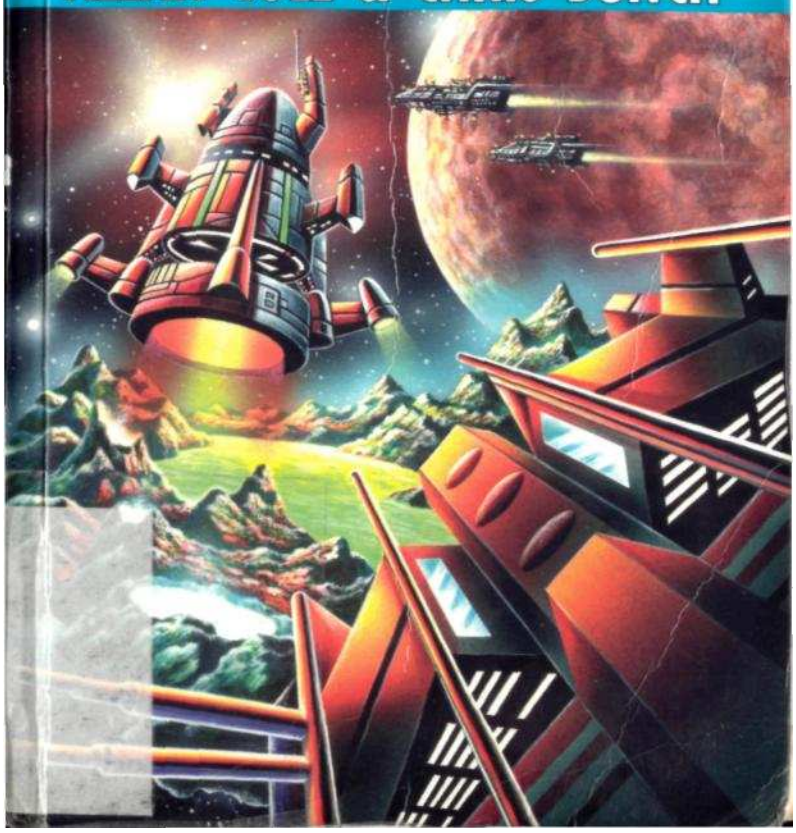
SLOŽITÉ SITUACE ZVLÁDAL VĚČNÝ CÍSAŘ OKAMŽITĚ;
TĚMI NEZVLADATELNÝMI POVĚŘOVAL ODDÍL KUDLANEK... A STENA!

Vlčí světy

ALLAN COLE & CHRIS BUNCH

V NAKLADATELSTVÍ PERSEUS VYŠLO:

Timurova trilogie:
Když bohové spali
Vlci bohů - 2. díl

Stenova dobrodružství:
Sten
Vlčí světy

Připravujeme:
Dvůr tisíce sluncí

Allan Cole and Christopher Bunch

Vlčí světy

Text copyright © 1984 by Allan Cole a Chris Bunch
Cover copyright © 1999 by Petr Bauer
Translation copyright © 1999 by Petr Černý
All rights Reserved
Edition © 1999 by PERSEUS publishing, Ltd.

ISBN 80-86030-83-0

VĚNOVÁNO

Kathryn a Karen... *z obvyklých godzillovských důvodů*

a

Skutečnému Alexovi Kilgourovi...
„Komu záleží na tom, kdo vyhrává..."

POZNÁMKA PŘEKLADATELE

Názvy jednotlivých knih mají znázorňovat průběh šermířského souboje a některé z nich jsou skutečné šermířské výrazy.

Garde - znamená střeh. Riposte, česky riposta, je kryt od bot a Fléché, fleš neboli šipka, znamená útok skokem, jehož součástí je letová fáze.

KNIHA PRVNÍ

ABSENCE ČEPELE

KAPITOLA PRVNÍ

NA KŘIŽNIKU Janičár houkaly startovací sirény. Dusot pochodujících bot utichl. Když zablikal zelený panel pultu s nápisem STANICE PŘIPRAVENY, velící důstojník lodi spokojeně kývl. V duchu si poznamenal, že musí udělit důtku jedné obzvlášť loudavé posádce manuální stanice, a otočil se v křesle ke kapitánovi. „Posádky na všech stanicích, Sighfere," ohlásil.

Kapitán se dotkl talismanu pod černou blůzou a zapnul mikrofon interkomu. „Pokloňme se my na Janičáru v modlitbě k Talameinovi.

Ó Pane vševědoucí, požehnej nám, neboť se právě chystáme ke střetu s bezvěrci. A po právu žádáme, abys nás vedl k vítězství.

Budiž."

Lodí se neslo sborové „Budiž". Kapitán přepnul na dvojitý kanál.

„Spojaři, vše monitorovat. Dělostřelectvo, připravte se na zaměřovací fázi střel s dlouhým doletem číslo dvě, čtyři, šest. Cíl je na obrazovce. Obchodní loď. Spojaři, navázat spojení s cílovou lodí. Dělostřelectvo, palte až na můj rozkaz - až se loď vzdá. To je z kapitánského můstku vše, končím."

Kořist křižníku vypadala jako obyčejná, zastaralá těžební loď *registrační* třídy, která sonduje vnější hranice galaxie.

Její oválný trup byl splátovaný, přestříkaný, rozleptaný a dokonce zkorodovaný od občasných atmosférických přistání. Dlouhé přistávací nohy mělo plavidlo složené pod trupem a těžební klepeta svinutá pod řídící kabinou.

Celá scéna velmi připomínala kraba prchajícího před hladovým žralokem.

Ve skutečnosti to bylo *Cienfuegos,* imperiální špionážní loď vracející se z úspěšné mise-

Ranní hlášení II. šavlové eskadry oddílu Kudlanek:

Níže jmenovaní byli jmenováni posádkou imperiální tankové lodi *Cienfuegos* (základna CAMFAR:)

STEN, KARL, por., velící důstojník oddílu Kudlanek 13, pěchota;

KILGOUR, ALEX, serž., druhý velící důstojník, demoliční specialista;

KALDERAŠOVÁ, IDA, desátník, pilot & elektrotechnik;

MORRELOVÁ, BET, vojín, krotitel zvířat;

Skupina se nalodila s indiv. výbavou od jednotky 45 & 46.

POZN: základna CAMFAR pod vedením jednotek Mercury, zprávy nutno postupovat prostřednictvím plk. lana Mahoneyho, velitele jednotek Mercury.

Sten uznale pozoroval nahou ženu osvětlenou stroboskopickými lampami hydroponické farmy. Došel na okraj záhonu a opatrně prošel kolem dvou obrovských černobílých sibiřských tygrů.

Jeden z nich ospale otevřel oči a krátce zavrčel na znamení, že příchozího poznává. Sten si zvířete nevšímal, a to se spokojeně vrátilo k olizování kožichu svého druha. Bet se otočila, a když Stena spatřila, zamračila se. Stenovi se naopak rozbušilo srdce. Malé blondýnce se pod hebkou, zlatavou kůží vlnily svaly. Zaváhala, potom se prodrala mezi rostlinami a posadila se na okraj záhonu vedle něj. Sten byl jen o trochu vyšší než Bet, měl černé vlasy a zádumčivé černé oči. Byl sice štíhlý, ale měl postavu trénovaného artisty.

„Myslela jsem, že spíš."

„Nešlo to."

Chvíli jen tak v tichosti seděli - až na vrnění Munina a Hugina, Betiných obřích koček. Sten ani Bet nebyli příliš výřeční. Zvláště pokud šlo o...

„Myslel jsem," zkusil to opatrně Sten, „že bychom mohli zkusit zjistit, co se stalo."

„Chceš říct, co nevyšlo," dodala Bet tiše.

„To je, myslím, výstižnější," řekl Sten.

Bet se zamyslela. „Nevím. Už jsme spolu dost dlouho. Možná je to tím. Možná je to taky touhle blbou misí. Celý věky jen sedíme v týhle přiblblý lodi a hrajeme si na techy."

„A vrčíme na sebe," dodal Sten.

„To taky."

„Hele, co takhle zajít do mé kajuty?" navrhl Sten. „A..." Zmlkl. Opravdu velmi romantický přístup, pokáral sám sebe.

Bet zaváhala. Krátce návrh zvážila. Nakonec zavrtěla hlavou. „Ne. Myslím, že to raději necháme být, dokud se nevrátíme. Možná - možná, že až se vrátíme... bude všechno jako dřív."

Sten vzdychl a přikývl. Bet má asi pravdu. Možná to bude nejlepší-

Interkom se rozezněl: „Neradi rušíme náš milenecký pár, ale máme v řídící stanici menší problém."

„Jaký, Ido?" zeptal se Sten.

Tygři už měli nastražené uši a mírně pohupovali ocasy.

„Zatraceně velkej křižník, kterej se na nás řítí."

Bet i Sten byli v tu ránu na nohou a utíkali do řídící kabiny.

Poměrně malý muž, přibližně stejně široký jako vysoký, pozorně pročítal detaily o *Janičáru* a broukal si. Alex byl těžkosvěťan s kostmi jako ocelové nosníky a se supersilnými svaly. A jeho skotský přízvuk - zděděný po původních osadnících jeho domovského světa - byl stejně silný jako Alexovo tělo.

„Nikdo by nevěřil, co já si užil," zpíval si pro sebe, když si prohlížel popis lodi, která je pronásledovala.

Sten se mu naklonil přes rameno a četl nahlas: „619.532. ÚTOČNÝ/HLÍDKOVÝ KŘIŽNÍK. Původně imperiální křižník *Turnmaa,* třída Karjala. Rozměry? 190 metrů na 34... zatraceně macatá loď... Posádka pod imperiálním velením: 26 důstojníků, 125 vojáků..."

„Takže to máme čtyři lidé plus dva tygři proti 151 mužům," skočila jim do řeči Ida. Romská žena v duchu probírala pravděpodobnost úspěchu. Byla stejně tlustá jako chamtivá. Ida měla želízka v ohni na každé akciové a komoditní burze Říše. „Jestli někdo přijímá sázky, tak dávám kilo, že to... projedeme."

Sten ji ignoroval a četl dál: „Výzbroj: šest raketometů s protiletadlovými střelami typu Goblin, třicet šest rezervních hlavic... Tři raketomety obranných střel Vydali, čtyřicet pět rezervních hlavic... čtyři laserové systémy Lynx... obvyklé pro atmosféry s 'AA charakteristikou... jeden pásový kulomet, jeden útočný laser třídy Bell, na palubě A pevné střílny. Dobře vyzbrojený parchant... Dobrá tedy, zvýšit rychlost..."

„Mam to až na doraz," zamumlal Alex.

„Sakra," zaklel Sten. „Oni jsou i rychlejší."

Teď už vzdychala i Ida. „Ten podělanej počítač nám říká, že se jemně pohupujeme ve větru. Máte nějaký data o tom, co je to za grázly?"

Sten se ani neobtěžoval odpovídat. „Jaký je zaměřovací čas?" vyhrkl.

Ida vymazala displej a obrazovka se znovu rozsvítila: PŘI SOUČASNÉ RYCHLOSTI BUDE TURNMAA V DOSAHU RAKETOMETŮ ZA 2 LODNÍ VTEŘINY. KONTAKT BUDE USKUTEČNĚN-

Bet zastavila výčet. „Koho to zajímá? Pochybuji, že by si s námi ti šašci chtěli potřást rukama." Obrátila se ke Stenovi. „Máš nějaký nápad, poručíku?"

Idin pult se rozbzučel. „Ho-hó. Chtějí s námi mluvit." Sáhla po vypínači komunikátoru.

Sten ji zastavil. „Zdrž je," nařídil jí.

Ke své opatrnosti měl pádný důvod. Odhalení interiéru řídící kabiny neznamenalo problém - *Cienfuegos* byla sice imperiální výzvědná loď, ale navzdory skrytému superpočítači, poměrně složitému elektronickému vybavení a velmi výkonným motorům byla stejně zrezivělá zevnitř jako zvenčí.

Problém představovala posádka lodi: oddíl Kudlanek, specialisté Říše pro supertajné operace. Vojáci od kudlanek si nejprve prodělali klasický jednoletý přijímač v Imperiální gardě, a když prokázali patřičně nevojenský, nesystematický a nemilosrdný pohled na svět, byli přeloženi do jednotek Mercury (Imperiální vojenská rozvědka) a obdrželi dvouletý výcvik Kudlanek.

Do háje s výcvikem, pomyslel si Sten, když se snažil vymyslet plán bitvy s pravděpodobností přežití jedna ku deseti. Problém byl v tělesném vzezření skupiny: Hugin a Munin, dva čtyřmetroví mutanti černobílých sibiřských tygrů. Jeden podsaditý Skot. Jedna obézní žena v cikánských šatech. Jedna krásná dívka. A já, pomyslel si Sten, velitel třinácté skupiny sebevražedné divize oddílu Kudlanek.

Ejchuchu, v duchu ironicky zajásal. Sten pokynul Dokovi, zatímco Ida mačkala klávesu komunikátoru a servíroval křižníku zmatené odpovědi.

Doktor se k němu blížil kolébavou chůzí. Skutečné jméno koaly porostlé úponkami bylo *BLYRCHYNAUS*, ale protože jeho altairské jméno nikdo neuměl vyslovit, říkali mu prostě Dok, protože byl mimo jiné lékařem skupiny. Tento malý antropologický expert absolutně pohrdal všemi lidskými bytostmi. Ačkoliv většinu času posádce lezl na nervy, měl dvě nepostradatelné schopnosti: na základě sebemenších podkladů dokázal analyzovat jakoukoliv společenskou kulturu; a (jako jedna z nejnebezpečnějších šelem Říše) měl schopnost přenášet na druhé pocit soucitu a lásky ke své osobě a k jakýmkoliv svým společníkům.

„Nemáš ponětí, kdo to je?" zeptal se Sten.

Dok zavětřil. „Nejdřív je potřebuju *vidět"* vysvětlil.

Sten pokynul Idě, která pevně orámovala snímač interkomu, aby byla jedinou viditelnou osobou na palubě lodi.

„Takže musíme porušit smlouvu," řekla a napsala ODPOVĚĎ.

Z obrazovky na ně zíraly tři přísné tváře.

„Můžete hovořit," zívla Ida. „Toto je *Hodell,* průzkumná loď P21. Slyším vás."

BLYRCHYNAUS, bez hodnosti, antropolog, lékař.

„Okamžitě zastavte motory. Poroučím vám to ve jménu Talameina a všech Janičárů."

Dok, který stál mimo výhled, janičárského muže podrobně studoval. Všímal si jeho uniformy. Analyzoval vzorce jeho mluvy.

Ida na kapitána udiveně pohlédla. „Talamein? Talamein? Měla bych ho znát?"

Dva muži po kapitánově boku vyvalili oči zděšeni rouhačskou odpovědí. Starší důstojník zíral na Idu z obrazovky.

„Okamžitě zastavíte své vesmírné plavidlo a připravíte se k nástupu do *Janičáru* a k zatčení.

Ve jménu proroka a Ingilda - jeho emisara v současnosti. Narušili jste zakázaný prostor. Vaše loď bude zabavena a vy i se svou posádkou předána na Cosaurus, za účelem soudu a vykonání rozsudku."

„Jste si svým justičním systémem nějak moc jistý, kapitáne." Ida vstala z křesla, otočila se a vystrčila na snímač mohutnou holou zadnici. Potom si cudně spustila sukni a obrátila se k obrazovce. S uspokojením se přesvědčila, že tentokrát zareagovali všichni tři uniformovaní muži.

„A pokud vám bezeslovná komunikace nestačí," dodala, „tak vám navrhuji, abyste si Talameina i toho svýho proroka Ingilda strčili do řiti."

Bez dalšího čekání na odpověď zrušila spojení.

„Nebylo to kapánek vostrý, dívče?" otázal se Alex.

Ida jen pokrčila rameny. Sten trpělivě čekal na Dokovu analýzu.

Medvědova tykadla se jemně rozechvěla. „Ani piráti ani žádní korzáři - alespoň se za ně nepovažují. Každopádně jsou autoritářští, což by mělo být zřejmé i Betiným ohavným bestiím."

Hugin rozuměl lidské řeči přinejmenším natolik, aby poznal, že byl uražen. Varovně zavrčel. Dokova tykadla se znovu pohnula a zavrčení se proměnilo v zavrnění. Hugin chtěl Dokovi olíznout čumák, ale medvěd jej znechuceně odstrčil.

„Zajímavý mi však připadá předpoklad absolutní svrchovanosti, což poukazuje buďto na *führerský* stát v trvalé nebo pravděpodobněji metafyzické podobě."

„To jako myslíš náboženský?" otázal se Sten.

„Víra v cosi, co není možno konzumovat nebo těžit. Metafyzika, náboženství, cokoliv."

„Moje osobní teorie se přiklání k tomu, co nazýváš náboženstvím. Všimněte si fráze ‚Ve jménu Talameina', která tomu jasně nasvědčuje.

Odhaduji to na vojenský řád, jenž se opírá o diktaturu a puritánské náboženství. Pro pořádek nazývejme tento řád Janičáři.

Všimni si také, že důstojník měl dva pobočníky. Oba to byli jen obyčejní osobní strážci.

A proto se domnívám, že naši Janičárové v té své... Talameinově říši netvoří většinu, ale elitní menšinu, která potřebuje ochranu.

Také si všimni uniformy. Černá. Zjistil jsem, že v mysli lidského pozorovatele představuje taková uniforma negativistický pocit - strach, hrůzu, dokonce smrt.

Všimli jste si také někdo, že na žádné ze tří uniforem nebyla ani známka po hodnosti? To je podle lidských norem velmi neobvyklé a prozrazuje nám to, že postavení je spojeno s něčím nehmotným - jinými slovy, je to další známka toho, že máme cosi do činění s metafyzickými fanatiky."

Doktor se rozhlížel a čekal na aplaus. Na to, jak dobře lidem rozuměl, se šeredně spletl.

„Já to čul, že to neni vo nic lepčí než ta campbellská banda," spustil Alex. „Ty tenký kudličky, kerý měli u vopasků. Takový bojový čuro by žádnej normální chlap nenosil. Dvojbřitá kudla s placatou rukojetí. Takový sou dobrý jen k bodáni zezadu."

„Ještě něco, Doku?" zeptal se Sten.

„Ta bečka, co chodí jako lidská bytost, za mě právě řekla to jediné, co jsem vynechal," odpověděl Dok.

Sten se podrbal na bradě a snad už posté ho zamrzelo, že jim oddíl Kudlanek před misí přidělil bitevní počítač. Postupně pohlédl na každého člena posádky. „Tuším, že budeme

muset počkat, až vynesou svou první kartu."

KAPITOLA DRUHÁ

„NA MŮJ POVEL!" křikl janičárský kapitán. „Nabít goblinové trubice číslo dvě, čtyři, šest a připravit ke střelbě. Pal."

Kov zazvonil, když se z vnějšího pláště křižníku vysunuly tři odpalovací trubice s raketami dlouhého doletu. Kyslík a tuhé palivo vyšlehly z trubic a Gobliny vystřelily.

„Střela šest a střela dvě vypuštěny... start střely čtyři se nezdařil."

„Pokuste se o opětovné odpálení."

„Pokus proveden," odpověděl raketový důstojník. „Pokus neúspěšný. Roznětka se nezažehnula. Primární roznětkový obvod nefunkční... sekundární roznětkový obvod nefunkční, samočinné odpálení střely neúspěšné."

Janičár nikdy nedává najevo své pohnutí, pomyslel si kapitán. Vypnul spojení s kabinou střelců a pohlédl na výkonného důstojníka. I on měl prázdný výraz. Poruchy koneckonců nebyly nic neočekávaného. Imperiální válečná loď absolvovala spoustu bojových hodin, než jim byla odprodána. Kdybychom měli pořádné vybavení, pomyslel si rozlícený kapitán, ve jménu Talameina bychom toho my Janičáři dokázali mnohem víc!

Potom se znovu obrátil k obrazovce sledující dráhu dvou pětikilotunových střel směřujících na prchající *Cienfuegos.*

„Vlastně mě varoval," řekla Ida. „Vypustili rakety."

„Za jak dlouho sem doletí?" zeptal se Sten.

„Náraz za... osmdesát tři vteřiny. Máme na to celou věčnost."

„To nebylo vtipný," utrousil Sten, zapadl do střeleckého křesla a nasadil si přilbu.

Vzhůru do šedivého polosvěta. V duchu „viděl" přízraky vojáků v řídící kabině. Najednou se však proměnil v řízenou střelu.

Ovládací systém byl samozřejmě stejný jako v citobijácích. Kontakty přilby spočívaly na temeni hlavy a přenášely přímé vnímání do mozku. S použitím standardního joystiku a páky akcelerátoru navedl operátor střelu přímo na cíl jako nějaký kamikadze.

Sten „viděl", jak se před ním otevírá levobok lodi... silné proudění vzduchu... a potom jen pruhovanou tmu, jak střela odstartovala. Zmáčkl další vypínač a „odstartoval se" znovu. Druhou protiraketovou střelu měl připojenou ke svému obvodu, aby po jeho boku kopírovala dráhu hlavní střely.

Od vedlejšího pultu nejasně slyšel Betin hlas: „Gremlin* číslo pět vypuštěn... čekáme na kontakt... čekáme na kontakt."

Gremlini byly malé protiraketové střely, které vytvářely falešný terč s identifikačními znaky shodnými s *Cienfuegos.* V hrobovém tichu všichni čekali, jestli se od nich Gremlini buďto odvrátí a odpálí Gobliny, nebo jestli se k nim Sten se svými dvěma raketami dostane na dostřel.

* Gremlin - v leteckém slangu výraz, pro skřítku záškodníka, který způsobuje mechanické závady na letadle (pozn. překl.)

Alex si všiml, že Ida má na chloupcích nad horním rtem kapičky potu. Krátce nato zamrkal, protože mu do očí začaly stékat slané potůčky. Mimoděk pohlédl na Doka a Hugina s Muninem.

Tygři přecházeli po místnosti sem a tam a mávali ocasy. Naprosto nehybný Dok seděl na stole.

„Podařilo se mi odvrátit první střelu," zvolala náhle Bet. „Ten blboun se otáčí... no tak dělej, ty pako. No tak... rovně a..." Vypnula snímač v momentě, kdy jeden z Goblinů, mylně přesvědčený, že jeho úkol skončil, vystřelil metrovou raketu do prázdna.

„Idiote," zvolala vítězně Bet a stáhla si přilbu.

Sten začal zničehonic mumlat nějaké oplzlosti a tahal za joystick a páku plynu. „Ta přiblblá střela má podělanej pohon... takže jí nemůžu vystopovat."

Před očima se mu objevil druhý Goblin a Sten zoufale sešlápl manuální detonační spínač.

Malá jaderná hlavice vyhodila jeho střelu do povětří, ale Sten už se přepnul na druhou protiraketovou střelu, kterou otočil kolem vlastní osy a zařadil plnou rychlost.

„Máš jeden negativní zásah," poznamenal Ida klidně.

Sten neodpovídal. Pomalu se dotahoval na janičárskou raketu. Přiblížil se... a přilba se automaticky přepnula z radaru na reálný pohled.

Mám tě... mám tě... mám tě... pomyslel si, když se objevily zčernalé pohonné trubice Goblina.

„Sedm vteřin do kontaktu," informovala Ida klidným hlasem, který udivoval i ji samotnou.

Sten vypustil střelu.

Další ohnivá atomová koule.

„Pořád tam ale něco - ne, nic tam není. To bylo jen zpoždění radaru. Všechny jsme je dostali, poručíku, starý brachu."

Sten si strhl přilbu a zamžoural ve světle řídící kabiny. Jeho raketa se ocitla těsně pod detonačním bodem -a záblesk ho dočasně oslepil. Místnost se pomalu proměňovala z negativu na přeexponovaný a následně normální obraz.

Nikdo nejásal. Koneckonců to všichni byli profesionálové. Jediný Alex měl nějaký komentář: „Nýčko už doufam čujete, proč Skoťáci nosí sukně. To proto, aby si nemuseli měnit gatě, když se něco takovýho přihodí."

„Výborně," poznamenal Sten. „První problém máme z krku. Ty dvě střely dlouhého doletu byly pravděpodobně jediné, které měly. Takže to znamená, že křižník se k nám přiblíží za..."

„Čtyři hodiny," ozvala se Ida.

„Za čtyři hodiny. Super paráda. Najdi něco, kde se můžeme schovat. Nejlépe nějaký pěkný svět o šířce maximálně šest astronomických jednotek a se stoprocentním závojem mraků."

Ida si k sobě stáhla výsuvné rameno periskopu a začala zkoumat okolní prostor.

„Takže plán zní: Ida najde nějaký pěkný svět, kde se dá přistát," pronesl Sten hlasem správného poručíka. „Možná se tam dostaneme dřív, než nás ti lumpové doženou. Vletíme do atmosféry, přistaneme-"

„Ty chceš s touhle rachotinou vletět do atmosféry?" zeptala se Ida.

„- pokud možno na nějakém tropickém ostrově a počkáme, dokud se pronásledovatelé neunaví hledáním. Potom odletíme domů."

„Tomu říkáš plán?" ušklíbl se Dok.

„Máš nějakou jinou alternativu než jen sedět a čekat, až všichni zhebneme?" zeptal se Sten.

Skupina se pustila do práce.

„Nepřátelská loď změnila kurz, Sighfere," oznámil janičárský důstojník. „S největší pravděpodobností plánují přistání na Bannangu IV."

Kapitán sebou proti své vůli trhl, ale potom se uklidnil. „Ta loď nemůže být z žádného světa v Lupuské hvězdokupě."

„Zjevně ne, pane."

„To jen zvyšuje můj zájem. Loď z jiné soustavy a má takové protiraketové schopnosti, že se nám ubránila. Taková loď musí vést nějaký velmi cenný náklad. Jaká je naše přibližovací rychlost?"

„Na dostřel našich zbývajících raket se dostaneme zhruba za tři hodiny, pane."

„A Bannang IV?"

„Přibližně za stejnou dobu mohou vstoupit do jeho atmosféry."

V kapitánově bezvýrazné tváři se objevil úsměv. „Kdyby mě nezajímal jejich náklad, nejraději bych je nechal přistát na Bannangu. Svatá pravda - Talamein už své lidi pomstí."

„Váš rozkaz, pane?"

„Nezměněn. Pokračovat v pronásledování. A zlikvidovat je."

„Žádnej skvělej svět to sice neni," řekla Ida, „ale je to to nejlepší, co momentálně můžu nabídnout."

Sten pohlédl na obrazovku a bezděky začal předčítat nahlas: „Jednoduchý solární systém. Slunce je víceméně žlutý trpaslík... celkem pět světů... To je příliš blízko slunci. Pouštní svět... dva metanoví obři."

„Vypadá to, že našim domovem bude ta Neznámá čtyřka," skočila mu do řeči Ida.

„Takže Neznámá IV. Podívejme se na ni... asi dvanáct tisíc kilometrů na polární ose. Spektograf - kde sakra - dobrý: Přijatelné složení atmosféry. Gravitace trochu vyšší než je normál. Převážně pevnina... přijatelná vodní tělesa... jediný zdroj elektronického záření."

„Je tedy obydlená," ozvala se Bet z lodní kuchyně.

„V těch místech tedy určitě nepřistaneme. Možná jsou spřízněni s těmi klauny, co nám letí v patách. Máš pravdu, Ido. To je náš nový domov."

„Možná je to náš nový domov," poznamenal Dok. „Všimněte si, že obě obrazovky ukazují zhruba stejné hodnoty. Dojedeme na vaši Neznámou čtyřku skoro ve stejnou chvíli jako *Turnmaa.* Myslím, že to bude velmi napínavé." Vytáhl z Muninovy misky kus syrového sojového masa a spolkl jej.

Sten dělal seznam potřebných položek: ruksaky, zbraně, pozemní skafandry, potřeby k přežití, prvokontaktové vaky... vše co nejblíže při ruce.

Počítač zaklapal a vychrlil sedm kartiček. Každá nesla duplikát dat v palubním počítači špionážní lodě *Cienfuegos* - dat, která byla předmětem jejich mise -analýza minerálu nalezeného na jednom světě ve vzdálené Eryxské hvězdokupě.

Sten byl zvědavý, jestli vůbec někdy zjistí, proč se Císař tak zajímá o ten šedý kámen na jídelním stole před ním. Věděl však, že tajemství přežití spočívá v tom, neptat se na utajované skutečnosti.

Rozdal karty členům týmu a po jedné zastrčil i do kapes na obojcích Hugina a Munina.

„Musim obdivovat tvý organizační schopnosti," pochleboval Stenovi Alex. „Vo ten svůj vzorek si vůbec nemusíš dělat starost. Ten se nerozbije. Před hodinkou sem se mu díval na zoubek."

„A výsledek?" zeptal se zvědavý Sten.

„Dva iridiový vrtáky, dva krystaly lodní oceli a jeden škrábanec na diamantu z pozůstalosti mojí máti. Pěkně tvrdej neřád, to mi věř."

Sten spustil ruku a ohnul prsty. Z pouzdra v předloktí mu do dlaně spadl krystalový nůž. Sten si jej vypěstoval na Vulkánu, když si odpykával trest v trestním průmyslovém komplexu, za pracovní sabotáž.

Dvojbřitý nůž s prázdnou rukojetí měl jediný účel -zabíjet. Neměl žádný jílec, jen žlábky na konci čepele. Nůž byl asi 22 centimetrů dlouhý a jen 2.5 centimetrů široký.

Tloušťka ostří však byla sotva 15 molekul. Mnohem ostřejší než jakákoliv břitva. Kdyby

jej volně položil na diamant, projel by jím.

Sten vzal opatrně do ruky vzorek horniny a začal řezat. Byl velmi překvapený, že kámen kladl noži odpor.

„Joj," vzdychl Alex. „Nejdřív sem nechápal, proč to hledáme. Teď ale vidim, že ta hmota má... nevyčíslitelnou hodnotu."

„Největší paskvil, jakej sem kdy viděla," pronesla pyšně Ida.

„Ještě něco horšího," dodal Dok. „Je to ošklivé. Zakrnělé. Neskutečné. To by mělo zabrat."

Zatímco se ostatní připravovali na přistání, Dok s Idou vyráběli návnadu - tři protiraketové střely Gremlin. První překonstruovali tak, že vydávala stejné radarové signály jako *Cienfuegos.* Druhou modifikovali, aby extrémně excentricky kličkovala, a třetí měla vypouštět obranné střely, tak jako by to při přímém útoku dělala *Cienfuegos.* Celý tým teď stál kolem tří k sobě svařených balistických střel hluboko v nákladovém prostoru lodě.

„Moc pěkné," pochválil je Sten. „Ale bude to účinné?"

„To brzy zjistíme," řekla Bet. „Když ano, jsme v pohodě. A když ne..."

Otočila se a vyrazila k můstku. Hugin a Munin poklidně kráčeli za ní.

„Schyluje se ke kontaktu," ohlásil janičárský důstojník.

Kapitán jej momentálně ignoroval. V duchu probíral taktické kroky - (a) nepřátelská loď se pustí do boje... a bude zničena; (b) vzdá se... nesmysl; (c) vypustí maketu a vstoupí do atmosféry.

Jediná možnost...

„Kabina střelců," zvolal. „Hlásit připravenost."

Prodleva byla příliš velká. „Většina jednotek ve stavu připravenosti, Sighfere. Bombardovací systém nažhaven, cílový rozlišovací systém plus mínus čtyřicet procent v plné pohotovosti."

Na obrazovce se objevilo: 32 MINUT DO STŘETU... 33 MINUT DO VSTUPU TERČE DO ATMOSFÉRY.

Krab *Cienfuegos* pokračoval v prozatím úspěšném útěku.

Uvnitř řídící kabiny seděli pevně připoutaní členové skupiny Kudlanek. Tygři, izolováni ve svých kapslích, nebyli současným vývojem situace příliš nadšeni. Od této chvíle bitva spočívala v rukou bohů, kteří ve čtyřicátém století ještě existovali.

Až na tygry byli všichni oblečení do fototropních maskovacích obleků operátorů oddílu Kudlanek. Neměli žádné odznaky, žádné známky hodnosti, jen černou tečku na levém límečku a emblém Kudlanky na pravém.

Tři obrazovky matně žhnuly - monitor vzdálenosti janičárského křižníku, monitor blížícího se světa, jehož atmosféra se již začínala ukazovat jako mlžná záře, a Idin hlavní navigační monitor.

Dok vše provázel nezbytným, ačkoliv trochu sadistickým komentářem: „Šestnáct minut k dosažení atmosféry... 15 minut do chvíle, kdy se *Turnmaa* ocitne na dostřel... 15 minut... 14.90 minut... 14.30 minut, gratuluji, Ido, vedeš."

Alex jim skočil do řeči. Podsaditý Skot ze světa s trojitým g ležel na své akcelerační pohovce. Trval na tom, že jestli má zemřít, tak jedině v uniformě. Ostatní souhlasili.

„Tak se to dělalo ještě na Zemi... dokonce ještě před Císařem. To se mejm předkům říkávalo horalové, jo, jo."

„Ještě v dobách, kdy byl Brit našim nepřítelem. Přestože Skotové řídili jejich říši, aniž by vo tom měli ánung."

Navzdory sílícímu napětí, tato myšlenka Stena zaujala.

„Vysvětli mi, Alexi, jak může někdo řídit říši bez vědomí svého šéfa?"

„Deset minut do atmosféry," poznamenal Dok.

„To ti vysvětlim někdy jindy, hochu. Jednoho krásnýho dne si to regiment britskejch vojáků pyšně vykračuje ve svejch rudejch uniformách a s mušketama na ramenou. A jak tak ty vojáci pochodujou dolinou, kapela hraje a duněj bubny, zničehonic uslyší křik ze skal nad nima. ‚Sem Ryšavej Rory z tohodle údolí!'

A ten britskej jenerál se podívá na ty skaliska a vidí tam nějakýho obrovskýho horala v sukni vlající ve větru, s medvědí kůží na rameni a se skvělým dvouručnim mečem v ruce. Měl krásný dlouhý fousy.

A tenhle obr znovu zakřičel. ‚Sem Ryšavej Rory z tohodle údolí! Pošli sem svýho nejlepšího muže.'"

A tak se ten britskej jenerál votočil ke svýmu adjunktovi a říká:‚Adjunkte! Pošli tam nahoru svýho nejlepšího vojáka. Chci hlavu toho chlapa!'"

„Přeruš svůj příběh," zarazila ho chladně Ida. „Vypouštíme raketu."

V řídící kabině se rozhostilo hrobové ticho... až na zrychlené funění spoutaných tygrů.

Představte si tři objekty: cíl, pronásledovatele a pronásledované. Zbývají sekundy... nyní milisekundy... aby se *Cienfuegos* ukryla do atmosféry. Tři faktory jedné rovnice. A v tom nečekaný čtvrtý objekt - návnada z balistických střel.

„Kapitáne! Cíl se zdvojil!"

„Udržujte kurz. Opakuji, udržujte kurz. Kabino střelců, máte rozlišení cílů?"

„Nemáme. Nemáme... všechny systémy jsou popletené... Pomáhej nám Talamein."

Kapitán vypnul komunikační obvod. Polkl starou kosmoplaveckou nadávku, která mu podvědomě vytanula na mysli a nahradil ji modlitbou. „Nechť Talameinův duch -jenž dřímá v jediném pravém prorokovi Ingildovi - stojí při nás. Všem stanicím! Připravte se na bitvu!"

Janičárský křižník vypadal spíše jako delfinárium, když raketová stanice vypálila střelu Vydali s krátkým doletem. Raketa vyletěla a začala se rozhlížet po cíli.

ZPRÁVA SONDY VYDALL: CÍL...ŽÁDNÝ. CIL... CHAOS... ECHO... CÍL...ZAMĚŘEN. CÍL... CÍL...CÍL... ROZDVOJEN. CÍL...ROZDVOJEN. VYPÁLIT PRVNÍ STŘELU... CÍL NEAKTIVNÍ... PRVNÍ CÍL... NEAKTIVNÍ... PRVNÍ CÍL... JASNÝ.

CÍL...ZAMÍŘIT...VŠECHNY SYSTÉMY ZAMÍŘIT... VŠECHNY OSTATNÍ STŘELY...ZAMÍŘIT...

Balistické střely série Vydali nebyly zrovna nejchytřejší rakety, jaké kdy Říše vyrobila. A po dvaceti letech těžké služby a s nedostatečnou údržbou, jakou jim janičárští bojovníci poskytovali, navíc ani nedosahovaly svých někdejších kvalit.

Když nastrojená návnada vyrazila do hlubokého prostoru, většina Vydallů ji poslušně následovala. Avšak jedna trochu odhodlanější a chytřejší, nebo možná nedůvěřivější, ušetřila své motory plamenů a vydala se za *Cienfuegos.*

Operátor v křižníku hlasitě klel, když se ze všech sil snažil nasměrovat Vydali na „správný" cíl. Osamělá střela však vybuchla asi 1000 metrů od *Cienfuegos,* když loď udělala první žhavou kličku a zaplula do atmosféry neznámého světa.

Ida se pokoušela dostat *Cienfuegos* - plavidlo s plachtící schopností podobnou oválné cihle - úspěšně do atmosféry, aby mohli přistát, ale detonace Vydallu o síle jedné kilotuny její plány zhatila. *Cienfuegos* začala rotovat. To by v kosmu nebyl problém, protože co znamená *dole,* v něm definují McLeanovy generátory, ale při přistání na neznámém světě?

Exploze pochroumala nákladní prostor *Cienfuegos* a obrátila krabí kosmickou loď o plných 180 stupňů. A aby toho nebylo málo, stalo se to právě ve chvíli, kdy *Cienfuegos*

konečně narazila na pevnou atmosféru.

Dok byl jediný, komu mohlo připadat zábavné, když se koráb vymkl z kontroly a šíleně se řítil dolů docela jiným způsobem, než měla Ida v plánu.

Ale Dok se nesmál. Přece jen chápal, že ho od smrti dělí jen několik vteřin.

Stejně jako Sten a ostatní členové skupiny Kudlanek.

Vesmírná loď se řítila z oblohy a vlétla do horní vrstvy atmosféry. Senzory zoufale hledaly nějaký povrch... jakýkoliv molekulární povrch.

Čísla poskakovala na monitoru palubního počítače a Sten křičel na Idu série rychle se měnících hodnot. Její prsty létaly po ovládacím pultu, aby přinutila těžební loď vysunout dvě krátká křídla. Byla napjatá, když ucítila hranici atmosféry. Jemně nasměrovala čumák lodi dolů... a loď narazila do první vrstvy vzduchu, načež začala divoce rotovat.

Ida spustila pravý pohon; vyšlehl z něj krátký silný plamen a znovu jej vypnula. Spustila levý. Tímto způsobem pomalu dostala loď pod kontrolu. Zase měla čumák vpředu, jak to má být. Nořili se hlouběji do vzduchové vrstvy. Potom se loď usadila a začala se opět chovat jako vesmírné plavidlo.

Sten se rozhlédl kolem sebe. Pobledlá Bet seděla v křesle, ale byla klidná. Alex si protahoval svaly, aby se zbavil nadměrného přetížení. A Dok měl v medvědí tváři strnulý výraz, jako by na někoho plánoval odplatu. Ida se jen zubila přes rameno.

„Teď musíme najít, kam se schováme," řekl Sten.

Pouze přitakala a obrátila se k ovládacímu pultu.

Najednou je zasáhlo tryskové proudění o dvojnásobné rychlosti zvuku. Nosníky lodi se prohýbaly a skřípaly. Kabely praskaly jako električtí hadi.

Masivní proud vzduchu znovu pohodil lodí, takže se *Cienfuegos* ještě víc vymkla z kontroly, a hnal je beznadějně dolů k povrchu neznámé planety.

Ida poklekla, zápolila s ovládacím pultem a snažila se, aby se jí nezatemnilo před očima. Na jedné obrazovce se zablesklo pravděpodobné místo nouzového přistání, ale vzápětí zase zmizelo.

Ida zapnula na lodi vše, co jí připomínalo brzdy, od pevné fólie pro nouzové přistání až po přistávací vzpěry a naběrák vzorků. Loď se otřásala a trhala sebou, jak se malá křidélka zahryzávala do atmosféry a Ida spustila výsuvné zařízení čumáku, což *Cienfuegos* na chvíli uvedlo do stabilizovaného stavu. Zanedlouho se *Cienfuegos* přenesla přes vysoké stěny obřího vulkanického kráteru, který Ida zaměřila, a uháněla nízko nad hladinou obřího jezera a zvukový náraz zvedal velké vlny.

Když Ida zapnula zpětný chod motorů Yukawa a přepnula na nouzovou energii, vše, co nebylo připevněno, se nahrnulo dopředu.

Vzdálenostní detektor Idě napověděl, že při současném směru *Cienfuegos* narazí na nízký útes lemující jezero - to už však dávno vyčetla z pohledu na poslední funkční obrazovku.

Udělala to jediné, co bylo v danou chvíli možné, a sklopila čumák *Cienfuegos* o deset stupňů níž.

Loď se zapíchla do jezera a vyryla v něm obrovský vodní kaňon.

Sten se ocitl zpět na Vulkánu, kdy se s Bet, Oronem a ostatními delinqi prodírali nekonečnými norami větracích šachet. Sociostrážci se k němu přibližovali a on křičel na svůj gang, aby se otočili a bojovali. Aby mu pomohli.

Něco jej vytrhlo z nepříjemného snění a Sten procitl do naprostého chaosu. Všechny alarmy lodi ječely a blikaly.

Doktor stál Stenovi na hrudi a systematicky ho fackoval malými packami. Sten zamrkal a posadil se.

Ostatní se plazili po kabině v záchvatu zuřivosti, který u Kudlanek znamená pouhý stav pohotovosti.

Viděl Alexe, jak nosí věci k otevřeným bočním dveřím - omyl, uvědomil si Sten, byla to

velká díra v boku lodi - a vyhazuje vše do jasného slunečního světla. Bet vypustila tygry z kapslí a táhla mírně vylekaná zvířata ven. Ida shromažďovala všechnu přenosnou elektroniku s nezávislým zdrojem.

Alex se přikolíbal ke Stenovi a hodil si jej přes rameno. Druhou rukou popadl Stenovu bojovou výstroj a dírou v boku *Cienfuegos* se vyvalil ven.

Alex hodil Stena na hromadu zavazadel a vrátil se pro další várku. Sten se postavil na nohy a pohlédl na *Cienfuegos.* Loď byla po délce rozpáraná téměř vejpůl a různé její části jako například křidélka a přistávací vzpěry zmizely v bahně jezera. *Cienfuegos* už nikdy nevzlétne.

Sten se pokoušel nastartovat zakalený mozek a vybavit si seznam všeho, co nezbytně potřebují. Nejistým krokem kráčel k trhlině v boku lodi.

„Počkejte. Měli bychom-"

Ale najednou se z lodi vyřítil Alex s bagáží a obrátil Stena na opačnou stranu. „Kvaltovat, hochu," dokončil za něj pořízek. „Ten prevít co nevidět vyletí do povětří."

Během několika málo vteřin se skupina vzpamatovala, všichni si nasadili batohy a vykročili po malém útesu nahoru.

Sotva se přehoupli přes jeho hřeben, když to ve stěnách kráteru zaburácelo a z *Cienfuegos* až na hrstku střepů ze vzácných slitin nezbylo nic.

KAPITOLA TŘETÍ

KRÁTER VEJCOVITÉHO TVARU, v němž nouzově přistáli, byl obrovský a měřil téměř pětasedmdesát kilometrů po délce. Jezero zaplňovalo zhruba polovinu celé plochy, ačkoliv bylo zřejmé, že rychle vysychá od „velkého konce" vejce ke „špičce", kde Ida zahlédla puklinu ve stěně kráteru.

Jejich loď ztroskotala zhruba deset kilometrů od této průrvy a poskytla tak posádce příležitost k příjemné procházce, aby si provětrali zamotané hlavy.

Až teď pochopili svoji situaci a uvědomili si, že je poměrně zoufalá. Ve vraku byla pohřbena téměř všechna jejich výstroj a výzbroj, včetně pohotovostních ochranných skafandrů a dýchacích přístrojů. Měli jen standardní osobní balíček s mináží a zařízením na filtraci vody, o němž se mimochodem říká, že žádný voják od Kudlanek by bez něj nepřešel ani ulici. Se zbraněmi na tom byli stejně bledě. Jediné, co stačili vynést, byly malé willypušky, dostatek zásobníkových trubic s výbušnými střelami AM2 a bojové nože.

Žádné demonálože. Žádné ruční balistické střely.

To je slabota, truchlil v duchu Alex. Bohdá by mě nenapadlo, že se ze mě stane Alex Trosečník.

„Má někdo nějaký plán?" zeptala se Bet klidně, když se prodírala rákosím. „Jak se sakra z tohohle zatraceného světa dostaneme?"

„Snáz by se nám plánovalo, kdyby nám Ida prozradila, kde to přistála."

„To mě podržte," zavrčela podsaditá žena. „Jestli si nevzpomínáte, tak jsem na maličkosti, jako je navigace, neměla moc času."

„Nicméně," skočila jí do řeči Bet, „je to všechno tvoje chyba."

„A proč?"

„Vždycky to musí být něčí chyba," vysvětlila jí Bet. „Tak to stojí v imperiálních předpisech."

„A komu jinýmu bysme to měli přišít než naší ubohý pilotce?"

Alex měl raději mlčet. Ida měla dlouhý den a jejich popichování už jí nepřipadalo legrační. Obrátila se k Alexovi.

„Vydloubnu ti oči," řekla. „A myslim, že mi na to bude stačit jeden prst, ty uslintanej balíku-"

Sten zakročil, aby se doopravdy něco nestrhlo. „Slova. Jenom slova. Ta nic neřeší."

„Nech je být," radil mu Dok. „Mně osobně by trochu prolité krve momentálně velice uklidnilo."

Alex najednou pískl. „No mrkejte na to!"

Vylezli z rákosí a kráčeli otevřeným terénem. Tady byla kdysi zem pokryta vulkanickým prachem, který za celé dlouhé věky ztvrdl jako skála.

Alex ukázal na obrovské stopy otisknuté v povrchu skály. Sten šel očima po stopách: vycházely z míst, kde dřív musel být břeh jezera. Asi dvacet metrů od břehu se stvoření muselo zastavit, protože stopy v těch místech byly hlubší. Potom zatáčely, jako kdyby se stvoření na něco dívalo, a pokračovaly do dáli, kde postupně mizely.

Sten stanul v jedné stopě podobné lidské a zvedl obočí. Byla přinejmenším dvakrát větší než jeho noha.

„Doufám, že tohoto našeho bratrance nikde nepotkáme," pronesl zaujatě.

Ida zapnula svůj malý počítač a změřila skálu. Nahlas se uchichtla a zase ho vypnula.

„Jsi v pohodě," oznámila. „Ty stopy jsou přinejmenším milion let starý."

Všichni si sborově oddychli.

„Stejně by mě zajímalo, kdo to mohl být," řekla Bet.

„Nepochybně Jezerní lidé," odpověděl Dok.

Alex na něj podezíravě pohlédl. „A jak to můžeš vědět, ty jedna mazaná šelmo?"

Dok pokrčil chlupatými rameny. „Jak jinak se mohou nazývat bytosti, které žijí na březích takhle velkého jezera?"

„Doku," řekla Ida, „vzhledem k tomu, že ráda riskuju, ti oznamuju, že si právě přechytračil sám sebe. Něco takovýho přece nemůžeš vědět."

Všichni se souhlasně zasmáli.

Dok kráčel bez jakéhokoliv komentáře dál.

Pohled z hřebene nízkého kopce je docela zajímavý, pomyslel si uznale Sten, ale vtom se zarazil a vyděšeně strhl z ramene willypušku.

Nejprve byl vidět pozvolný sestup stěn kráteru v místech, kde se otevíral křovinatým pláním.

Potom uviděl skupinky chatrčí s doškovými střechami, rozmístěné kolem rozsedliny v kráteru. Pod stromy se jich schovávalo možná tři sta.

Mnohem významnější však byla souvislá hradba bojovníků. Stovky třímetrových bytostí stály jedna vedle druhé. Ida se evidentně mýlila. Bytosti, co ve skalách zanechaly své otisky, jsou stále naživu a v plné síle.

A hlavně vypadají velmi nepřátelsky.

Byla to velká štíhlá stvoření s kůží barvy nažloutlé savany všude kolem. Měli na sobě pestrobarevné řízy uchycené na jednom rameni složitě vyřezávanými špendlíky.

Každý z nich byl vyzbrojen oštěpem vyšším, než byli sami.

„Co jsi to zase říkala, Ido? Že jsme v pohodě?"

„V poslední době se nějak často pletu, že jo?"

„Co budeme dělat?" zeptala se Bet.

„Myslím, že nám to jde někdo říct." Sten pokývl k bojovníkovi, který stoupal k nim na kopec.

Všechny pušky na něj zamířily.

„Dejte to dolů," sykl Sten. „Nechceme je vyděsit."

„Vyděsit? Abych byl upřímnej, tak si nejsem jistej, kdo tady na koho dělá bububu," utrousil Alex.

Tvor se zastavil asi deset metrů od nich. Zblízka vypadal dokonce ještě nebezpečněji. Jeho výšku zvýrazňovala neuvěřitelně podlouhlá tvář s rozcuchaným péřovitým obočím a mastnými vlasy upravenými do tvaru hnědé přilby. Nesl balík čehosi, co vypadalo jako zbraně.

Skupinka proti své vůli uskočila, když vrhl balík jejich směrem. Ten dopadl před Stena.

,,/Ari!cia! /Ari!cia!" vykřikl tvor a ukázal na malý lesík lemující úbočí kopce.

„Co chce, Doku?" zeptal se Sten.

Dok zavrtěl hlavou.

„Krom toho, že velmi silně vyráží hlásky, jsem z jeho řeči nepochopil vůbec nic."

,,/Ari!cia!" vykřikl tvor znovu.

Nato se otočil a odkráčel z kopce dolů, kde zmizel mezi stromy.

„Projekce," oznámil Dok zahájení odborné teoretické úvahy. „Jedná se o primitivní kulturu... válečných pastevců. Nežijí však již kočovným životem a jejich války se velmi pravděpodobně proměnily v utkání bojovníků."

„Ach." Sten pochopil a udělal krok vpřed. Poklekl a vyndal zbraně z koženého přebalu. Bylo jich tam požehnaně: jeden krátký oštěp; jeden atlatl - vrhací hůl; jeden středně velký kyj a jeden ručně opracovaný a leštěný kus zahnutého tvrdého dřeva. Vrhací kyj, usoudil Sten a přemýšlel k čemu může sloužit to otevřené ve na jedné straně.

„Byli jsme vyzváni k boji," pokračoval Dok. „Jeden z nás s ním má tam v tom lese bojovat. Když náš šampión prohraje, přijdeme o život.

Když vyhrajeme, nazvou nás svými bratry a budou se do nás snažit nalít nějaké omamné nápoje, které tito primitivové umí vyrábět." Dok byl pyšný na svoji pohotovou

analýzu.

„Otázkou zůstává," pokračoval, „který z našich hrdinů vstoupí do toho lesíka? Navrhoval bych..."

Gardisté a zvláště pak důstojníci Kudlanek jsou naučeni myslet dopředu. Dřív než Dok stačil návrh vyslovit, Sten shodil bojovou výstroj, sebral zbraně a pádil z kopce do lesíka.

Pod kopcem u lesa se jeho sprint proměnil ve smrtící trysk, protože za sebou zaslechl děsivé povykování bojovníků savany.

Objevilo se před ním křoví. Sten vyskočil do výšky, vylétl nad keř, za letu se přetočil a v parakotoulu přes levé rameno dopadl na zem. Zem pod ním zachroupala. Sten padl na kolena a odplazil se napravo.

Zasvištělo to a ve stromě zadrnčel zabodnutý oštěp zhruba ve výšce, kde byl ještě před chvílí Stenův žaludek.

Zůstal ležet. Dýchal bránicí. Rukama ohmatával zbraně a snažil se nalézt nějakou podobnost. Něco si pamatoval od instruktora Kudlanek pro boj s primitivními zbraněmi - jestli se budeš jen na chvíli rozmýšlet, vojáku, jsi mrtvý muž.

Nemysli. Jednej automaticky. Poslouchej. Dívej se. Lehký vánek přinesl vůni neznámých květin a slabé zašustění. Smrt je přede mnou, pomyslel si Sten. Otáčel hlavou ze strany na stranu a pozoroval bojovníka, který se od něj vzdaloval hlouběji do lesa.

Sten se napřímil s krátkým oštěpem zasazeným v altlatlu.

Vyrazil vpřed. Temnota se proměnila ve změť lián a starých kořenů stromů. Do ticha zaznívalo jen cupitání malých zvířat a bzukot hmyzu.

Téměř v podřepu se Sten plížil za svým vyzyvatelem. Áá. Zlomená větvička. *Tady* na mě číhal.

Chvíli ticho - a potom jen divoký bzukot hmyzu, když se Sten prudce napřáhl vrhací holí, vrhl oštěp a uskočil stranou.

Téměř cítil, jak se nepřátelský oštěp zabodl do země vedle něj. Zaslechl tlumený výkřik bolesti - spokojenost, zásah - a už stál zase na nohou a řítil se vpřed s válečným kyjem napřaženým k úderu.

Kyj prolétl naprázdno křovím. Nic.

Chyba. Sten se okamžitě schoval za strom.

Čekal.

Jestli ke mně nepůjdeš, pomyslel si a padl na břicho do křoví, na něž zaútočil kyjem. Zas tak moc ses nespletl - porost byl zválený, v hlíně byly velké stopy a na zemi rezavé šmouhy, s velkou pravděpodobností od krve.

Podle jejího množství si však Sten uvědomil, že protivníkovi příliš neublížil. Prohlížel si okolí a hledal nějaký náznak. Proti své vůli musel oponenta obdivovat. Jak může tak obrovský tvor beze stopy zmizet?

Vstal a pomalu se sunul hlouběji do lesa.

,,/Ari!cia!"

Výkřik byl tlumený.

,,/Ari!cia," ozvalo se znovu.

Sten naslouchal válečnému pokřiku možná patnáct minut a alespoň třetinu tohoto času se pokoušel vymyslet, co má dělat.

Opatrně rozhrnul několik stébel a vykoukl. Bojovník stál na vzdáleném konci velké mýtiny uprostřed lesa. Sten si byl jistý, že v tomto dobře udržovaném a poměrně velkém lesíku již bojovalo a zemřelo mnoho lidí. Domorodec již odhodil všechny zbraně až na veliký, pravděpodobně dřevěný válečný bumerang. Zdvihal jej nad hlavu a volal ,,/Ari!cia!", čímž Stena vyzýval k boji.

Sten v tichosti dvakrát obešel lesík. Tato zkouška bojem, nebo co to je, má zjevně pevná pravidla: plížení a plazení lesem a potom, když to dotyčný přežije, další test na palouku. Zatím vše nasvědčovalo tomu, že proti sobě mají stanout na otevřeném prostranství a házet po sobě bumerangy.

Tento návrh pro Stena představoval hned několik problémů. Za prvé, ačkoliv to byl evidentně boj na život a na smrt, byl si jist, že mnozí přátelé a příbuzní tohoto tvora plus náhodní popíjející, by nebyli příliš nadšeni, kdy by Sten bojovníkovi uřízl hlavu. Jistě je to dobrý způsob, jak získat oficiální pozvání k velké veselicí, ale následný odchod z ní by mohl být dost problematický. Za druhé, problém s bumerangem. Sten jej už po osmnácté potěžkával. S něčím podobným se sice učil házet při výcviku boje s primitivními zbraněmi, ale ty byly všechny vyrobeny pro lidi zhruba Stenovy velikosti, plus mínus čtvrt metru. Tato zbraň svou velikostí odpovídala třímetrovým bytostem. Sten byl rád, že jí uzvedl, natož potom, aby ji dokázal vrhnout protivníkovým směrem.

Znovu si v duchu probíral všechny své nevýhody a dostával stále stejnou odpověď. Vzdychl a vykročil na palouk.

Bojovník jej spatřil a okamžitě přestal křičet. Sten byl přesvědčen, že to, co vidí na protivníkově tváři, je mohutný úsměv. Pravděpodobně to bylo úlevou, neboť se určitě obával, že pro něj Sten nebude dostatečně dobrým soupeřem.

Bojovník podřepí a namířil hranu bumerangu před sebe. Sten, s pocitem, že je naprostý blázen, se pokusil napodobit jeho pózu.

Útok přišel nečekaně. Byla to exploze pohybů, jako když se rozvine obrovská cívka ocelového lana. Vrhací kyj se rozlétl po palouku asi ve výši kolen a Sten vyskočil do vzduchu a zoufale zatínal prsty do vzduchu, aby se vytáhl výš. Potom však zděšeně sledoval, jak se k němu blíží rotující bumerang s litinovou hranou. Byl ještě ve vzduchu, když... ucítil zásah do ruky. Dopadl na zem.

Udělal kotoul a už opět na nohou plival trávu a hlínu. Prohlížel se, kam byl zasažen, a co mu zbylo, když v tom zaslechl hlasitý chechot protivníka. Stenovi ležel u nohou jeho vlastní bumerang rozlomený vejpůl.

Pocítil slabý nával vzteku, když si uvědomil, že se jeho nepřítel směje proto, že Sten nemá nic, co by po něm vrhl na oplátku - jako by na tom záleželo - a duel byl opět naprosto vyrovnaný.

Válečník popadl obrovský oštěp a rozběhl se na Stena jako obrovská kočka. Sten si svého oštěpu nevšímal a ohnul prsty; ucítil zabrnění a potom chlad, jak mu do připravené dlaně vklouzl nůž.

Plížil se trávou a připravoval se ke skoku a ráně nožem, až se k němu bojovník přiřítí blíž. Těsně před střetem bojovník zabodl oštěp do země a najednou... zmizel.

Sten instinktivně padl na zem a udělal kotoul. Uprostřed kotoulu spatřil něco neuvěřitelného: Za pomoci oštěpu se přes něj protivník přenesl jako skokan o tyči. Letěl, vznášel se nad Stenovým tělem jako obrovská volavka... dopadl na zem... otočil se a smál se na celé kolo.

Sten udělal přemet vzad. A znovu a znovu. Jako nějaký šílený akrobat s každým skokem ustupoval o dva metry.

Zastavil se.

Udělal salto vpřed, uhnul před oštěpem a máchl nožem do strany a dolů.

Bojovník zůstal nechápavě stát a zoufale zíral na svůj oštěp. Sten po něm s vypětím všech sil skočil, zaslechl pouze, jak bojovník hekl. a už mu seděl na prsou. Kolena na ramenou. Nůž pod krkem. Dlouho váhal.

"/Ari!cia!" vyhrkl konečně Sten a přitiskl mu nuž ke kůži.

Bojovník na něj pohlédl. Byl udýchaný. Potom se pomalu a zeširoka zazubil. ../Ari!cia." vzdychl. ..Do hajzlu! Vyhrál si!"

Kdyby bojovník býval využil Stenova momentálního ohromení, mohl ho na místě zabít.

KAPITOLA ČTVRTÁ

"DRAHÝ PŘÍTELI, podej mi tykev."

"Chceš napít?"

"Do hajzlu! Nemám snad vobřízk?' Musím vejt jako ženská, když nějakej stařešina zhebne?"

"Chápu. Chceš napít?"

Ida se dlouze napila z tykve, říhla a podala ji Aku/layovi. Byl to báječný pohled, protože ti dva seděli asi jeden a pul metru od sebe přes oheň. Ale Aku/lay. Stenův soupeř, si jen škytl, popadl nádobu a pil.

Sten musel tvora obdivovat. Když měříte tři metry, kromě jiných výhod dosáhnete pro pití pěkně daleko. Když pomyslel na pití, vytrhl džbánek svému novému známému Aku/layovi, zhluboka polkl, podal jej dál a kalnýma očima pozoroval dění kolem sebe.

Ještě než se stačil opít, dozvěděl se spoustu zajímavých věcí. Předně všeho to, že tvrdě zasloužení přátelé patří k jednomu z mnoha kmenů na této planetě. Jejich kmen se nazývá Stra!bo, což v překladu znamená Jezerní lidé. Popadl ho vztek, když si vzpomněl, jak se při tomto odhalení Doktor triumfálně pošklebo val.

Oslava souboje se konala ve společenském sále kmene Stra!bo, což byla místnost o velikosti skladiště. Kulatá „budova" byla vyrobena z obrovského keře. Podle Idy to byla jediná rostlina stará tisíce let. Po celé generace se vnější obvod keře rozrůstal až do současné velikosti, zatímco vnitřek postupně odumíral a nechával za sebou holou zem. Stra!bům pouze stačilo opatřit arénu střechou a měli hodovní síň.

Všude bylo plno křepčících Stra!bů. Muži i ženy se svorně zpíjeli řídkým (avšak vysoce alkoholickým) obilným pivem a předháněli se ve lžích o tom, jací bývali skvělí bojovníci.

Aku/lay uštědřil Stenovi herdu do zad a podal mu velkou zapáchající nádobu. Vzal si ji od něj, přiložil ji k ústům a zvedl se mu žaludek. Nádoba byla plná bublající šedorůžové tekutiny, v níž plavaly vláknité červené globule.

„Elixír života," řekl Aku/lay ve snaze trochu ho povzbudit.

Sten pomyslel na svůj život a na svá játra, ale nakonec se napil. Pach i chuť jej zasáhly jako balistická střela.

„Díky," zachroptěl k Aku/layovi a podal nádobu Dokovi, který na něj hleděl se zoufalou prosbou v očích.

Stenovi ho bylo na chvíli líto. Potom si ale vzpomněl na Dokův posměch a ušklíbl se. „Lahodné," dodal.

Dok potlačil své zhnusení, napil se... A stalo se něco neuvěřitelného: poprvé, co Sten Doka znal, ho viděl zářit. Zářil radostí, aniž by sledoval nějakou tragédii nebo alespoň potoky krve. Dok se znovu napil. Nem!i, náčelník kmene Stra!bo, mu musel hrnec téměř vytrhnout z ruky, aby na něj vůbec nějaký „elixír života" zbyl.

„Co je to za břečku?" špitl Sten.

„Krev a mléko," odvětil Dok s odpudivým uspokojením a olízl si rty.

„A máš... nasprostou... eh, tedy... naprostou pravdu... Do hajzlu. Máš pravdu, je to opravdová jahoda... eh, tedy... lahoda."

Dok říhl, sebral Ne!mimu nádobu a znovu nezřízeně hltal odpornou břečku.

Sten byl naprosto ohromen. Dok se opil. Krví. Zakrátko to pochopil. Jako jedna z nejdokonalejších šelem v evolučním vývoji, se Dok ocitl v řeznickém nebi. Krev jej zasáhla jako stoprocentní alkohol.

„Co je na tom k smíchu... ty odporný člo... člo... člověče?"

Dok pohlédl na Stena, potom se ohlédl na Ne!miho. Malou packou ho poplácal po koleni.

„Víš," spustil Dok, „nejste tak... eh... špatná... životní forma. Ale už mi ten hrnec vrať."

„Jo, musí to tu bejt osamělej život, dívče. Pořád jen pást ty zatracený krávy a za parťáka mít jen vítr v ušiskách."

Alex položil Di!n ruku na hubené koleno, čímž jí vyjadřoval své sympatie. Poplácala ho po ruce, přičemž svou dlaní úplně zakryla Alexovu obří lopatu. Byla mu velmi vděčná za pochopení.

„Co jiného může ženská dělat?" povzdychla si. „Jen hodinu za hodinou pozoruje hovězí zadky. Ale jednou za dvojměsíc trénuji vrhání oštěpu na hladové Caro-kočky..."

Zhluboka se napila. Otřela si slzu a začala šeptat.

„Ale mám jeden takový velký sen," svěřila se.

Alex se usmál a naklonil se k ní blíž.

„Slibuješ, že se nebudeš smát, když ti ho prozradím?"

Alex jí to mírným přikývnutím slíbil a přitom jel svými prsty výš po dívčině stehně.

„Sním o tom, že někde na nějakém jiném světě žije můj silný a krásný nepřítel. Nepřítel jako stvořený pro mě. Který mě bude milovat stejně jako já jeho, až ho budu zabíjet."

Zamilovaně pohlédla na Alexe. Alex velmi opatrně odtáhl ruku.

„Myslíš, že," spustila. „Ale, ne. To nemohu žádat. Stále nejsem pokřtěná bojovnice. Jak by mohl muž jako ty..."

Alex se snažil být laskavý.

„Né, kdepak, dívče, to nepude. Je mi to moc líto, ale bohužel musíme zůstat přáteli. Vážně mě to mrzí."

Di!n zklamaně vzdychla, říhla a podala Alexovi tykev, aby se napil.

„Úžasné," řekla Bet. „Úžasné."

Slušně si zakryla ústa a zívla. Nebylo to jen tím pivem, ačkoliv pivo Bet vždy uspávalo. Bylo to pivem a jejím společníkem Aku/layem.

Bojovník, jehož Sten přemohl, byl kmenový šampión. A jako šampión měl také za povinnost být historikem kmene Stra!bo. Před chvílí pravě líčil Bet, jak jeho kmen vznikl.

Historií kmene Stra!bo byly jeho války. Bet měla válečné příběhy hrozně ráda. Ale Stra!bo a ostatní kmeny se před nějakým časem dohodli, že milénia krveprolití musí skončit. Vyvstal však jeden velký problém. Nemohli již podrobovat mladé válečníky křtu bojem, aby se z nich stali dospělí muži a dospělé ženy. Proto vymysleli velmi formální způsob střetu dvou bojovníků.

Bet se domnívala, že rituál vznikl někdy před dvěma sty tisíci lety. A Aku/lay znal podrobnosti každého souboje. Byl jakousi chodící kronikou.

„...A tehdy, v roce hořící trávy," drmolil dál Aku/lay, „Mein!erové zabili Kal/ikuta a konala se velká hostina... Následujícího roku Č!intu zabil stra!bského bojovníka a nastalo velké truchlení..."

Bet pohlédla na Stena s žádostí o pomoc, ale jen tiše zaklela. Záměrně se vyhýbal přednášce a opile klábosil s náčelníkem.

„...A v roce dešťů, jeden bojovník od kupců..."

Bet se náhle probrala.

„Od kupců?" vyhrkla. „Od jakých kupců? A kdy?"

Aku/lay byl jejím náhlým zájmem potěšen. V jednu chvíli už se obával, že se jeho host nudí, ale tento povzbudivý projev jeho zajisté hloupý a neopodstatněný dojem rázem zapudil.

„Jsou to prostě kupci," odpověděl. „Stvoření, jako jste vy. Myslím, že to bylo někdy před pěti sty souboji. Náš bojovník přemohl jejich bojovníka. Vyměnili jsme si mnoho dárků a oni zase odletěli.

Moment, moment, myslím, že jejich bojovník se jmenoval-"

„To není důležité," přerušila ho Bet. „Objevili se tu ještě někdy potom?"

„Samozřejmě," odpověděl mírně překvapený Aku/lay. „Přilétají pravidelně. Jsme přece jejich přátelé. A přátelé si často rádi vyměňují dary."

„Jak často vás navštěvují?"

„Asi tak jednou za třicet dní. Vlastně to není tak dávno, co tu byli."

Aku/lay usrkl z tykve. „Mysleli jsme si, že jste jejich rivalové."

Bet píchla prstem do Stena.

„A tihle kupci," zeptal se Sten opatrně. „Říkáš, že jsou jiní." Škytl. „Víš jistě, že jen nejsou z nějaké jiné části tohoto světa?"

„Myslíš si snad, že já, Ne!mi, náčelník kmene Stra!bo" - říhl - „bych mohl být natolik pomatený?"

„Vzhledem k tomu, že pijete tyhle kobylí chcanky, tak velmi snadno," utrousila Bet. Aku/lay po jejím boku již odpadl.

„Mají snad pastevci šedé vory, které se vznášejí ve vzduchu místo na vodě? Mají snad pastevci chatrče ve tvaru ryb, které navíc létají vzduchem?"

„Jsou z jiného světa," ulevil si Sten.

„A seznámíte nás s těmi kupci?" naléhala Bet. Mluvila skoro, jako by byla střízlivá.

„Drazí přátelé pokřtěni rituálem kmene Stra!bo... zítra nebo den po hodech vás za nimi pošlu v doprovodu svých nejlepších bojovníků."

„Děkujeme vám, náčelníku," řekl Sten a uvědomil si, že začíná mluvit stejně formálně jako opilý Ne!mi.

„Musím však poznamenat," sípal starý náčelník, „že je to dlouhá a těžká cesta, která trvá dobrých třicet východů a západů slunce."

„Ne!mi, hrozí nějaké nebezpečí, že by..."

Bet zmlkla. Ne!mi se ladně opřel o Stena a začal chrápat. Sten s Bet se na sebe podívali. Bet pokrčila rameny a pozvedla další tykev.

„Vypadá to," řekla, „že se z tohoto... milého světa nakonec přece jen dostaneme pryč a nebudeme muset strávit zbytek života popíjením krve a s těmihle přerostlými tvory. Nemyslíš, že bychom měli následovat příkladu šlechetného Ne!mi?"

„Proč ne," souhlasil Sten a pozvedl tykev. Na tom neviděl nic špatného.

KAPITOLA PÁTÁ

STENA PROBUDILA záře neúprosného žlutého slunce, které na něj vrhalo oštěpy prasklinami ve stěnách chatrče. Slabě zasténal a zavřel oči.

Připadal si, jako by mu mozkem projel tisíc - ne, dva tisíce - kopytnatců, kteří se teď zastavili, aby se napásli a vykáleli se mu na jazyk.

Někdo vedle něj se ošil.

„Myslím, že zemřu," řekl s očima stále pevně zavřenýma.

„To máš pravdu," odpověděla Ida.

„Drž hubu, Ido. Já si nedělám legraci."

„Já taky ne. Všichni zemřeme."

Sten se probral, posadil se a krví podlitýma očima si prohlížel ostatní, kteří již byli vzhůru a sklesle mžourali v přítmí chatrče.

„Ida výjimečně nekecá," řekla Bet. „Máme v sobě nějakej bacil. A ten nás všechny zabije zhruba do..."

„Dvaceti dnů," doplnila ji Ida.

„Do hajzlu," zaklel Alex. „Esli se chci dožít konce dnešního večera, musim zblajznout kus toho psa, co sežvejkal starýho prašivýho Campbella."

Sten jeho nesmyslné výlevy ignoroval. „Nechtěli byste mi raději vysvětlit, co se děje?"

Ida přepnula ruční skener na zdravotní sondu a podala ho Stenovi. Pohlédl na malinkou obrazovku a zjistil, že na něj civí malá DNA potvůrka s nenávistí v jediném žhnoucím proteinovém oku.

Bacil, jak jej Bet nazvala, vypadal jako zvlněná modrá stužka s velmi jemnými zelenými proužky ohraničujícími jeho tvar. Po celém obvodě měl roztroušené jasně rudé puntíky, jako zásahy z kulometu.

„Co to, do hajzlu, je?"

„Jakási mykoplazma," odvětila Ida. „Všimni si, že je to buňka, a přitom nemá žádnou buněčnou stěnu. Je to pravděpodobně nejstarší forma života v celý galaxii. Je zlá, mazaná a hladová. Od chvíle, co sme tu přistáli, sme jich už vdechli milióny. Je zajímavý, že mykoplazmy se vyskytujou v oblastech s vulkanickou aktivitou."

„Jejich život mě nezajímá, Ido. Co kdybys raději pohovořila o tom našem?"

„Jak už jsem řekla, Stene, dvacet dní."

„Žádná obrana?"

„Žádná - jedině snad dostat se pryč z tohodle světa."

„Dvacet dní," přemítala Bet. „To je o deset dní méně, než potřebujeme na cestu do tábora těch kupců."

Sten si pohladil hlavu, ve které právě skončilo sólo no gong a spustily tympány, a pohlédl na své stejně skleslé přátele.

„Dobré zprávy. Nic horšího se nemohlo stát."

Vzduch nad jejich hlavami náhle prořízl ohlušující svistot. Chatrč se otřásla a z doškové střechy se na ně vysypalo hejno hmyzu.

Když Sten spolu s ostatními vyběhli ven, spatřili na obloze janičárský bojový křižník.

Alex se obrátil ke Stenovi a podivně se usmál. „Ty si ten největší kejdař, jakýho znam," prohodil a ukázal na *Turnmaa,* jak stoupá vzhůru a potom se otáčí zpět k vesnici kmene Stra!bo. Loď zpomalila a připravila se k přistání.

„Jestli tu pojdeme, tak ne díky tý malinkatý bestii."

KAPITOLA ŠESTÁ

„VE JMÉNU TALAMEINA POŽADUJEME VYDÁNI MIMOSVĚŤANŮ."

Hlas janičárského kapitána burácel savanou a přehlušoval dokonce i pokřik tisíce bojovníků, kteří se před křižníkem shromáždili.

Les oštěpů se vzdorně zavlnil.

„To je zatraceně bláhový," poznamenal Alex.

Sten, Alex a ostatní se schovávali v malém lesíku a sledovali střet.

Sten musel obdivovat výkonnost Janičárů. Byli to velmi dobře vycvičení vojáci. Loď přistála. Ještě než se usadil zvířený prach, Janičáři se vyvalili ven, zakopali se, ohradili pytli s pískem a ustavili projektilové střelné zbraně.

Pásový kulomet na věžičce lodi přejížděl sem a tam po řadě bojovníků.

Stenovi to připomnělo vulkanickou mykoplazmu, která loví v jejich žilách. Mykoplazma s nenávistným DNA se také pohupuje sem a tam a čeká na příhodnou chvíli k útoku.

„VE JMÉNU TALAMEINA..."

„Tohle nesmíme dopustit," řekla Bet a vstala. Ostatní - dokonce i Dok - vstali s ní. Sten vyběhl z lesíka jako první.

Vtom zaslechl Aku/layův bojový pokřik.

,,/ARI!CIA!"

,,/ARI!CIA!"

Aku/lay vystoupil z řady a vyrazil k lodi. Nesl balík zbraní - dar pro nepřítele, kterého by v lesíku s láskou zavraždil.

,,/ARI!CIA!" zvolal znovu. Pohupující se věžička kulometu se před ním zastavila.

„BUDIŽ," zahřměla odpověď janičárského kapitána.

Aku/lay hodil balík zbraní na zem. Stáhl se a ukázal na lesík, čímž je vybídl k rituálnímu souboji.

,,/ARI!CIA!"

„/Ari!..."

Kulomet zaburácel a Aku/layův bojový pokřik utichl. Kulky se do něj bleskově zavrtávaly a doslova jej přeřízly vejpůl.

Bojovníci se jako jeden muž vrhli vpřed, načež všechny janičárské zbraně zahájily palbu a začaly chrlit oheň. Než se skupinka Kudlanek stačila pohnout, stovky Stra!bů umírali v kalužích krve a ostatní prchali.

V této šílené vteřině si Bet vzpomněla, jak jí Aku/lay vyprávěl o hrdé tradici Stra!bů. Za celou svou dva miliony let dlouhou historii se nikdy nedali na útěk.

Potoky slz již vyschly, ale zanechaly po sobě stopy na Nem!iho tváři. Leželi spolu s Alexem těsně pod vrcholkem nízkého kopce s výhledem na janičárský křižník.

„Jestliže ti muži nerespektují naše zvyky, stojí mimo zákon," zašeptal cizinec.

„Máš recht," řekl Alex. „Jak už sem řek, nejsou vo nic lepčí, než ty zatracený Campbellové*."

Sten ležel na kopci s čočkami dalekohledu zacloněnými proti zrcadlení a pozoroval křižník.

„Jestliže nemají zákon, nemůžeme jim vydat své přátele," pokračoval Nemi!i ve své opatrné analýze. Byl stále hluboce otřesen Aku/layovou smrtí. „Takže to znamená..."

Sten vypnul triedr a sesunul se z kopce k nim. Zaslechl Nem!iho poslední šeptaná slova.

„To znamená," přerušil ho suše, „že jakmile přijde noc, všechny je pobijeme."

Když se slunce schovalo za stěnu kráteru, zapraskal amplión:

„Večerní nástup. Všichni uklonit. Talameine, děkujeme ti za milostivé uznání naší síly. Děkujeme ti za sílu a za službu na tomto světě bezvěrců."

Všichni kolem křižníku strnuli a vojáci v černých uniformách naslouchali modlitbě v naprosté tichosti, s výjimkou nekonečného automatického otáčení věžičky křižníku.

„Předem ti děkujeme," pokračoval kapitánův hrubý hlas, „za kořist, kterou nás zítra ráno odměníš za to, že jsme pronásledovali tyto neznámé jezdce. Budiž."

Vojáci se tiše rozešli na své noční hlídkové posty.

„Proč si Sten nevybral k zahájení útoku jednoho z nás, nějakého Stra!ba?" ptala se Di!n popuzeně.

Bet jen tak mimoděk hladila Hugina, ačkoliv oba tygři již dostali instrukce a měli už vyrazit. Dokonce ani Ida se nepřihlásila dobrovolně.

* Bratři Campbellové jsou ve skotské historii ztělesněním podlosti. Tisk let stará legenda vypráví, že navrhli svým protivníkům mír a u té příležitosti je pozvali nu hostinu. Campbellové si počkali už byli hosté opilí a do posledního muže je pobili (pozn.překl.)

„Protože Sten respektuje vaše zvyky," zaimprovizovala nakonec. Zvedla se a prohlédla si formaci stra!bských bojovníků, ukrytou hluboko v lesíku.

„Vzhledem k tomu, že nezná vaše zákony, obával se, že jeho metody - metody naší skupiny - by mohly porušit vaše zvyklosti."

Di!n spokojeně zavrčela. Vrátila se k nekonečnému dobrušování hrotu oštěpu na koženém řemínku, jenž měla propletený mezi prsty.

Bet pohlédla na tygry. „Munine. Hugine. Běžte za tím dobytkem. Hned teď."

Tygři vyskočili a po trávníku vedoucím ven z kráteru vyrazili do snášející se tmy.

Tak, a co nýčko, hošani, ptal se v duchu Alex, když pozoroval pět janičárských hlídačů, kteří se blížili k velkému drnu trávy, za nímž ležel schovaný.

Takže nemáte jen ty hošánky, rozmístěný kolem opevnění, ale i hlídače, který se celou noc nazdařbůh potloukají sem a tam.

A tady je máme. Drsňák v čele je ve střehu... určitě šéf patroly... jo a dva hošani se sapíkama jako zadní kolečka.

Jen pojďte, hošové, strejda Alex čeká.

Patrola se už téměř naprostou tmou přiblížila k jeho keříčku. Kilgour shodil z ramene postroj se zbraněmi a čekal.

Nevejrej na ně, připomněl si pro jistotu. Nedívej se na ně.. až tě budou míjet. Pokračuj v dál, pokračuj v dál, jezdče, citoval v duchu úryvek z oblíbené básně.

Hlídka nacvičeným pomalým krokem tiše minula křoví.

Alex vstal a vydal se za nimi.

Stačí mi chvilka na srovnání kroku.... a jdu za váma...

Alexova obrovská pěst poháněná svaly ze světa s trojnásobným *g* zasáhla vaz posledního hlídkaře. Janičár se bez hlesnutí skácel k zemi. Alex muže zachytil a opatrně jej položil na zem.

Nikdo nic neslyšel. Hlídka postupovala dál s Alexem v patách.

Tohle bude trochu složitější, řekl si. Spustil pěst někam do úrovně opasku a zasadil čtvrtému muži ránu do kříže.

Se zlomenou páteří se zkroutil a padl na zem. Alex udělal otočku kolem padající mrtvoly a jeho masitá tlapa ze strany udeřila do zátylku třetího muže. Potom v duchu zaklel, když volně držená zbraň spadla z ramene mrtvého vojáka na zem.

Janičárský roťák se otočil a stačil pozvednout zbraň s prstem na spoušti. Alex zbraň jednou rukou odstrčil a cítil, jak to v hlavni třeská. Otevřenou dlaní zasáhl muže přímo do krku.

Jsi krapet nepozornej, hochu. Chrupavka zapraskala, voják zachroptěl a v duchu se pokáral, zatímco Alex se vrhl rybičkou k zemi. Dopadl na zem, právě když muž v čele zaslechl smrtelný sten svého roťáka a otočil se. To už však Alex dokončoval kotoul; jeho nohy vylétly do vzduchu a zasáhly cíl. Muži se podlomily nohy a zbraň dopadla metr od něj.

Velitel hlídky šátral po noži a Alex, teď již téměř ladnými pohyby, zvedl koleno a zasadil jím muži ránu do hradního koše. Uslyšel tupý zvuk praskajících žeber, načež se Janičár zkroutil a byl mrtvý.

Alex zůstal ležet. Čekal. Nic. Zvedl se na čtyři a ohlédl se na cestu za sebe.

Maměnka by na tebe byla pyšná, chlapče. Pět kousků. Nu, což. Jen tak dál demobilizátore.

Alex se vrátil po pěšině zpět, aby si počkal na zahájení útoku.

Nem!iho udivilo, jak rychle dokáže to malé stvoření běhat. Spolu s Dokem zaujal postavení zhruba kilometr od ústí kráteru, hluboko v pastvinách. Mezi nimi a kráterem se stra!bský dobytek líně ploužil k ohradám.

Dok uháněl vysokou trávou, která pro něj představovala džungli s těžkým - opět pouze

pro něj - pytlíkem prachu u boku.

Roztrženým rohem pytlíku se na zem sypala pěšinka prachu. Dok vzhlédl a uviděl, že stojí paralelně se vzdálenou stěnou kráteru a stále neuvěřitelným tempem prchal zpět za náčelníkem Stra!bů.

Zastavil se. Malý medvěd a vysoký náčelník na sebe klidně pohlédli.

„Stvoření jako jsi ty, zasluhuje velký obdiv," pronesl Nem!i docela vážně. „Doposud jsi byl v mých očích pouze moudrým poradcem svých druhů. Teď však zjišťuji, že jsi navzdory svému pokročilému věku také velký bojovník. A navíc mě udivuje, že ti stále slouží tělo, přestože hoduješ stejně nadšeně jako já - je to neuvěřitelné."

Dok zaskřípal malými ostrými zuby a litoval, že byl Říší tak úspěšně přeprogramován. Ze své přirozenosti by totiž zabil kohokoliv, kdo by mu projevil sebemenší náznak náklonnosti.

„Děkuji ti, Nem!i," odpověděl se sebezapřením. „Potěšení je na mé straně, když vidím, jak osobně vedeš útok proti nepřátelské armádě."

Nem!i smutně zavrtěl hlavou. „Obávám se, že nemáš pravdu, příteli. Muži mého věku můžou tak nanejvýš zametat smetí a gratulovat mladým bojovníkům k jejich úspěchům. Dnes v noci nebudu schopen bojovat."

Dok zvolal šest slov, které jej Alex naučil, a zmáčkl spínač.

Prach se vznítil a vysoko do noci vyšlehly plameny. Na troud vyschlá pastvina ožila a oblouk savany vně kráteru se téměř okamžitě proměnil v burácející ohnivé inferno, které postupovalo přímo do kráteru.

Dobytek ucítil pach ohně a začal nervózně bučet. Chůze se proměnila v klus. Pronásledoval je divoký oheň - ohnivá bouře v savaně.

Ohnivé pochodně létaly vzduchem a požár se začal překrývat, že se málem sám uhasil.

Hořící kus roští přistál na zádech vedoucího samce. Vyděšeně zabučel a tryskem uháněl pryč.

Panika se přenesla i na ostatní a zem začala dunět pod kopyty stra!bských stád ženoucích se přímo k ústí kráteru.

U otvoru v kráteru nervózně vrčel Hugin. Byl sice ochočený a různě mutovaný, ale jeho tygří geny si stále pamatovaly, co se stane, když se buvolímu stádu postaví do cesty velká kočka.

Munin spokojeně zavrněl. Potom si sedl na bobek a vymočil se. I Hugin následoval rozkaz.

Stádo se právě začalo otáčet, protože nemohlo postupovat dál k ústí - vůdčí zvíře ucítilo pach moči. Jejich poslední nápad na záchranu se rozplýval ve štiplavém kouři a zápachu šelem.

Hugin a Munin nejen že nahnali splašené stádo do kráteru, ale téměř zdvojnásobili rychlost jeho úprku.

Do kráteru.

Přímo na janičárský křižník.

V komunikačním centru Janičárů zavládl naprostý zmatek:

„Žádné známky ohniska požáru"... „Hlídko Alfa, tady je základna. Hlídko Alfa, slyšíte nás?"...„Ve jménu Talameina, zastavte je!"

...„Všem stanicím... všechny stanice se spojí se základnou"... nato se z reproduktoru ozval už jen dlouhý výkřik, při němž tuhla krev v žilách.

Výkřik patřil jednomu osamělému janičárskému vojákovi na pozorovatelně, když se k němu ze savany přiřítil dobytek. Zmáčkl spoušť samopalu do plně automatické polohy a tři kusy dobytka se okamžitě svalily na zem, ale záhy byly pohlceny stádem, jež se přes ně přehnalo na Janičáry.

Přestože ozbrojení muži v zákopech před osvětleným křižníkem úprk slyšeli, do jednoho zemřeli pod ostrými kopyty stáda.

Janičárský křižník byl sotva dvacet metrů za nimi.

Neměli nejmenší šanci, aby se k němu vrátili.

Sten seděl na vysokém stromě v lesíku nedaleko křižníku a neměl ani čas, aby jen tak ze zvědavosti spočítal rovnici, která ho právě napadla:

Vzorec pro vypočítání zrychlení tělesa *(Turnmaa),* na které působí určitá síla (řítící se dobytek) je - do hajzlu.

Neprostupná černá vlna dobytka narážela do stejně neprostupného křižníku... a stádo se řítilo dál.

Jako vlna se zvedalo výš nad zem a zvířata, která zakopávala o své mrtvé druhy, narážela přímo do křižníku.

Z padesátimetrové vzdálenosti Sten slyšel, jak uvnitř lodi vřeští alarmy.

Obří loď se kymácela na mohutných přistávacích nohách... otřásala se... když vtom do ní narazila jednolitá masa dobytka.

Janičárský křižník se převalil a byl zmítán davem, takže se nohy začaly ohýbat, lámat a padat na zem.

Sten náraz ucítil dokonce i přes bouři řítícího se dobytka, který uháněl... přímo pod ním.

Samozřejmě, že zvířata se snadno vyhnula stromům a dál se zmateně hnala do tmy.

Sten seskočil ze stromu a rozběhl se k *Turnmaa,* přeskakuje mrtvá a umírající zvířata, právě když se křižník zastavil na jednom boku. Hlavně na vrchní věžičce teď byly paralelní se zemí.

Sten sundal z ramene willypušku a škrábal se nahoru po stěně křižníku. Ve věži to zavrčelo, právě když Sten přiložil hlaveň willypušky ke krytu kolem hlavní pásového kulometu.

Zmáčkl spoušť až na doraz a držel.

Willypuška má 1400 nábojů. „Kulky" o průměru jednoho milimetru jsou vyrobeny z antihmoty dvě, což je stejná substance, jaká pohání vesmírné lodě. Každá taková „kulka" má vlastní imperiální obal a odpaluje se laserem.

Jedna střela má při nárazu přibližně stejnou účinnost jako ruční granát z dvacátého století.

Bylo zapotřebí dvaceti střel, aby se krytem probil do věže. A potom:

Představte si výbuch tekutého dynamitu. Představte si srdce tavného reaktoru *bez* smrtelné radiace.

Byl to obraz pekla.

Sten pustil 500 kulek do věže a v zápětí se vrhl dolů, když exploze roztrhla věžičku.

Sten udělal salto ve vzduchu a poměrně měkce dopadl na mrtvého vola. Otočil se, když za sebou uslyšel kroky a:

„Dyk sem ti povídal, že tu proti mně budeš prd platnej," řekl Alex a pomohl mu vstát.

Vtom se svět proměnil v naprostý chaos:

Di!n, Bet a válečníci kmene Stra!bo se vyřítili ze tmy; Hugin a Munin, kteří se očividně báječně bavili, se připojili k útoku Jezerních lidí; Dok jen hekal, nesrozumitelně cosi mumlal.

Opodál stála Ida a odměřenými dávkami z willypušky kropila janičárské bojovníky, kteří se pokoušeli znovu obsadit zdemolovanou kulometnou věž.

„Sem totiž Ryšavej Rory, holoubkové," hulákal Alex a vyskočil ze strany na křižník. Zachytil se kusu plechu z rozpáraného trupu a zaplul do díry, kde kdysi bývala věž.

Sten se zničehonic objevil vedle něj a oba byli vevnitř.

Záblesky krvavé scény:

Di!n se strnule usmívala, když připíchla janičárského důstojníka k přepážce kabiny.

Oštěpy svištěly a dlouhou chodbou dopadly na malou skupinku zmatených janičárských vojáků.

Alex vyrval dveře kabiny z pantů a mrštil jimi na kulometné hnízdo, zatímco nabíječ bezvýsledně tahal za zaseklý pás.

Ida chladnokrevně pokosila skupinku Janičárů, kteří se seřadili v nákladním prostoru, aby vyrazili k útoku.

Bet jela na hřbetě ne zrovna nadšeného Hugina, Munin se hnal před ní a povalil tři Janičáře.

Potom bylo ticho.

Rudá mlha se rozplynula.

Ocitli se v řídící kabině lodi. Na zemi ležela zohavená těla a krev byla snad všude.

Na jedné straně stála hrstka Stra!bů s připravenými oštěpy. Kočky. Vojáci od Kudlanek. Sten.

A zády k půlkulatému ovládacímu pultu kapitán Janičárů.

V plné uniformě.

„Talamein promluvil proti nám," pronesl kapitán. „Nenalezli jsme jeho přízeň."

Sten neodpovídal a kráčel k němu.

„Vy jste vůdcem této chásky?" zeptal se kapitán.

Stenovo mlčení považoval za souhlas.

„To je jedině dobře," dodal kapitán a pomalu od boku tasil šavli. „Alespoň budu bojovat s mužem odpovídajícího postavení."

Sten o tom zapřemýšlel. Najednou vedle něj stála Di!n a do ruky mu vrazila oštěp. Kývla - ano. Ty.

Sten oštěp potěžkal, vzápětí jej však upustil a jedním pohybem zvedl willypušku a dvakrát vystřelil.

Střely zasáhly kapitána do hlavy a jeho mozek se rozplácl o videopanel.

Sten se otočil a zasunul krátkou zbraň do pouzdra. Ne!mi vypadal vyděšeně, ale za chvíli se jeho výraz zklidnil. Usmál se.

„Ach," vzdychl mírně. „To bylo za Aku/laye. Dobře jsi porozuměl naší kultuře."

„Zvedne se to vůbec, Ido?" ptala se trochu ustaraně Bet.

„Jasně," ušklíbla se Rómka. „I přesto, že je utěsněná jen půlka lodi, vzlétáme bez přistávacího zařízení, uniká nám palivo a tejden jsem se nekoupala."

„Pro dívče, jako si ty, to neni problém," souhlasil Alex.

Ida potlačila smích a zmáčkla klávesnici. Manévrovací motor škytl, zachroptěl, zafuněl, a křižník *Turnmaa* zvedl čumák.

„A teď, když se mi podaří udržet tenhle počítač v nevědomosti o tom, co dělam..."

Překlopila obě páky pohonu dopředu.

Obě pohonné jednotky Yukawa zázrakem naskočily, loď se začala hrabat vzhůru. Po chvíli se odlepila a sežehla zemi, aby si to namířila do kosmu.

Ze země je pozorovala jen hrstka Stra!bů. Pohřbili své mrtvé, uspořádali hostinu a život šel dál.

Di!n na čele zástupu pozorovala, jak se *Turnmaa* chrlící plameny vznesl a zmizel z dohledu. Mnoho minut jen tiše přemítala, dokud poslední plamínek z výfuků nezmizel za hustými mraky.

KNIHA DRUHÁ

GARDE

KAPITOLA SEDMÁ

MUŽ V ŘECE vypadal tak na pětatřicet. Jeho rybářský prut se ohýbal skoro až k vodní hladině a téměř neviditelný vlasec mizel těsně před peřejemi několik desítek metrů proti proudu.

Muž ze sebe polohlasem chrlil souvislou řadu nadávek, že to vyznělo spíš jako nějaká modlitba.

„Ještě jednou na mě takhle vyjeď, ty jedna blbá rybo, a pustim tě na volno. No tak pojď, ty muj lososе. Vrať se zpátky dolů. No tak."

Najednou losos vyskočil z vody, stříbřitý oblouk se zaleskl ve slunci nad hladinou a zase spadl do vody.

Klení zesílilo, když muž zmáčkl knoflík pro navíjení a přidržel palec na cívce, aby se vlasec nezacuchal.

Metrová ryba se torpédovala přímo na rybáře a on rychle uskočil stranou a zakymácel se, když hrubou podrážkou sklouzl po kameni a málem spadl do vody.

Losos jej minul, ale znovu se vracel.

Zmáčkl přepínač navijáku a nyní nechal vlasec odvíjet a brzdil jej již spáleným prstem.

Mahoney vypnul pohon bojového vozítka, a to se ladně sneslo na mechem porostlou zem. Vystoupil ze saní s pancéřovým sklem a více než skepticky si prohlížel les plný vysokých sekvojí. Naprosto bezpečné, říkala mu logická stránka jeho mysli. Druhá polovina, ta, díky níž je stále naživu, přestože už navštívil nejméně pět set primitivních světů, trvala na tom, že tam budou duchové, démoni a hladové čtyřnohé potvory.

Jako obvykle poslechl tuto část své mysli a vytáhl ze zadního sedadla bojovou postroj, natáhl si ji na ramena a zapnul opasek. Na něj si zavěsil mini-willypušku, váček s granáty a bojový nůž.

„Ale jestli se pletu, budu si zase připadat jako naprostej idiot," řekl sám pro sebe a vytáhl z podlahy auta tornu. Opatrně se rozhlédl a záměrně si to namířil k nejbližším stromům.

Znenadání před ním stál malý svalnatý muž s nohama do o. Měl na sobě maskovanou gardistickou uniformu a nedbale nasazenou čepici s kšiltem a s řemínkem pod bradou. Willypušku měl voják na zádech.

V pravé ruce třímal čtrnáctipalcový nůž, který vypadal spíš jako mačeta, ale jeho čepel se na konci rozšiřovala téměř do dvojnásobné šířky. Vojákova ruka téměř mazlivě přehmatávala na rukojeti nože.

„Plukovník Ian Mahoney. Jednotky Mercury. Ve službách Jeho Imperiálního Veličenstva," řekl Mahoney a dával si přitom dobrý pozor, aby se nepohnul. Přemítal, kdy a proč se pomocí hypnosugesce naučil mluvit jazykem Gurkhů.

Voják stál naprosto nehnutě. Velmi opatrně Mahoney natáhl ruku dlaní dolů. Strážník spustil levou ruku z nože a nahmatal snímač radiově spojený s počítačem. Udělal půl kroku vpřed a snímačem přejel Mahoneymu zápěstí.

Počítač přečetl implantát a poslal údaj do počítače bezpečnostní služby. Chvilka ticha a na snímači se rozsvítilo zelené světýlko.

Gurkha ustoupil a pozvedl svůj čtrnáctipalcový kukri k pozdravu. Mahoney také zasalutoval a vykročil hlouběji do lesa.

Byl velmi, velmi rád, že nedošlo k žádnému zádrheli. Jednou mu bylo povoleno zúčastnit se narozenin u císařské osobní stráže a viděl tam vojáka - o nic vyššího než metr padesát velký muž, který Mahoneyho kontroloval - jak dlouhým obřadním nožem jednou ranou uťal býkovi hlavu.

Uculil se, když si vzpomněl na pitku, náboženské ceremonie a požehnání bojovníkům jednotky, které následovaly. Tradice. Jak dlouho, pomyslel si, už tihle mužíčci z pozemského Nepálu slouží jako vojáci? Možná déle než Věčný Císař.

To už mu však v uších hučela řeka, takže prolezl křoví a stanul na svahu s výhledem na rybáře.

Byl to skvělý pohled. Muž držel prohnutý prut a losos se divoce mrskal ve vodě u jeho nohou.

„Ach, mít tak ještě jednu ruku... tak už tam vlez, ty jedna přiblblá rybo."

Problém je v tom, usoudil Mahoney, že se ta ryba nevejde do podběráku, který rybář drží v druhé ruce. Rybář zrudl, zavěsil podběrák zpět k opasku, ze zadní kapsy vytáhl něco, co se podle Mahoneyho velmi podobalo obušku, a rybu praštil.

Losos se zaklepal a zplihl.

„Přesně tohle si potřeboval," dodal s uspokojením rybář. „Kněze, kterej ti splní poslední přání."

Ze zad sundal proutěný košík na ryby, otevřel jej a začal do něj cpát rybu nadměrné velikosti.

„Rád vidím člověka, kterého těší jeho práce," poznamenal Mahoney suše.

Rybář ztuhl, otočil se a velmi chladnýma očima si ho změřil.

„Jak to se mnou mluvíš?"

Mahoney obřadně smekl baret a poklekl. „Samozřejmě máte opět pravdu. Přijměte moji nejponíženější omluvu za to, že vás ruším i na dovolené. Zdravím Vaši Imperiální Výsost, Věčného Císaře, pána poloviny vesmíru a jejích úctyhodných obyvatel, včetně toho polomrtvého vodního živočicha ve vašem koši."

Věčný Císař se ušklíbl a začal se brodit ke břehu.

„Vždy jsem si vážil," pokračoval Mahoney, „že sloužím muži, který se navzdory svému postavení umí bavit prostými pozemskými činnostmi."

Císař se zastavil s vodou do půli lýtek.

„Prostými, ty jeden idiote? Máš vůbec představu, kolik mě tenhle blbej losos stál? Tři sta let, ty pitomče. Nejdřív jsem musel přesvědčit vládu Země, že když mi věnujou malý dovolenkový místečko, nijak to nenaruší jejich přiblblý historický zvyklosti."

Vylezl z vody a vykročil k tábořišti.

„Příště si od provincie Oregon koupím celou zatracenou řeku Umpqua. Potom skoupím města po proudu i proti němu a s pořádnou penzí přemístím každý jednotlivý hovado na svět dle vlastního výběru.

Potom utratím několik milionů kreditů za zfiltrování znečištěný vody a naprogramuju tyhle dementní ryby, aby v řece plavaly a kladly ty svý zatracený jikry.

Kdepak, holenku. Hlavně se mi nesnaž vnutit, že je to prostý."

Mahoney kráčel za Císařem s úsměvem na rtech. Bylo evidentní, že Císař prožívá báječnou dovolenou. Doufal, že mu to rozpoložení zůstane i poté, co mu přetlumočí Stenovo hlášení.

Bylo to opravdové tábořiště. Nízký stan „áčko" téměř schovaný v křoví. Napůl shnilá kláda položená na dvou plochých balvanech. Kameny nahromaděné tak, že tvořily trojúhelníkové ohniště. Skutečně nic zde nenaznačovalo tomu, že tu Věčný Císař táboří už více než padesát let.

Pod vatrou, jež byla postavena z malých větviček až po objemné klády, bylo připravené suché chrastí. Věčný Císař vyšel z křoví a tiše si pohvizdoval. Ze syrových prutů zručně vyrobil gril ve tvaru sněžnice. Když procházel kolem ohniště, vytáhl starožitné zápalky, jednu škrtl a hodil ji na dřevo. To vzplálo dvoumetrovými plameny.

„Vidíš, plukovníku? Takhle se rozdělává oheň. Spousta dřeva jako postaru a nejmíň dva litry benzínu k tomu. Teď musíme počkat, až se oheň zmenší, a já zatím vyčistim tuhle obludu."

Mahoney zvědavě pozoroval, jak Císař vytáhl malý nožík a obratně rozřízl rybu od

žáber až po řitní otvor. Vnitřnosti vyhodil do křoví a vydal se k řece, aby vyvrženého lososa opral.

„Proč si to nenecháte udělat od nějakého Gurkhy, pane?" podivil se Mahoney, když se Císař vrátil.

„Z tebe nikdy nebude rybář, plukovníku, když se takhle blbě ptáš." Téměř bez odmlky navázal: „Takže?"

„Zvěsti se potvrdily," spustil najednou docela vážný Mahoney.

„Doprdele!" zaklel Císař, zatímco jeho ruce, které se zdánlivě pohybovaly samy od sebe, rozřízly lososovi hřbet a úhledně jej rozdělily na dvě poloviny.

„Vzorky, které tým Kudlanek dovezl z Eryxské hvězdokupy, jsou podle předběžné analýzy shodné. Mají všechny schopnosti Impéria-X."

„Dokážeš člověku zkazit první dovolenou po deseti letech, plukovníku."

„Je to ještě horší. Nejen že je tento X-minerál schopný nahradit Impérium-X, ale evidentně se vyskytuje v blízkosti svobodného státu. Ze čtyř světů, které můj tým prozkoumal, se tento X-minerál nachází přinejmenším na třech z nich."

„V tvých slovech slyším náznaky zlaté horečky," zamumlal Císař. „A začínám si připadat jako John Sutter."

„Pardon, pane?"

„To nic. Jen další část historie, kterou se odmítáš učit."

„Ano, pane. Chcete i zbytek?"

„Do toho. Mimochodem... přines si nějakou flašku?"

Mahoney otráveně přikývl. Nahmatal v torně láhev nápoje, který Císař osobně synteticky vyvinul a říkal mu skotská. Láhev vytáhl a postavil ji na kámen mezi ně.

„Tahle je moc dobrá," ocenil Císař. „Ale začneme s tou mojí."

Zašel do stanu a vrátil se se sklenicí plnou zlatavě hnědé tekutiny. Mahoney si ji podezřívavě prohlížel. Za hlavní nevýhodu funkce šéfa Císařovy tajné služby - jednotek Mercury - a jeho důvěrníka/pobočníka/atentátníka považoval skutečnost, že byl neustále vystavován Císařovým primitivním choutkám. Vzpomněl si na břečku zvanou „chilli" a oklepal se.

„Říkávali tomu samohonka," vysvětlil Císař. „Třikrát destilovaná, což bylo docela snadný. Prohnaná chladičem nějakýho auta, kterýmu horalové říkali Chevy 53, ale nepátral jsem, co to bylo zač. Potom alespoň den stárne v karbonizovanym sudu. Ochutnej. Je to zážitek."

Mahoney pozvedl sklenici a řekl si, že čím méně chutné to bude, tím lépe pro něj, takže si do hrdla nalil pořádný hlt.

Náhle si uvědomil, že si předtím vůbec nevšiml, že by řeka byla supernova, ani že stojí uprostřed ohniště. Z nějakého důvodu však sklenici neupustil. Oči měl vlhké a viděl dvojitě, ale přesto ji dokázal předat Císařovi.

„Vidím, že máš zbraň," poznamenal soucitně Císař. „Nevadilo by ti, kdybys na mě namířil, až budu pít?" Mahoney se ani nepohnul a jen lapal po dechu, zatímco Císař si umírněně přihnul.

„Pokračuj ve zprávě, plukovníku. Určitě zůstaneš na večeři, ne?"

Mahoney přitakal. Císař se usmál - ze srdce nenáviděl, když musel jíst o samotě a jeho Gurkhové dávali přednost prostšímu jídelníčku skládajícího se převážně z rýže, čočky a sojového masa.

„Udělal jsem počítačovou profilaci, pane," pokračoval. „Existenci tohoto X-minerálu můžeme udržet v tajnosti možná dva, maximálně však tři imperiální roky. Potom všichni dobrodruzi a podnikavci v galaxii vyrazí do Eryxské oblasti, aby získali jmění."

„Vždyť jsem to říkal, zlatá horečka," zamumlal Císař. Právě se zaobíral úpravou ryby. Nasbíral hrstku nějakých bobulí z keře na kraji paseky a několik snítek z dvou nízkých keříčků poblíž.

„Jalovcové bobule - rostou tu volně; bazalka a tymián - v této lokalitě běžné koření,

které jsem si zasadil před dvaceti lety," vysvětlil. Obě strany rozpůleného lososa potřel šťávou z bobulí, potom rozmačkal lístky a udělal s nimi to samé.

Mahoney pokračoval v hlášení. „Na váš příkaz jsem nařídil svým Kudlankám, aby se co nejkratší cestou vrátili z Eryxské hvězdokupy na Původní svět."

„Samozřejmě. A to bude také trasa, po které se vydají všichni moji dychtiví těžaři, jestli se to vyzradí."

„Letěli přes Lupuskou hvězdokupu," dodal Mahoney.

„A co to má být?"

„Několik set sluncí, planet... většinou obydlených... taková prdel kosmu."

„A kým je obydlená, smím-li se ptát?" řekl Císař.

„Loď mého týmu byla napadena jedním bývalým křižníkem Vašeho Veličenstva. *Turnmaa. "*

„Jsou v pořádku?" zeptal se Císař napjatě. Jeho maska nezaujatosti byla ta tam.

„Jo, nic jim není. Když začal křižník střílet, můj tým přistál na nějakém primitivním světě. *Turnmaa* letěl za nimi. Takže na loď zaútočili. Zabili dvě stě mužů v černých uniformách a vrátili se v *Turnmaa"*

„Musim říct, že z těch svejch Kudlanek vychováváš pěkně drsnou chásku," poznamenal Císař, kterého poslední zpráva evidentně uklidnila. „Máš nějaké ponětí, proč ty zloduchové zaútočili na moji lod? Měla vypadat jako nějaký obyčejný těžební raketoplán, ne?"

„Vykřikovali něco jako ‚Ve jménu Talameina'." Mahoney dal jako obvykle přednost nepřímému vysvětlení. Císař těžce dosedl na kládu. „Talameini! Já myslel, že jsem jim nejmíň před deseti generacema prohnal kůl srdcem!"

Žádný psychohistorik nebyl zatím sto vysvětlit, proč se v lidských dějinách neustále objevují vlny falešných mesiášů. Nikdy to není jeden jediný. Pomysleme například na tucty spasitelů, kteří od dvaceti let před naším letopočtem až do šedesáti let po něm Římanům pěkně ztrpčovali život.

Podobná vlna se naposledy přehnala galaxií před nějakými čtyřmi sty lety. Císař však věděl, že jakákoliv kultura musí mít možnost svobodného vyznání, a nemohl nic dělat, dokud se nějaký mesiáš nerozhodl, že je vrcholem evolučního vývoje tvorstva a vyhlásil svatou válku. Do té doby mohl Císař pouze udržovat mír a snášet to.

Nutno dodat, že toho musel snášet hodně.

Například mesiáše Endymionu VI, který usoudil, že všechny ženy na planetě jsou jeho výhradním majetkem a všichni muži jsou zbyteční. Prvním zajímavým úkazem bylo, že celá mužská populace věncích -s výjimkou hrstky pobitých ateistů - spáchala sebevraždu. Ještě zajímavější na celé věci však byla skutečnost, že mesiáš byl impotentní.

Existovala také celá jedna sluneční soustava, která stejně jako křesťanští Manicheesové věřila, že všechna hmota, včetně jich samotných, je zlá a je ji nutno zničit. Císař se nikdy nedozvěděl, jak se jim na černém trhu podařilo získat planetodetonátor, ani jak jej dokázali odpálit na své slunce, takže způsobil solární explozi a náhlý konec jejich hnutí.

Nejméně tucet mesiášů kázalo genocidu svých bezprostředních sousedů, ale ti byli snadno zlikvidováni gardou, jakmile vzlétli ze své planety.

Mesiáš jednoho takového hnutí přijal poměrně výhodný mononáboženský systém, přidal k němu technický žargon a převrátil na svou víru několik planetárních soustav. Tento jediný Císaři tak trochu působil starost - dokud mesiáš neprchl před zákonem na jeden imperiální herní svět s veškerým jměním svého hnutí.

Jiný mesiáš zase usoudil, že nirvána je ještě daleko, takže lidé jeho světa zakoupili několik starých monstrózních plavidel, spojili je k sobě a vyrazili k nirváně. Vzhledem k tomu, že se podle jejich odhadů nirvána nacházela někde na okraji našeho vesmíru, Císař se přestal zajímat i o ně.

A potom tu byla Talameinova víra. Na základě úpadku teologie začal mladý bojovník

jménem Talamein hlásat čistotu a oddanost životu entity a nechal popravit každého, kdo se rozhodl věřit něčemu jinému.

Když do hry vstoupil Císař, přívrženci starého a nového náboženství se ocitli ve válečném konfliktu. Nabídl Talameinům a jejich prorokovi dostatek dopravních prostředků, aby si nalezli vlastní soustavu. Stoupenci bojového kultu nadšeně souhlasili, nasedli do lodí a zmizeli mu z očí.

Císař byl na své „humanitární" rozhodnutí docela pyšný. Neintervenoval proto, že by měl nějaký zájem na tom, kdo občanskou válku vyhraje, ale proto, že věděl, že: (a) stará omšelá teokracie by byla přemožena, (b) Talameinovi lidé by byli příliš blízko celému planetárnímu seskupení a využívali by je jako základnu, (c) jejich víra by nakonec expandovala do celé galaxie.

Věčný Císař věděl, že to poslední, co potřebuje, je nějaké mladé, potentní náboženství, které by mohlo začít považovat Císaře a jeho obchodní Říši za zbytečné. Výsledkem by byla intergalaktická válka a nevyhnutelné zničení obou protivníků.

Císař nejenže něco takového zažehnal, ale také se svým způsobem pojistil. V případě, že by Talameinův kult náhodou přežil, považovali by jej za muže, který stojí na jejich straně.

Císař si to všechno velmi dobře pamatoval, ale ze slušnosti vyslechl Mahoneyho historické shrnutí.

„Ještě kousek ryby, plukovníku?"

Mahoney „vypálil" mírnou škytavku dalším hltem z druhé sklenice a zavrtěl hlavou.

Když totiž březové dřevo shořelo a v ohni zůstaly jen žhavé uhlíky, Císař položil lososa na proutěný gril. Několik minut jej nechal péct, potom kusy ryby pocákal kukuřičnou pálenkou a zkušeně oba kusy otočil. Oheň se rozhořel, sežehl kůži, načež Císař rybu vytáhl. Mahoney v životě nejedl nic chutnějšího.

„Takže Talameinovi lidé skončili na téhle - Lupuské hvězdokupě," řekl Císař.

Jen tak pro sebe se uchichtl, protože si vzpomněl, že když mladým fanatikům soustavu osobně vybíral, dvorní blázen ji pojmenoval „Vlčí světy". Jak příhodné, pomyslel si, když si vybavil zmínku o útoku na skupinu Kudlanek.

„Zdá se, že po nich si to do Lupuské hvězdokupy namířili všichni renegáti, degeneráti i bandité a hledali tam útočiště, protože to samozřejmě všechno byli pravověrní věřící Talameinova kultu."

„Pověz mi o tom něco víc," vybídl Císař Mahoneyho. „Poněkud morbidně mě fascinuje, o kolik horší to ještě může být."

Ve skutečnosti to doopravdy bylo mnohem horší.

Asi před 150ti lety se Talameinův kult rozdělil. Skončilo to tak, že Talameini A stáli na jedné straně hvězdokupy přibližně ve tvaru dvojitého půlměsíce a fanatičtí Talameini B na druhé.

Talameini A měli svého „Pravého proroka", muže, který tvrdil, že je přímým potomkem samotného Talameina. Ale tato „originální" víra se brzy začala zmítat v nabubřelosti, v konfrontační politice a následovala řada velmi nejasnozřivých proroků. Toto rozštěpilo věřící a skutečná síla přešla do rukou kupecké rady.

Rada se skládala většinou z baronských obchodních rodin, které byly velmi ochotny vyvést společenství ze zmatku. Samozřejmě, že každá rodina cítila, že rada je pouze dočasnou záležitostí, než se jim podaří uchvátit veškerou moc pro sebe.

Takže tento „Pravý prorok" Talameinu A byl vlastně jen figurka, ale také jediná postava, která srpek Lupuské hvězdokupy chránila před absolutní anarchií.

Na druhé straně stáli vzbouřenci Talameinu B, kteří přísahali návrat k původní čistotě své bojovné víry. Puristé potřebují disciplínu, a tak „falešný" prorok Talameinu B vytvořil vládnoucí třídu válečných kněží. Nosí černé uniformy, veřejně se zřekli pozemského

blaha, ačkoliv o jejich chmurných pevnostech je známo, že v nich mnoho ze „společného blaha" schraňují. Říkají si Janičáři a jediná generace stačila na to, aby zcela ovládli Talamein B.

„Takže na jedné straně máme tyhle kupecké prince," shrnul to Císař. „Jejich vůdce je..."

„Ničema jménem Parral. Momentálně předsedá komoře."

„A jeho prorokem je?"

„Teodomir. Když byl mladší, zmasakroval velké spousty nevěřících, ale později se usadil a začal se věnovat svým opravdovým zájmům, což jsou, jak se zdá, úplatky, starodávné umění a náboženští mučedníci. Sanktus - jejich domovský svět a hlavní město - je občas nazýváno Městem hrobek."

„A kdo je ten janičárský prorok?"

„Zabiják jménem Ingild. Mimochodem, moji agenti hlásí, že je závislý na narkotikách."

Císař si položil obě ruce na spánky, mnul si je a pomalu přemýšlel.

„Naše analýza-"

„To stačí, plukovníku Mahoney." Věčný Císař najednou zvážněl, vystřízlivěl a jeho hlas nabyl kovového a oficiálního tónu.

„Tady je naše analýza," řekl. „Za prvé, neexistuje způsob jak těžit X-minerál, aniž by se to rozneslo. Za druhé, když se to roznese, všichni ti rádoby zbohatlíci poletí přímo přes Lupuskou hvězdokupu. Za třetí, buďto se z kupců stanou korzáři, nebo z Janičárů bandité. Za čtvrté, dojde k masovým vraždám všech, kteří se pohrnou na zlatonosná pole. Otevři tu skotskou, plukovníku."

Mahoney podal láhev Císaři.

„Za páté, krveprolití mě donutí poslat tam gardu - aby vesmírné koridory zůstaly otevřené a všechny ty podobné žvásty. Za šesté, bude to vnímáno tak, že Věčný Císař porušil své nejčestnější slovo a uchýlil se k potlačování svobody náboženského vyznání. Tumáš, napij se.

Za šesté - ne, to už bylo. Za sedmé, než se to roznese, celá Lupuská hvězdokupa musí být pod nadvládou jednoho subjektu. Mimochodem, na kolik ten Teodomir ještě vypadá?"

„Má před sebou pravděpodobně dalších sto let, šéfe," odvětil Mahoney. „Jeho hlavní dědic se jmenuje Mathias. Je mu asi třicet. Myslí si, že náboženství a politika k sobě nepatří. Svobodný. Žije čistým životem. Věří v posvátnost Talameinova kultu."

„Ach-jo," povzdychl si Císař.

„Je přesvědčen, že Talameinův odkaz je určen širokým masám. Má vlastní oddíl mladíků. Všechen svůj volný čas tráví mužnými sporty, jako je lov zvěře, drží půsty, provádí duchovní cvičení a tak dále."

„Hmm." Císař byl opět hluboce zamyšlený.

„V čem je problém, šéfe?"

„Nemůžu si vzpomenout, jestli jsem říkal za sedmé nebo za osmé."

„Myslím, že za osmé. Můžu si půjčit tu láhev?"

„Královská rodina musí mít nějaká privilegia," namítl Císař a dvakrát si přihnul, než láhev odevzdal Mahoneymu.

„Za osmé, chceme, aby hvězdokupu ovládl jeden subjekt, ale takový, který je... schopný rozumného uvažování. Což znamená, že mě bude poslouchat, aniž bych tam musel posílat gardu. Za deváté, tito Janičáři nepřicházejí v úvahu. Neexistuje způsob jak ovládnout bandu zabijáckých kněží."

„Eh, chcete snad říct, že si přejete, aby se nahoru dostal ten staroch Teodomir?"

„Ne, to vůbec ne. Chci jen, aby se vítězem stal někdo, kdo je na jeho straně."

„Někdo určitý?"

Císař pokrčil rameny. „Je mi to šumafuk. Vítěze už vyber sám, plukovníku." Mahoney cítil, že střízliví. „Samozřejmě to bude tajná operace?"

„Výborně, plukovníku. Samozřejmě. Nechci, aby vyšlo najevo, že se Císař plete do

soukromé politiky hvězdokupy."

Mahoney se raději vyhnul jakékoliv ironii. „To znamená Kudlanky."

„Mimochodem," řekl Císař a šikovně vytáhl Mahoneymu láhev. „Co ta skupina, která nabírala vzorky?"

„Ano, pane. Skupina třináct. Velí jí poručík Sten."

„Sten?"

„Ve vašich službách už v minulosti zvládl některé velmi náročné úkoly, pane."

„Dej mu pár metálů, nebo něco," prohodil Císař.

„Nebo něco," odpověděl Mahoney.

„Máš ňákej nápad, plukovníku? Než se úplně zlejeme, prozraď mi, kterou skupinu Kudlanek hodláš použít?"

Mahoney si vzal láhev a vyprázdnil ji. Bylo zvláštní, že když se opil, nebo byl rozzuřený, šeptal s velmi nepatrným irským přízvukem. „Mohl bych vás požádat ještě o trochu té vaší samohonky, Císaři? A co se týče vaší otázky, ano, přesně toho hocha jsem měl na mysli."

KAPITOLA OSMÁ

STENOVI CHVÍLI TRVALO, než sehnal ostatní členy skupiny, aby jim oznámil, že má být odvelen. Byli dokonale roztroušeni po intoxikačním a sexuálním světě gardy.

Bet se na základě jejich vzájemné dohody vydala svou cestou - najala si loveckého průvodce a spolu s Huginem a Muninem zmizela v divočině. Sten jí prostřednictvím komunikátoru Kudlanek zaslal krátkou šifrovanou zprávu a rychle zase zrušil spojení. Nebyl si jist, jestli má na víc.

S Idou to bylo snadné; pohodlně se zabydlela v kasinu, kde se pomocí svého tajného herního systému pokoušela zruinovat podnik dřív, než ji zaměstnanci stačí vyhodit.

Dok zmizel v útrobách jediné univerzity rekreosvěta a nakonec byl lokalizován v mediálním centru, jak se spokojeně probírá antropologickými spisy. Před sebou měl čutoru se stra!bským nápojem z krve a mléka, který mu po delším přemlouvání namíchal poněkud znechucený gardistický tech.

Detašovaná služba nebyla pro vojáky od Kudlanek ničím neobvyklým. Třinácté skupině a Stenovi se to stalo poprvé. Když Císař poručí, člověk musí uposlechnout.

Stenovi se už předem stýskalo a pořád mu nešlo do hlavy, jak může jediný člověk vykonat, co mu Mahoney nařídil. Mezitím pročesával putyky. Věděl, že v jedné z nich najde Kilgoura.

Alexe zaslechl dřív, než ho spatřil. Jeho hlas se valil z otevřených dveří jednoho pajzlu. „No a ten adjunkt řek, pošlu tam svýho nejlepšího Brita a ten ho srovná bajonetem..."

„Di do hajzlu, co má zas bejt ten bajonet?" zeptal se druhý hlas.

„To vůbec nepotřebuješ vědět. Jen pěkně kušuj a nastraž ušiska. A tak ten statečnej britskej voják veme kopec útokem. A ve vteřince *hopky, hopky, hopky,* dolů se kutálí jeho kebule.

A vtom ten vobr zakřičí ještě hlasitějc: „Sem Ryšavej Rory z tohodle údolí! Pošli sem svůj nejlepčí bojovej oddíl!'

A ten britskej jenerál celej zrudnul vzteky a řek: ‚Adjunkte! Pošli tam svůj nejlepší oddíl. Chci hlavu toho chlapa!' A ten adjunkt vodpověděl: ‚Rozumim!' A nejlepší bojovej oddíl regimentu vyrazil."

Vtom vkročil do baru Sten, přemítaje, jestli se vůbec někdy doslechne konec ságy Ryšavého Rory.

Alex ho zblýskl, přečetl jeho výraz a vzdychl směrem ke dvěma totálně zlískaným gardistům, kteří seděli přimáčknuti stolem na zeď. „Bohužel musim váš výchovnej program přerušit. Mějte se, hoši."

Odtáhl stůl a dva gardisté se s úlevou odpotáceli. Sten zaplul na uvolněné místo.

„Řekni mi to nejhorší, hochu. Já to nějak zvládnu."

Sten tedy zapnul rušičku odposlechu na svém opasku a zopakoval Mahoneyho instrukce.

„Šeredně sem se zmejlil! Tohle nezvládam," zaúpěl Alex. Byl tak zdeprimovaný, že si ani neobjednal dalšího panáka.

„Co by na to řekla moje maměnka, kdyby se jí doneslo, že sem zdrhnul z Gardy?"

„To je jen zástěrka, sakra. Tvá matka se to nikdy nedozví."

„Ty mou maměnku neznáš." Alex si povzdychl. „Takže to znamená, že mě degradujou jako seržanta gardy?"

„Samozřejmě. Představuji ti bývalého kapitána Stena, třetí regiment gardy, zraněn, vyznamenán a následně degradován za nevýslovná zvěrstva."

Alex znovu zaúpěl, zvedl ruku - Sten si myslel, že mu chce z legrace zasalutovat - a popadl Stenův půllitr.

„Já věděl, že sem měl zůstat lordem Kilgourem," vzdychl.

KAPITOLA DEVÁTÁ

PODLE CÍRKEVNÍHO DOGMATU nařídil Talamein své flotile emigrantů, aby přistála na Sanktu, protože se prostřednictvím vize dozvěděl, že tento vodní svět je obzvláště silně posvěcen duchem kosmu.

Ve skutečnosti je však Talamein nasměroval k prvnímu imperiálnímu světu, který se objevil v periskopech, protože se schylovalo ke vzpouře a jeho lidé začínali mít první příznaky mořské nemoci.

Sanktus tvořilo jedno hlavní město - Město hrobek, několik rybářských vesniček, jeden menší přístav a stovky obyčejných vesnic. Její populaci tvořila teokracie, která vykořisťovala poutníky cestující do Talameinova světa, a venkované - rybáři nebo farmáři.

A Sten.

Neklidně se ošíval na kamenné lavici a masíroval si ztuhlý zátylek. Po šíji mu přeběhl pichlavě studený závan větru. Prorokův strážce si Stena prohlížel stejně chladně, jako mu vánek hladil vaz. Sten se na něj zazubil a strážník se otočil.

Už na té lavici seděl tři hodiny, ale na Sanktu se člověk brzy naučil trpělivosti. Zvláště ve Městě hrobek, mezi jeho nudnými byrokratickými knězi, v prostředí masivních pomníků dávno mrtvých, a přízračně chladných míst.

Tohle není dvakrát lehký úkol, Mahoney, pomyslel si Sten, když se znuděně rozhlížel po starobylém předsálí. Stejně jako všechno ostatní ve Městě hrobek byl postaven ze žlutého kamene, který býval s největší pravděpodobností bílý. Síň byla obrovská. Tu a tam ji zdobily tesané podobizny, pozlacené sochy a velmi propracované tapisérie.

Místnost byla prosycena silnou vůní kadidla.

Ale tak jako všechno ostatní na Sanktu, bylo vše zašlé a ošuntělé. Tapisérie byly potrhané a znovu vyspravené, pozlacené sochy byly otlučené.

Dokonce i strážce s ceremoniální halapartnou a neceremoniální střelnou zbraní působil ve špinavé a záplatované uniformě uboze.

Sten měl na sobě všední hnědou uniformu jedné z divizí gardy, hruď ověšenou řády, které spolu s Mahoneym uznali za vhodné. Na jednom rukávu mu nápadně chyběla nášivka divize gardy - ale v místě, odkud mohla být odtrhnuta po rozhodnutí vojenského soudu, zůstal její nápadně tmavý obrys. Nacházel se uprostřed bídy jménem Sanktus.

Peníze představovaly ve světě Talameinů problém číslo jedna a byly mnohem důležitější než duše jednotlivce. Sten zjistil, že úplatky jsou mnohem účinnější cestou ke spasení než nějaké modlitby.

Naštěstí jej Mahoney zásobil velkým množstvím kreditů. Téměř týden už na Sanktu pokorně usiloval o audienci u proroka Teodomira, ale chvíli mu trvalo, než si promastil cestu řetězcem vedení.

Opravdu báječné náboženství, pomyslel si Sten.

Včera zaplatil poslední úplatek biskupovi. Ten svůj slib zatím dodržel.

Stena přivedli ulicemi s obrovskými monumenty a hořáky vysokými jako komíny. Z několika hořáků stoupaly velké plameny. Byly zapalovány jako modlitební ohně, když velmi bohaté rodiny nabízely oběti za své nedávno zesnulé. Město hrobek Stenovi připadalo jako obrovské údolí plné továren, které drží smutek.

Posunul se na lavici o další metr, aby unikl chladu. Jednou z prvních věcí, které si kromě honosnosti paláce všiml, byla existence neuvěřitelně studených míst. Zdálo se, že jsou rozmístěny všude po dlouhých chodbách a síních, kde chladný vzduch překvapivě proudí ze zdánlivě celistvého kamene. Sten se raději napomenul, aby jej za chvíli nepřepadly vidiny Talameinových duchů.

V dálce zaslechl *cvak, cvak, cvak* a vzhlédl právě když se strážce postavil do pozoru.

Klapání kroků se na chvíli zastavilo, načež se hlučně otevřely obrovské dveře. Sten vstal, aby pozdravil muže, s nímž si úplatkem zajistil setkání.

„Vítejte. Vítejte na Sanktu."

A Mathias, prorokův syn, vykročil ke Stenovi.

Ačkoliv Sten důkladně prostudoval Mathiasova akta, jeho zjev byl pro něj překvapením. Ve světě pobledlých asketů vypadal vysoký mladík jako zdravě brunátný venkovan. Měl na sobě prostou rudou uniformu, která vypadala spíš vojensky než kněžsky.

A co bylo nejzajímavější, přivítal Stena gestem s otevřenou dlaní, které značí setkání rovného s rovným.

Sten zaváhal, poté zamumlal náležité pozdravy a snažil se muže prozkoumat, zatímco byl uchopen za paži a veden dlouhou temnou chodbou.

„Můj otec je na vás velmi zvědavý," řekl Mathias. „Hodně jsme toho o vás slyšeli."

O mně a o mých penězích, pomyslel si trochu cynicky Sten.

„Proč jste se na nás neobrátil přímo? Talameinův kult je kdykoliv připraven přijmout muže vašich... schopností."

Sten se zdvořile omluvil s tím, že si chtěl prohlédnout Mathiasovo překrásné město.

„Přesto jste měl jít rovnou do paláce. Za mnou. Doufal jsem, že se jednou setkám s mužem vašich kvalit."

Stenovi došlo, že Mathias svá slova myslí naprosto vážně a možná neví, že našinec se do jeho přítomnosti může prodrat pouze za vydatné pomoci úplatků.

„Pevně doufám, že se s mým otcem - dohodnete," dodal Mathias.

„Já také."

„V takovém případě budete mít snad čas, abyste se setkal s mými Druhy. S mými přáteli."

„To by bylo velmi zajímavé," řekl Sten. Modlitební mýtinky! Co všechno musí člověk vytrpět, aby svrhl diktaturu, povzdychl si v duchu.

Mathias se zničehonic velmi vřele a lidsky usmál. „Hádám, že si myslíte, že moji přátelé celé hodiny vysedávají v kapli a předčítají z Talameinova písma?"

Sten odvrátil zrak.

„Pravda, s prorokovými slovy jsme velmi dobře obeznámeni, ale myslíme si, že naše víra se nejlépe praktikuje mimo město. Snažíme se učit dovednostem, díky nimž Talamein nalezl svoji svobodu. Samozřejmě, že to není nic profesionálního, ale možná byste nám mohl dát nějaké cenné rady."

Eskorta zastavila na konci chodby a dvojkřídlé dveře se hlučně otevřely.

Sten se ocitl v čemsi, co mohl být pouze trůnní sál. Byl sice zchátralý, to ano, ale i tak to byl trůnní sál. Tapisérií zde bylo mnohem víc a (původně) byly také mnohem zdobnější. Všude stálo plno soch. Na vzdáleném konci seděl v polštářích na velkém kamenném trůnu prorok Teodomir. Za ním visela obrovská vidmapa vodního světa, kterým byl Sanktus. Uprostřed se nacházel osamělý ostrov, jenž pro Talamein představoval místo nejsvětější z nejsvětějších. Silná rubínová záře označovala Město hrobek. Obraz byl ohraničen dvěma velkými plápolajícími loučemi - očistný symbol jejich náboženství.

Sten si náhle uvědomil, že Mathias už nestojí vedle něj. Shlédl. Mladík klečel na kolenou a skláněl hlavu v modlitbě.

„Teodomire," odříkával. „Tvůj syn tě zdraví ve jménu Talameina."

Sten zaváhal, nevěda, jestli má také pokleknout, ale nakonec se rozhodl jen pro zdvořilý úklon.

„Koho jsi to přivedl, Mathiasi?"

Prorok měl slabý a skřehotavý hlas.

Mathias hbitě vstal a postrčil Stena vpřed. „Toto je plukovník Sten, otče. Muž, o němž jsme spolu hovořili."

Sten zamrkal překvapen náhlým povýšením a přehlídkovým vojenským pochodem

vykročil k trůnu. Zastavil se před ním, srazil paty a přešel do přehlídkového pohovu.

„Zdraví vás ubohý voják, Teodomire," spustil Sten uhlazeně. „A přináší vám skromný vojenský dar."

Sálem se rozléhaly vzdechy a Teodomir zbledl, když Sten sáhl pod blůzu a vytáhl nůž. Koutkem oka zahlédl, že se k němu rozběhl jeden strážce, a v duchu se musel smát, když velmi opatrně a obřadně pokládal nůž k prorokovým nohám.

Nůž byl velmi cenný, ale také naprosto nepoužitelný. Byl vyroben z drahých kovů a vykládaný blyštivými drahokamy. Sten pohlédl na Teodomirovo roucho s třásněmi a napadlo jej, jak dlouho asi bude prorokovi trvat, než dar prodá. Jestli jsou prorokova akta pravdivá a Teodomir se opravdu oddává pozemským radovánkám, Sten tipoval, že to bude trvat nanejvýš hodinu.

Teodomir se vzpamatoval a pokynul nosiči pohárů, aby mu přinesl číši vína. Dlouze, až neřestně se napil a hlasitě se rozesmál.

„Ó, to je báječné. Vynikající. Propašoval jsi to až sem, co? Prošel jsi detektory i osobní prohlídkou."

Smích zničehonic ustal. Prorok pohlédl žlutým okem na pobočníka, který se za ním krčil. „Promluv si s ostrahou," špitl koutkem úst.

Pobočník se uklonil a odcupital.

Prorok se znovu napil vína a znovu se rozchechtal. Otočil se k závěsu za sebou a pozvedl číši ke stinnému výklenku.

„No, Parrale. Co ty na to? Myslíš, že by se nám mazaný plukovník Sten mohl nějak hodit?"

Závěs se rozhrnul a za ním se objevil malý, hubený muž s tmavou pletí. Mírně se Teodomirovi uklonil a potom se s úsměvem otočil ke Stenovi.

„Ano," řekl Parral. „Myslím, že bychom si měli trochu popovídat."

Seděli v malé zaprášené knihovně. Křesla byla stará a rozvrzaná, ale docela pohodlná, stěny obložené vidknihami. Sten si nemohl nevšimnout silné vrstvy prachu na náboženských dílech a příručkách. Neuniklo mu ani několik ohmataných erotických titulů.

Mathias nalil víno - všem kromě sebe. Prorokův syn dával přednost vodě.

„Ano, máme opravdu velké štěstí, že jsme našli tak nadaného muže, jako jste vy, plukovníku Stene," prohlásil Parral. Trochu se napil vína.

„Nemohu se však zbavit dojmu, že máme až příliš velké štěstí. Tím mám na mysli vaše nenadálé objevení, mám-li to tak označit. Navíc s nadměrnou kvalifikací pro naši vzdálenou hvězdokupu. Čím to, že se takto talentovaný muž náhle ocitne na Lupuské hvězdokupě?"

„To je prosté," odvětil Sten. „Jako všechno, co je vojenské. Poté, co jsem, eh, odešel z gardy..."

„Ach. Nebylo by přesnější říci, že jste byl propuštěn?"

„Nebuďte hrubý, Parrale," vyštěkl Mathias. „Podle toho, co o plukovníkovi víme, Říše si, jak se zdá, neumí vážit vojáků, kteří se snaží vyhrávat. Detaily týkající se jeho odchodu z imperiálních služeb pro nás nejsou podstatné."

„Omlouvám se, plukovníku," řekl Parral. „Pokračujte prosím."

„Není třeba se omlouvat. Koneckonců, jsme oba byznysmeni." Sten pozvedl sklenku ke rtům a zpozoroval polekané pohledy. „Váš byznys je obchod. Můj byznys - a to myslím vážně - je boj."

„Ale co loajalita? Nebojují snad vojáci pro nějakou věc?" zeptal se Teodomir.

„Jsem loajální k těm, kteří mě najímají. Jakmile je jednou kontrakt podepsán, jako správný byznysmen musím držet své slovo."

Spiklenecky, jako kupec na kupce, pohlédl na Parrala. „Kdybych ho nedodržel, kdy by znovu koupil služby, které prodávám?"

Parral se zasmál. Byl to ledový smích. Naklonil se přes stůl. „A co přesně máte na

prodej, plukovníku?"

„Pro vás velmi znatelné rozšíření stávající obchodní říše. První obchodní monopol Lupuské hvězdokupy."

Sten se obrátil k Teodomirovi. „A vám nabízím opětovné sjednocení vaší církve."

Po chvíli se Teodomir usmál. „Tím by se splnilo mé největší přání," pronesl zasněně.

Parrala to však nepřesvědčilo. „A kde je vaše armáda, plukovníku?"

„Na dosah."

„Ke svržení Ingilda - a zničení Janičárů - by bylo zapotřebí obrovského vojska."

„Na Sanktu máte překrásné lesy," odvětil obšírně Sten. „Domnívám se, že jsou v nich velmi vysoké stromy. Stromy, které umírají, ale zůstávají stát. Kolik úsilí musí drvoštěp vynaložit, aby takový strom podrazil?

Má síla spočívá v tom," pokračoval Sten, „že vím přesně, kde a jak vyvinout patřičné úsilí."

„Kdybyste zničil Ingilda," špitl Teodomir, „všechny ty světy by opět náležely mně. To je velmi mnoho." Obrátil se k Parralovi. „Nemyslíš, Parrale? Nemyslíš, že nám tento muž opravdu nabízí velmi mnoho?"

K velké Teodomirově radosti Parral souhlasně přikývl.

„Vzhledem k tomu, že přicházíte takto skvěle, eh, vybaven," nadhodil Parral, „předpokládám, že máte rozpočet, který vyčísluje veškeré náklady takové operace?"

Sten vytáhl z kapsy blůzy kartu a podal ji kupci.

„Děkuji vám, plukovníku. A teď, kdybyste nás omluvil, prorok a já musíme probrat vaše podmínky."

Sten vstal.

„Ačkoliv," dodal rychle Parral, „jsem si jist, že nebudeme mít problémy s jejich dodržením."

„Zavedu vás do vašich komnat," nabídl se Mathias. „Doufám, že budete souhlasit s tím, abyste se přestěhoval do paláce?"

Sten se s díky usmál, uklonil se Teodomirovi a následoval prorokova syna. Dveře se ještě ani nezavřely, když do sebe Teodomir kopl zbytek vína a nervózně začal přecházet po místnosti. „Co si o tom myslíš, Parrale? Co si opravdu myslíš? Můžeme mu věřit?"

Parral pokrčil rameny a dolil prorokovu sklenku. „Vlastně na tom vůbec nezáleží," odpověděl. „Stačí, když se budeme mít na pozoru."

„Ach, moc rád bych to viděl," vzdychl si Teodomir. „Moc rád bych se dožil okamžiku, kdy bude modlářský Ingild polapen a zničen - opravdu si myslíš, že to dokáže? Stojí za to riskovat?"

„Jediné, co můžeme ztratit," řekl Parral, „je pár mých kreditů a životy jeho mužů."

„Ale když Sten vyhraje - když zvítězí, co s ním potom uděláme?"

Parral se ledově zasmál. „To, co se všemi žoldáky."

Teodomir se usmál a posléze se také rozchechtal. „Najdu mu nějakou pěknou malou hrobku," zapřísáhl se. „Hned vedle té, do které strčím Ingilda."

KAPITOLA DESÁTÁ

ROZTŘESENÝ JANIČÁR stál u trubice k vypouštění balistických střel. Sten viděl, jak strachy valí oči a přes pusu má připláclý velký kus lepící pásky. Ruce měl svázané za zády a kolena spoutaná. Dvě obří postavy po jeho bocích jej nadzvedly.

Bhorský kapitán vykročil vpřed a jeho postroj zavrzal do ticha. Krví podlité oči padesátičlenné posádky se obrátily k němu, když došel k Janičárovi a zastavil se. Otho pohlédl na svou oběť přes dva chlupaté keře, kterým Bhorové říkali obočí.

„Budiž," řekl posměšně.

Obrátil se k posádce zdvihl velkou chlupatou pěst s obrovským buvolím rohem v ní.

„Pro vousy našich matek," zaburácel.

„Pro vousy našich matek," opakovali po něm muži.

Jako jeden se napili ze svých rohů. Otho si otřel masité rty, obrátil se k Bhorovi, který čekal u nabíjecích dvířek. Zvedl ruku na povel a Sten zaslechl Janičára, jak něco huhlá pod páskou. Téměř mu toho nebohého parchanta bylo líto, protože se dovtípil, co bude následovat.

„Jménem Sarla a Laraza," odříkával Otho. „Jménem Jamchyyda a... a... eh..."

Prosebně pohlédl na pobočníka, aby mu napověděl.

„Kholerik," špitl pobočník.

Otho děkovně pokývl. „Zapomenout na boha znamená smůlu," poznamenal.

Odkašlal si, říhl a pokračoval. „Jménem Jamchyyda a Kholerika, žehnáme této cestě."

Dal ruku dolů a bhorský tech zmáčkl tlačítko OTEVŘÍT ZÁSOBNÍK. Dveře se se sykotem otevřely a dva bhorští vojáci zasunuli svíjejícího se Janičára do trubice. Otho řval smíchy, pobaven jeho zápasem.

„Neboj se, Janičárku," křikl na něj. „Já, Otho, osobně přípitkem vyprovodím tvou pohanskou duši do pekel."

Celá posádka se hlasitě rozesmála a dvířka se zavřely. Sten pouze zamrkal, když tech zmáčkl tlačítko VPÁLIT STŘELU a loď se otřásla, jak tlak vzduchu vymrštil Janičára do vakua. Sotvaže stačil zasténat, než jeho tělo explodovalo.

Paluba lodi hřměla pod nohama rozjásaných Bhorů, jak se předháněli, kdo bude dřív u okýnek na levoboku, aby jim z té krvavé show nic neuniklo.

Stenovi se zvedl žaludek, ale přemohl se, protože už se k němu šinul Otho. Bhor mu málem vyrazil dech, když mu zasadil přátelskou herdu do zad.

„Pro matčiny vousy," řekl, „mám rád obětování. Zvlášť-" ukázal k nabíjecím dvířkům pro balistické střely a k vystřelenému Janičárovi „- když je to jeden z těch volů."

Zakaleným zrakem pohlédl na Stena. „Krucifix! Teď si musíte myslet, že jsem pěknej hajzl. Potřebujete se napít."

Sten neměl námitek.

„Je dobré," řekl Otho, „že staré způsoby vymírají."

Nalil Stenovi roh streggu - pálivého nápoje Bhorů -a přisunul své objemné tělo blíž.

„Asi byste tomu nevěřil," spustil, „ale Bhorové byli kdysi velmi primitivní lidé."

Sten právě pil a málem vyprskl stregg na stůl. „Ne," zajíkl se. „Tomu bych opravdu nevěřil."

„Jediné, co nám z těch dob zůstalo, je ta trocha zábavy při obětování."

Otho potřásl obrovskou hlavou a vzdychl. „To je jediné, za co musíme Janičárům poděkovat. Dokud nepřišli a nezačali nás zabíjet... bylo obětování před cestou rituálem prováděným naposledy v dobách mého dědečka."

„Chceš říct, že používáte jen Janičáry?" zeptal se Sten.

Otho se zamračil a svraštěl obrovské čelo.

„A koho jiného bychom, pro otcovy zmrzlé hýždě, měli používat? Říkal jsem vám přece, že jsme velmi civilizovaní lidé.

Než se objevili Janičáři s tím svým přiblblým .Budiž', skoro jsme na tradici obětování zapomněli. Ale když vyvraždili celou jednu naši obchodní kolonii, vzpomněli jsme si. Zatraceně rychle jsme si vzpomněli."

Vyprázdnil svůj roh a dolil si. „A ten vůl, kterého jsme právě zabili? Byl jedním z patnácti, které jsme zajali. Opravdový poklad. Rozdělili jsme si je na všechny lodě. A jednoho po druhém jsme je použili pro obětování. Politováníhodné je jedině to, že byl poslední."

Sten Otha plně chápal. „Myslím, že tenhle problém vám mohu vyřešit," poznamenal tiše.

Kapitán souhlasně říhl. Odstrčil džbánek streggu stranou. „A teď, příteli, musíme prodiskutovat náš obchod. Jsme zhruba tři dny od Hawkthornu. Má flotila je ti plně k dispozici. Jaké budou rozkazy po přistání?"

„Čekat," odpověděl Sten.

„Jak dlouho?"

„Domnívám se, že kredity, které jsem vám dal, vás nějakou chvíli pozdrží."

Bhor na protest zvedl ruku. „Nevykládejte si to špatně, plukovníku. Nežádám další..." Promnul o sebe chlupatý palec a ukazováček, což bylo univerzální gesto pro peníze. „Jen se nemohu dočkat, až se do toho pustíme, příteli."

Sten pokrčil rameny. „Přinejmenším jeden cyklus."

„A potom půjdete zabíjet Janičáry?" zeptal se Otho.

„A potom budeme zabíjet Janičáry," řekl Sten.

Otho znovu popadl džbán streggu. „Pro matčiny vousy, líbíte se mi." A naplnil rohy, až přetékaly.

Bylo velmi rozumné vybrat si za spojence právě Bhory. Jestli existoval národ proslulý svou zuřivou oddaností, ještě zuřivější nenávistí a schopností vidět před sebou stále jeden a tentýž cíl, byli to oni. Byli to jediní opravdoví domorodci v celé hvězdokupě, aboridžinci z ledovcového světa, zmrzlé planety podobané tisícem vulkanických ostrovů plných husté mlhy a zeleně.

Ve svých legendárních dobách Bhorové žili a umírali v těchto oázách. Pěstovali to málo, co mohli. Koupali se v tůních u pramenů. A když se přestali bát, začali na ledu lovit.

Nejdříve nebylo zcela jasné, kdo loví koho. Nikdo neví, jak tenkrát jejich streggan vypadal, ale bhorské příběhy a výpravné básně ho popisují jako obrovské, šmachťavé zvíře, které chodí na dvou nohách, je téměř stejně inteligentní jako Bhorové a má obří tlamu s mnoha řadami nekonečně dorůstajících zubů.

Hlad vyhnal Bhory na sníh. Nějaký nudný profesor by pravděpodobně řekl třídě ospalých studentů, že to bylo způsobeno potřebou vydatnějšího zdroje proteinu.

Povídejte to Bhorovi, který za ledovým převisem pozoroval, jak streggan okusuje kosti jeho druha, a myslel na poloprázdný - avšak bezpečný - hrnec zeleniny doma.

Musel to být skvělý pohled, když první Bhor učinil toto historické rozhodnutí. Proti stregganovi byl jistě velmi drobný. Ve srovnání s humanoidem však Bhorové představují opravdové hory masa. Typický Bhor je malý tvor s prohnutou páteří, s obrovskýma nohama do o, placatými chodidly a tváří, kterou mohly milovat pouze „matčiny vousy". Jeho tělo je pokryto hustým kožichem. Má velké čelo o tloušťce mnoha centimetrů, husté obočí a hnědé oči podlité krví.

Ačkoliv průměrný Bhor měří pouze 150 cm na výšku, má metr na šířku - a to až k zemi - a váží zhruba 130 kilogramů. Co se týče nějakého přirovnání, hustotou se rovná většině těžkosvěťanů Alexova typu.

Takže takový streggan stál proti obrovské síle v malém balení. Bhorové navíc uměli vyrábět kalené nástroje. V podstatě šlo jen o to umlátit streggana kyji.

Došlo k mnoha chybám, ale nakonec někdo vymyslel, jak na to, a streggani se stali hlavním zdrojem chybějícího proteinu.

Zpočátku se dopustili jedné chyby, ale záhy ji napravili. Po takovém zabití Bhorové jako první vyrvali zvířeti játra a syrová je snědli. Namísto toho však klidně mohli konzumovat kyanid. Smrtelné množství vitamínu A ve stregganových játrech bylo dvojnásobkem množství (také smrtelného), které se nachází v játrech pozemského ledního medvěda nebo sto let staré tresky skvrnité. Sníst játra svého nepřítele bylo prvním předpokladem starého rituálu.

Před expanzí do vesmíru museli Bhorové ovládnout svůj rodný svět. Když byli streggani zahnáni do ústraní, Bhorové se naučili obchodovat. S tím přišla schopnost zabíjet svůj vlastní druh. Koneckonců, čím jiným by se mohli chvástat ve svých nálevnách?

Narozdíl od ostatních bytostí, Bhorové po celá staletí vedli jen malé války, které prostřednictvím boje rychle přešly ve spojenectví.

Základním principem náboženské emancipace Bhorů bylo: Já mám své bohy, ty máš své bohy. Mohu si jich pár půjčit, až se dostanu do nesnází?

V době, kdy Bhorové začali tavením ledovce rozšiřovat své „oázy", začalo se hlasitě ozývat „Zachraňte streggany". Bhorové byli v zabíjení tak důkladní, že jejich kdysi úhlavní nepřítel téměř vymřel. Jediné exempláře je dnes možno vidět už jen v bhorských ZOO. Jsou sice mnohem menší než kdysi, ale stále stejně zuřiví. Dost na to, aby je bhorské matky používaly jako tradiční strašáky.

Streggani jsou již stejnou legendou jako pořekadlo „Pro matčiny vousy." Všichni Bhorové mají tváře hojně porostlé vousy, takže jim zakrývají zapadlé brady. Ženy jich mají trochu více než muži. V minulosti mívaly dlouhý plnovous, na kterém se jim děti houpaly, když matky sbíraly zeleninu - nebo střílely na proteinovou konzervu v podobě streggana.

Než se streggani stali pouhou dětskou legendou, Bhorové začali obchodovat po celé Lupuské hvězdokupě. Ačkoliv Talameinovi lidé - obě strany - byli mírně xenofobní, byli i dost moudří na to, aby Bhory nechali na pokoji.

Pokud Bhorové zůstávali ve svých obchodních enklávách, nepředstavovali pro lidskou expanzi po hvězdokupě žádnou překážku. Bhorové k lidem neměli žádný vyhraněný postoj, takže soužití bylo možné.

Dokud Janičáři neusoudili, že potřebují nepřítele. Což pro fanatiky uctívající jediného boha znamenalo panteistické obchodní pašeráky.

Když se s nimi Sten setkal, Bhorové byli stejně blízko záhubě jako kdysi jejich nepřátelé, streggani. Neměli však nikoho, kdo by přípitkem vyprovodil jejich duši do pekel.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

„VOLÁME ŘÍDÍCÍ VĚŽ HAWKTHORN, tady je obchodní loď *Bhalder.* Žádáme o povolení k orbitálnímu přistání. Přepínám."

Otho vypnul mikrofon a pohlédl přes ovládací panel na Stena. „Pro matčiny vousy, tohle je ale podivný svět. Když jsme tu přistávali naposledy, byly tu tři rozdílné přistávací navigace." Otho se trochu pobaveně usmál. „A všechny se dušovaly, že jestli budeme přistávat podle přistávacích pravidel někoho jiného, odpálí nás z atmosféry.

„Něco takového dokáže z Bhora udělat streggana, to vám povím." Vycenil na Stena obrovské žluté zuby. „Samozřejmě, že k tomu není třeba mnoho."

Toho už si Sten všiml.

V reproduktoru to zarachotilo. „Voláme plavidlo *Bhalder.* Udejte svoji pozici."

„Tady *Bhalder.* Dvacet lodních dní od Lupuské hvězdokupy."

„Příjem. Důvod vašeho přistání?"

„Člověk, který si mě pronajal, verbuje žoldáky," odvětil Otho.

„Bhaldere, tady je řídící věž Hawkthorn. Přijímáme vás. Vítejte na Hawkthornu. Připravte se na pokyny k přistání. Vaším procedurálním vzorem bude Pilotní plán Zulu 34. Pozor - procedurální vzor musí být dodržen. Jste sledováni. Předání pokynů uskutečněno."

„A když poletíme doleva, kde pilotní plán říká doprava," zabrumlal Otho, „setkáme se s raketami dělostřelectva."

Dokonce i žoldáci potřebují mít domov - nebo alespoň odvodní halu. Hawkthorn byl takovou „odvodní halou" pro tento sektor galaxie. Zde byli žoldáci najímáni a vyzbrojováni. Na Hawkthorn se také uchylovali, aby si olízali rány po porážce, nebo naopak hrdě oslavovali vítězství.

Byl to normální svět s pozemskými podmínkami, poblíž hvězdy typu G. Jeho prostředí bylo převážně subtropické.

Hawkthorn měl anarchické zřízení. Planetární vládu zde tvořila v dané době nejsilnější žoldácká horda. Poté byli žoldáci někým najati a nechali po sobě prostor pro menší vlky, kteří jej vzápětí obsadili. Jindy zase byla situace naprosto nerozhodná a na planetě zavládla totální anarchie.

Žoldáci se nechali najímat ve všemožných seskupeních, sólovými specialisty počínaje, přes celé letky, bataliony pěchoty až po exoticky placenou logistiku a velící specialisty. Jediné, co je s Hawkthornem pojilo, bylo to, že s ním neměli nic společného.

Bhalder vstoupil do poslední fáze přistání; motory Yukawa zasyčely a plochá, vějířovitá loď s trubicovitým ocasem se začala snášet na přistávací plochu.

Všechny střelecké posty byly obsazeny - Bhorové nenechávali nic náhodě. Přistávací vzpěry se vysunuly a *Bhalder* se skřípotem dosedl. Z prostřední části se vysunuly schůdky a Sten po nich sešel na plochu s vojenským vakem v ruce.

V dáli na přistávací ploše o rozloze jednoho čtverečního kilometru se objevila tečka, která se pomalu zvětšovala, až se nakonec proměnila v gravisaňový mikrobus, za jehož kormidlovou pákou seděl rozzářený Alex.

Alex vyskočil z mikrobusu a zasalutoval. Sten poznal, že podsaditý chlapík z Edinburghu není docela střízlivý.

„Plukovníku, nemáte šajn, jak sem rád, že vás zase vidim."

„Už jsi propil zálohu," hádal Sten.

„To taky. Poď, hochu. Ukážu ti náš outulnej hotýlek. Vopravdu magický místo. Sem tu sotva jeden cyklus a už tu byly dvě vraždy, bomba a spousta ukázkovejch kudlovaček."

Sten se zazubil a nastoupil do gravisaní.

Alex objel dvě bojová vozidla pěchoty, která se nemohla dohodnout, kdo má přednost, a pancéřovými blatníky zablokovaly křižovatku.

Hlavní ulice největšího hawkthornského „města" je známá hustým provozem vozítek s McLeanovými motory, vznášedel i volantem řízených vozidel a výzvědných lodí, které se vlnily asi deset metrů nad povrchem.

Obchody samozřejmě prodávají zvláštní zboží: zbraně vyrobené na zakázku, nové, použité, jakýkoliv vražedný nástroj, který není pod imperiálním zákazem (což samozřejmě znamená willypušky, které, mimo dalších exotik, vlastní pouze garda). Byly tam obchody s uniformami. Klenotníci, kteří vybavovali vyplacené žoldáky rychle směnitelnou a přenosnou formou jejich kořisti a přijali jakýkoliv šperk, který ti neúspěšní potřebovali zastavit.

Tímto chaosem pochodovali, potáceli se, plazili se, nebo jen leželi na zemi a opile drmolili vojáci. Bylo jich zde mnoho druhů: uniformovaní piloti, bojovníci z džungle v maskáčích i plně oděné čety, které se specializovaly na ochranu paláců. Potom si Sten všiml úhledného místečka na jedné straně ulice. Byl to malý obchod s pečlivě zameteným hliněným chodníčkem a čerstvě natřeným průčelím. Nápis na stěně hlásal:

VSTUP DO GARDY!
ŘÍŠE TĚ POTŘEBUJE

Sten nahlédl do dveří a u náborového pultu spatřil pouze velmi deprimovaného, osamělého a znuděného seržanta gardy, s prýmky, medailemi a s nešťastným výrazem v tváři.

„Já tý naší gardě nerozumim," řekl Alex, když spatřil Stenův výraz. „To neví, že půlka těchhle vojclů sou za prvý dezertéři z gardy, a za druhý hovada, se kterýma nechce mít žádná rozumná armáda nic společnýho?"

Sten zamračeně přikývl. Alex měl pravdu - Hawkthorn byl opravdu drsný svět. Mahoney je fakt báječný, pomyslel si Sten. Tak, synku. Najmi několik set psychopatů a křiváků a svrhni dvě říše.

A zkus to prosím tě stihnout do oběda...

Ale tak už to u Kudlanek chodilo a Sten by si pravděpodobně ani nepřál, aby tomu bylo jinak.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

VOJÁCI!
POTŘEBUJEME 200 NEJLEPŠÍCH MUŽŮ!
OBRANA STALETÉ VÍRY!
PLAT ZARUČEN

Plukovník Sten, dříve působící ve třetí útočné divizi Imperiální gardy Jeho Veličenstva, najme 200 elitních vojáků pro asistenci při ochraně jednoho z nejváženějších teokratických pořádků Říše.

NEHUMANOIDNÍ JEDNOTLIVCI BOHUŽEL NEMOHOU BÝT PŘIJATI VZHLEDEM K VÝŠE ZMÍNĚNÝM NÁBOŽENSKÝM PODMÍNKÁM

Požádat mohou pouze ti nejlepší! Lupuská hvězdokupa a Talameinův kult se ocitly pod palbou bezbožné žoldácké hordy, která se pokouší zabrat a zničit jedny z nejkrásnějších a nejatraktivnějších světů tohoto sektoru, obývaných mírumilovnými lidmi. Potřebná výbava: osobní zbraně, kombinézy do chladného počasí, vesmírné bojové skafandry. Vojáci musí počítat s brzkým odletem.

JE ZAPOTŘEBÍ RYCHLE A INTENZIVNĚ ZAÚTOČIT

Plukovník Sten, v gardě vysoce ceněný jak za bohaté bojové zkušenosti (18 majoritních planetárních útoků, bezpočet razií a skupinových akcí), tak za nejnižší procento ztrát v celé třetí divizi gardy.

TI, KTEŘÍ BUDOU PŘIJATI, ZÍSKAJÍ BĚŽNÉ ŽIVOTNÍ POJIŠTĚNÍ NUTNO DOLOŽIT BOJOVÉ ZKUŠENOSTI

Včetně tajných operací, povstání, vražedných razií, útočných loupeží, léček, obtěžování a odvádění pozornosti. Přednost mají jedinci se zkušenostmi v následujících jednotkách: Imperiální garda, Obchodní výsadková armáda, Tanh. Některé specifické planetární jednotky také povoleny (k doptání u přijímacího důstojníka).

PODMÍNKY PROPUŠTĚNÍ
NEBUDOU STANOVENY
Standardní kontrakt

Individuální akvizice jednotlivců či jednotek nebudou zvažovány, pokud zmíněný subjekt *nepochází* z přátelských sil.

Vojáci kvalifikovaní v komandech, jednotlivci či sbory si mohou podat žádost u plukovníka Stena, Breaker House, WH 1...

Sten si dočetl inzerát, mírně sebou trhl a ukázal na monitor.

„To jsi napsal ty?"

„Jo," odpověděl Alex a kopl do sebe svůj půllitr kořalky.

„A rozeslal jsi to po celé planetě?"

„Jo."

„A myslíš si, že je to vtipný, co?"

„Jo," souhlasil samolibě Alex a prostřednictvím počítače si objednal další sklenici.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

STEN POHLÉDL na muže, jenž seděl u stolu naproti němu, a usoudil, že je životu nebezpečný. Asi o dva centimetry vyšší než Sten a o kilo či dvě těžší. Část jeho jestřábí tváře se pohybovala ztuhle - plastická rekonstrukce, dovtípil se Sten.

Muž na Stena pravděpodobně mířil pod stolem nějakou skrytou zbraní. Doufám, že ji nehodlá použít, pomyslel si a zkoumavě si prohlédl Alexe, který podřimoval na vedlejší židli.

„Taková nabídka je podle mého vydřidušství," pousmál se muž s jestřábí tváří.

Sten pokrčil rameny. „A co není?"

„Mám osmasedmdesát mužů-"

„Dvaasedmdesát," přerušil jej Alex, aniž by otevřel oči. „Dva leží v nemocnici, jeden včera zdrhnul, tři sou ve vězení a vy nemáte dost kreditů, abyste je vodtamtaď dostal."

„Dobrých vojáků," pokračoval muž nevzrušeně. „Všichni mají zkušenost v boji. Zhruba z poloviny jsou to bývalí gardisté, jiní byli u Tanhů a ty ostatní jsem si vycvičil sám. Nic lepšího si nemůžete přát, plukovníku." Stenovu hodnost vyslovil v uvozovkách.

„Jsem ohromen, majore Vosberhu," řekl Sten.

„Ne, nejste, alespoň soudě podle kontraktu," odpověděl vyzáblý žoldák. „Četl jsem kartu. Náboženská válka. Dva podělaní proroci. Kupecká rada, proboha. A tihleti - Janičáři."

„Vidím, že jste spisu dobře porozuměl," přitakal Sten.

„A ještě čekáte, že své lidi pošlu do takového marasmu za podělanou *standardní* smlouvu?"

„Ano."

„Ani náhodou."

Sten se předklonil. „Chci vaši jednotku, majore."

„Za takovou cenu ji nedostanete."

„Dostanu. Detail číslo jedna - podepsal jste to na Aldebaran II; vaše strana prohrála. Detail číslo dvě - Kimquiské povstání; rebelové zvítězili a vy jste opustili planetu bez většiny techniky. Detail číslo tři - Tarvišská soustava. Podepsali příměří, dřív než jste tam dorazili. Jste na mizině, majore. A jak to řekl můj seržant, dokonce si ani nemůže dovolit složit kauci za své uvězněné vojáky!"

Vosberh pomalu vstal a velmi ležérně zvedal ruku ke knoflíku blůzy.

„Nedělejte to, majore," pokračoval Sten. „Prosím, posaďte se. Potřebuji nejen vaše vojáky, ale i to, abyste zůstal naživu a vedl je."

Vosberha to polekalo. Sten se nepohnul.

„Dobrá. Omlouvám se za svoji povahu."

Sten mlčky přikývl a Alex vstal a namířil si to k baru. Vrátil se se třemi litrovými sklenicemi. Sten z jedné usrkl.

„Řekněme tedy, že jsem stále na prodej," řekl Vosberh, když se napil. „Takže naším úkolem je sejmout Janičáry a jejich bose, nemám pravdu?"

Sten souhlasně zafuněl.

„Aha," dodal Vosberh, kterého zaujalo cosi na Stenově výrazu. „Ale k tomu se dostaneme za chvíli. Jak do uděláme? Máte nějaká specifika?"

„Specifické terče jsem zatím nevytipoval. Základnu budeme mít na planetě jménem Nebta, což by vašim vojákům mělo udělat radost."

Alex podal Vosberhovi kartu a ten si ji strčil do kapsy.

„Žádné velké kampaně. Žádné poradenství. Vraždění. Útoky. Žádné územní obsazování. Přiletět a s co nejmenšími ztrátami zase odletět."

„Nízké ztráty - stará písnička." Vosberh se začínal uklidňovat.

„Vzhledem k tomu, že půjdu s výsadkovými jednotkami, mám osobní zájem na tom, aby byl počet padlých malý," řekl Sten.

„Dobrá. Řekněme, že přijmu standardní kontrakt. Jakým způsobem platíte?"

„Polovinu předem na účty mužů."

„To by šlo."

Sten reagoval neurčitě.

„Jakým způsobem bude platba provedena?" pokračoval Vosberh.

„Z neutrálního účtu na Původním světě."

„Na Původním světě? A co Říše?"

„Ověřil jsem to. Dokonce ani neví, kde se Lupuská hvězdokupa nachází. Je to soukromá válka. Říše nemá na této hvězdokupě žádný zájem. Věřte mi. Ověřoval jsem to."

Vosberh byl neustále přátelštější. „A kdy dostaneme doplatek? Až bude Ingild ukřižován?"

„Až bude práce hotova."

„A jsme zase u toho, co? Možná... možná, má plukovník z vůle-toho-Teodomira nějaký vlastní plán?

Možná, že až se Janičáři stanou historií, objeví se jiný terč?"

Sten se napil a jen dál mlčel.

„Zapomenutá hvězdokupa," přemítal Vosberh. „Starobylá armáda a náboženství, které nikdo nebere vážně. To by mohlo být velmi zajímavé, plukovníku."

Vyprázdnil svoji sklenici, vstal a nabídl ruku. Sten vstal s ním.

„Přijímáme kontrakt, plukovníku." Sten mu rukou potřásl a Vosberh najednou ztuhl v pozoru. Zasalutoval. Sten pozdrav opětoval.

„Seržant Kilgour vám dá peníze na výlohy. Až si vy a vaše jednotka obstaráte všechny nezbytné osobní zbraně a vybavení, připravíte se k opuštění této planety. A to do deseti standardních dnů od dnešního data."

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

STEN SUNDAL z očí dalekohled a trochu nechápavě se obrátil k Alexovi.

„Jestliže je ta major Ffillipsová tak mazaná velitelka, jak říkáš, jak je sakra možný, že se nechala takhle zazdít?"

„No," řekl Alex a zamyšleně se podrbal na bradě, „vona ta majorečka udělala takovou menší chybu. Holka si myslila, že když nebude platit daně, ty zloduchové, co je vybíraj, to tu jen párkrát vobejdou a vodtáhnou. To se ale šeredně zmejlila."

Sten zíral s otevřenou pusou. „Chceš říct, že ty tanky tam dole... jsou výběrčí daní?"

„Jasně," ujistil ho Alex.

Pod kopcem, na němž leželi, se rozkládalo široké, prašné údolí. Na jednom konci se zužovalo do malého, sotva dvacet metrů širokého ústí.

V údolí bylo deset nebo patnáct tuctů útočných vozidel pěchoty vyzbrojených lasery a raketami - před nimi byla opatrně vykopaná pět metrů široká brázda. Za nimi stály palebné posty pěchoty a - to Stenovi prozradil jeho dalekohled - velmi složitá bezpečnostní opatření.

„Daňovej systém na Hawkthornu," pokračoval Alex, „je trochu složitej. Zdá se, že když si tu člověk usmyslí, že bude vládnout, může, ale musí mít na to dost síly, aby svý prohlášení podepřel."

„Takže když tenhle samozvaný vládce požádal o kredity, Ffillipsová mu řekla, aby si svůj daňovej účet strčil někam, kde nezáří lasery a oni ji začali obléhat?"

„Jó, tahle Ffillipsová byla v tý svý šetrnosti trochu krátkozraká," dodal Alex.

„Takže stačí probít se opevněním, dostat se do údolí, přesvědčit Ffillipsovou, že ji odtud můžeme vytáhnout, a potom zrušit obléhání?"

Alex zívl. „Brnkačka."

Sten vytáhl maskovací sprej na obličej a litoval, že s sebou nemohl vzít dvě fototropické maskovací uniformy Kudlanek.

„Ffillipsová totiž narozdíl vod nás nečuje," řekl Alex, „že před dvouma tejdnama její opevnění infiltrovali průzkumníci a vysušili jí studny."

Sten zkoumavě pohlédl na podsaditého muže z Edinburghu a snad již po stotisící si přál, aby si ten pařez nenechával *všechny* tajné informace na poslední chvíli.

Kus tmy se lehce pohnul a najednou to byl Sten se začerněnou tváří v černé obtažené kombinéze. Za ním se sunul Alex.

Před nimi se nacházely elektronické i lidské hlídky. Obléháním prošli snadno - tankisté tradičně věří v pohodlí domova. Což znamená, že když přijde noc, střeží minimálně a pokud možno elektronicky. Zavřou všechny poklopy, rozsvítí si a chlemtají syntalk.

Sten s Alexem postupovali k obrněným jednotkám naprosto otevřeně, jako kdyby patřili k výběrčím daní.

Hlídka po levé straně nepředstavovala žádný problém. Dva muži za kulometem se dívali přímo před sebe. Samozřejmě, že záda si hlídat nemuseli.

Problém však byl s elektronikou.

Sten padl na zem, když jeho zkoumavé oči zahlédly elektronický spínací bod. Napřáhl ruku před sebe, zavřel oči a hmatem přečetl nápis. No to mě podrž, pomyslel si udiveně. Tohle je tak starý, že to snad má v sobě ještě tranzistory!

Alex mu podal klamobox. Sten se jím dotkl spínacího relé a ve skříňce to dvakrát cvaklo. Doteková signalizace se zahřála, což Stenovi potvrdilo, že relé už bude vysílat jen „OK OK OK ŽÁDNÉ NARUŠENÍ", i kdyby ho přejel tank. Oba muži se plazili dál.

Sten s Alexem byli sotva patnáct metrů před lidskou hlídkou, když noční oblohu

zničehonic pročísla světlice.

Klid... klid... pomalu odvrátit tvář... dolů k zemi... čekat... a doufat, že nám ti dva vojáci v zákopu nemíří na záda.

Zatemnilo se, jak světlice vyhasla, a oba se plazili dál.

Druhý elektronický obvod byl trochu důmyslnější. Kdyby se Sten s Alexem nepotřebovali zase proplazit ven, bylo by snazší poslat do obvodu pár „duchů", takže by ovládací pult zařízení začal ukazovat, že na základnu útočí všechno možné, včetně Atillových hord.

Namísto toho vytáhl Sten od opasku malý akumulátorový šroubovák a opatrně odmontoval kryt jednoho senzoru. Klamobox mu již sdělil, že uvnitř nejsou žádné antirozebírací senzory.

Sten odložil kryt do písku a nastavil ruku. Alex ostýchavě vytáhl ze svého vaku mrtvého pouštního hlodavce a podal jej Stenovi. Sten strčil nos mrtvolky do prvního senzoru. V senzoru to jednou zablesklo a přestal fungovat.

Sten potom opatrně ohnul kryt, aby to vypadalo, jako že se hlodavec nějakým způsobem prodral dovnitř. Namontoval kryt zpět na skříňku a vše zase vypadalo normálně.

Když se proplazili kolem nefunkčního elektronického obvodu, Alex náhle zatahal Stena za kotník.

Sten ztuhl a čekal.

Alex se protáhl kolem něj a odstavil druhý, nezávislý obvod alarmu. Poté klamoboxem prozkoumal prostor před sebou. Nakonec vytáhl z vaku plastový kelímek a otevřeným koncem dolů jej postavil přes spínače pozemních min.

Sten na něj zíral. Alex jej důrazným mávnutím pobídl vpřed.

„Naprosto souhlasím, majore," řekl Sten zdvořile. „Vy a váš sbor byste byli pro mou armádu velmi cenným doplňkem. Nikdy jsem neměl příležitost spolupracovat s týmem trojčlenných komand a rád bych je viděl v akci."

Ffillipsová byla malá, svalnatá žena ve středním věku s ostrým velitelským postojem. Její stříbrné vlasy byly stejně dobře upravené jako uniforma. Měla chladné, odměřené oči, které se rozzářily, jakmile se začala vychloubat svým mužstvem.

„Vycvičila jsem si je sama," prohlásila pyšně. „Vzala jsem ty nejlepší, co jsem v planetárních armádách našla. Vrátila jsem jim hrdost. Udělala jsem z nich opravdové vojáky. A upřímně řečeno, bez nějakého vytahování, jsou zatraceně dobrý. Považuju je za své děti. Jsem jejich druhá máma."

Sten musel připustit, že její lidé vypadají zatraceně dobře, ačkoliv spolu s Alexem pronikl do kaňonu a infiltroval jejich tábor, aniž by je někdo zastavil. Mírná ješitnost vedla Stena k přesvědčení, že v celé galaxii není jediný voják, který by spatřil vojáka od Kudlanek dřív, než má mezi čtvrtým a pátým žebrem zabodnutý nůž. Pravděpodobně měl pravdu.

Úzký kaňon se otevřel ve velké údolí s vysokými stěnami. Skalní stěny byly posety jeskyněmi a v údolí byl možná tucet přírodních artéských studní.

Vojáci Ffillipsové stáli strategicky rozmístěni po táboře ve skupinkách po třech mužích (nebo ženách). Protiradarová čidla lemovala kaňon a ve skalách byla pravděpodobně zabudovaná protivzdušná obrana.

Od bojových pozic až po velitelskou místnost Ffillipsové byla v údolí tma. Skvělá světelná disciplína.

Vzhledem k tomu, že na úzký kaňon nemohl zaútočit žádný tank ani voják, žoldáci Ffillipsové by si toto postavení zřejmě udrželi sto let, za předpokladu, že by nebyli zasaženi nějakou jadernou hlavicí.

Problém byl však v tom, že jejich studně byly zničeny.

Ffillipsová dočetla kontrakt ve světle tužkové svítilny schované v dlani a zavrtěla hlavou.

„Myslím, že ne, plukovníku. Upřímně řečeno, takovou nuznou nabídku bych svým lidem nemohla předložit s čistým svědomím."

Sten jen pokrčil rameny a rozhlédl se po jeskyni. Spatřil kámen o velikosti pěsti, sebral jej a došel k blízké studni.

Pustil do ní kámen a všichni slyšeli jen suchý rachot, jak kámen padal do prázdna. Sten se vrátil a posadil se naproti Ffillipsové. Alex, který stál u stěny jeskyně, vypadal velmi pobaveně a měl co dělat, aby se nerozesmál.

S očividnou nevolí šedovlasá žena nakonec řekla: „Zbavte nás obléhání a dejte nám tři dny na to, abychom se dozásobili." Sten se usmál.

Ve své první analýze došel Sten k závěru, že žoldáci bojují buďto za peníze, nebo za své milované/obávané/uznávané vůdce, nebo dokonce za nějaké ideály. Ho. Ho. Ho. Na výběrčí daní se nic z posledních dvou možností nevztahovalo.

Při druhé analýze, když s Alexem krčili v křoví za velitelstvím „výběrčího", došel k závěru, že i kdyby ho jakkoliv povýšili, nikdy nesmí zlenivět a zamilovat si luxus.

Sestava to byla přepychová. Pět tanků, které měly být v řadě, stály v půlkruhu kolem velitelství. Velitelství tvořily tři spojovací obrněné vozy, dvě počítačová vozidla, jeden vůz s monitory zabezpečení a jeden vůz s prodlouženým podvozkem, který sloužil jako obydlí velitele jednotky.

Většina obrněných vozů měla spuštěné zadní schůdky a malým táborem zářilo světlo. Jestli byly po obvodě rozestavěny nějaké hlídky, Sten věděl, že ze světla do tmy neuvidí.

Kopl Alexe do natažené nohy. „Pustíme se do toho, seržante." Alex vstal a oba dva se neslyšitelnými kroky sunuli k velitelství.

Sten stál asi dva metry od první hlídky, když byl spatřen. Muž sundal zbraň a opřel si ji o rameno - mířil však do vzduchu.

„Stůj," ozval se znuděný výkřik.

Sten neodpověděl.

V tu chvíli si strážník uvědomil, že na něj jdou dva muži, spustil zbraň dolů, sáhl po spoušti se Stenem v hledí.

Sten velmi odměřenými pohyby udělal krok vpřed... pravačku dal za sebe, levačku před sebe. Prudce se otočil v bocích a pravačka vystřelila dopředu a zasáhla vojáka do brady, až zvrátil hlavu. Pravděpodobně byl mrtvý, ale Sten pokračoval v útoku. Udělal krok stranou a hranou ruky zasadil muži ránu přímo do hrtanu. Zachytil tělo a položil je na zem. Oba se rozběhli.

Alex hodil ohnivý granát do vozu s monitory ostrahy. Po šipce se vrhl k zemi, když další stráž vypustila dávku do vlastního tábora. Kulky zvonily o pancíře a Alex vstal, právě když z jednoho počítačového vozu vykoukl polekaný tech. Uviděl Alexe a zabouchl dveře.

Alexovy prsty je však zachytily pár centimetrů předtím, než dosedly na rám, a svaly se silou trojnásobného *g* zabraly. Celé dveře se vyrvaly z pantů a odlétly stranou.

Jeden z techů uvnitř šmátral po pistoli. Alex po něm jednou rukou mrštil ovládací panel. Rozmačkal muži hrudník a ten se rozplácl na zem, vytryskla z něj krev a vyzkratovala hlavní počítač. Světla jen bleskla a interiér vozu se ponořil do tmy.

„Co je? Co je?" slyšeli vyděšený šepot druhého techa.

Máš štěstí, hošánku, pomyslel si Alex. Sem benevolentní a rozhod sem se, že tě nechám žít.

To už však vyběhl ze dveří a namířil si to k druhému vozidlu. Zvedl jeho schůdky a mrštil jimi do nyní již zabouchnutých dveří. Dveře i schůdky povolily ve stejnou chvíli. Z vozu se začaly sypat kulky a Alex jen-tak-tak že stačil uskočit stranou.

Teď by se mi šikla má willypuška, pomyslel si a vtom opodál spatřil cosi velmi podobného hydraulickému heveru. Alex se k němu dokutálel, uchopil jeho metrovou páku do obou rukou a zakroutil s ní. Páka -obyčejná půlpalcová ocel - se okamžitě ulomila.

Alex vstal, napřáhl se a prohodil páku dveřmi vozu. Hned za ní šel termitový granát. Z

vozu se začalo jiskřit a šlehaly z něj plameny.

Alex se zvedl, oprášil si kolena a rozhlížel se, co dalšího by mohl zdemolovat. Na velitelství propukl chaos - vypadalo to, jako kdyby všichni stříleli. Ne však na Alexe.

Jakmile se panika roznesla po táboře, všechny stráže otevřely palbu. Alexe velmi zajímalo, na co si asi vojáci myslí, že střílí, ale potom šel raději za Stenem, jestli náhodou nepotřebuje pomoci.

Nepotřeboval.

Alex už vykročil k velitelskému vozu, ale ještě se krátce zastavil. „Já sem vlastně takovej Alex pacifista," řekl mírně.

Sten se uchichtl a vylezl z úkrytu těsně za vchodem do vozu. Otřel čepel nože od krve a zasunul jej zpět do ruky.

Dva muži stáli ohromeni explozemi a pyrotechnickými efekty na planině kolem nich.

„Poď, hochu. Tyhle klauni budou střílet celou noc a já bych chtěl dneska ještě zvládnout nějaký to pivko."

A stejně tiše, jako přišli, oba zmizeli do noci.

„Neměl sem to srdce říct tomu hochovi ne," vysvětloval Alex.

„K POCTĚÉÉ...ZBRAŇ!"

Zbědovaná formace tvorů pozvedla své zbraně. Tedy alespoň ti, kteří je měli.

„Ó," vzdychl Alex udiveně, „jak pěkně s nima mávaj."

„Ty máš ještě zvrhlejší smysl pro humor než Mahoney," utrousil Sten.

„ÍÍÍN...SPEKCE...ZBRANÍ!" Závěry zarachotily, jak je všichni budoucí žoldáci otevřeli k inspekci. Mladík s kapitánskými výložkami v khaki kalhotách a modré blůze zasalutoval.

„Jednotka připravena k inspekci, plukovníku," hlásil.

Sten vzdychl a vykročil podél řady. Zastavil se u prvního člověka, který se trochu třásl. Sten sáhl po jeho pušce. Rádoby žoldák ji však nechtěl pustit.

„Když chci tvoji zbraň, musíš mi ji dát," vysvětlil mu Sten. Muž pušku pustil. Sten projel prstem komory a otřel z něj stopy uhlíku. Podíval se skrze zkorodovanou hlaveň a vrátil zbraň. Poté přešel k dalšímu muži.

Inspekce trvala pouhou minutu.

Sten se vrátil ke kapitánovi. „Děkuji vám, kapitáne. Můžete své lidi rozpustit."

Kapitán na něj nevěřícně zíral.

„Ale, eh... Plukovníku..."

Dobře. Asi chceš nějaké vysvětlení, pomyslel si Sten.

„Kapitáne. Vaši muži nejsou vycvičení, nemají zkušenosti a celkově nejsou připraveni pro boj. Jejich zbraně - ty, které mají - se hodí leda tak k recyklaci, ale ne k zabíjení lidí. Kdybych si pronajal vaši jednotku, bylo by to..."

„Jako vodvést na jatka malinkatý jehňátka," vložil se do toho Alex. Stena i kapitána zarazilo, o čem to sakra mluví.

„Je mi líto, kapitáne," řekl Sten a odešel.

Mladý důstojník ho doběhl a už chtěl něco říci, ale potom si to rozmyslel a začal znova.

„Plukovníku Stene," vymáčkl ze sebe po chvíli. „Pane, my... má jednotka... potřebujeme úkol. Jsme všichni ze stejného světa. Vyrostli jsme v jedné oblasti. Veškeré své úspory jsme dali za to, abychom se sem dostali. Už jsme na Hawkthomu pět cyklů a zatím, no..." Najednou si uvědomil, že to vypadá, jako kdyby žebral a zmlkl.

„Děkuji vám za váš čas, plukovníku," dokončil.

„Vlastně počkejte, kapitáne." Sten měl nápad. „Vy a vaši muži jste tu uvízli, nemám pravdu? Jste bez kreditů? A nikdo si vás - zcela, oprávněně - nechce najmout?"

Kapitán zdráhavě přikývl.

„Já osobně vás použít nemohu, kapitáne, ale v centru města je jeden muž, který vás určitě přijme."

Mužovi svitla jiskřička naděje.

„Je to jeden starý seržant a najdete jej v náborovém středisku Imperiální gardy. Bude od vás chtít jen..."

Sten si nevšímal hocha, který si v jídelně sedl přímo naproti němu u stolu, a očima probodl Alexe.

„To má být další vtip, seržante?"

„Ne, pane. Nemam šajn, jak se sem ten klučina dostal."

Chlapci mohlo být tak devatenáct let. Byl zhruba stejně vysoký jako Sten a mohl vážit tak padesát kilo. Dokonce i na denním světle si Sten všiml nezvyklého lesku chlapcových operativně zavedených kontaktních čoček.

„*Ty* se chceš přihlásit?"

„Jistě," odpověděl sebevědomý hoch. „Mimochodem, jmenuji se Egan a mluvím za dvanáct dalších kolegů."

„Kolegů," zopakoval Sten udiveně.

„Ano. Chtěli bychom to podepsat. Četli jsme váš kontrakt a přijímáme podmínky i délku trvání služby."

Sten si povzdychl. Začínal to být velmi náročný den.

„Jestliže jste četli můj, eh, návrh, jistě víte, že-"

„Vím, že chcete partu drsných zabijáků. S kudlama v zubech, nebo kde je to vaši lidé nosí."

„Tak proč-"

Znovu byl přerušen. „Protože bez mozku nemůžete vyhrát."

„Měl jsem za to," řekl na to Sten, „že mohu poskytnout ten svůj."

„Vy? Pouhý voják?" Teď se na oplátku upřímně podivoval Egan.

„Zvládnu to."

„Zvládnete? Ale vždyť potřebujete bojové analytiky. Někoho, kdo by řídil celou logistiku. Potřebujete někoho, kdo by uměl naprogramovat jakýkoliv bojový systém, který budete potřebovat. Potřebujete nás. Omlouvám se, plukovníku, že to zní tak sebevědomě, ale vy nás opravdu potřebujete."

„Ani náhodou. Ty a tvoji přátelé - předpokládám, že jsou jako ty?" Sten se pokusil o trochu vlídnější tón. „Předně všeho, jak si mohu ověřit, že jsi opravdu takový mozek, jak tvrdíš?"

„Možná podle toho, že vím, že váš výplatní účet na Původním světě je 000-14-765-666 HESLO PYTHON, založený jistým Parralem z neznámého světa, a váš zůstatek byl k dnešnímu ránu 72 654080 kreditů."

Následovalo hrobové ticho. Sten usoudil, že už ho otevírání úst unavuje. Bylo na čase, aby se rozesmál. „Jak jsi," vydoloval ze sebe, „na to sakra přišel? Operujeme na tajných účtech."

„Už chápete, proč nás potřebujete, plukovníku?"

Sten neodpověděl ihned. Ach, Mahoney, honilo se mu hlavou. Proč jste mě sem poslal samotného? Nevím, jací lidé jsou zapotřebí k vedení soukromé války. Zatím jsem všechno jen předstíral. Kéž bych tak byl zase s Bet a jejími tygry a dostali jsme nějaký prostý úkol jako třeba poslat k ledu nějakého diktátora.

Aby získal trochu času, zeptal se: „Egane. Jediná otázka. Kdo ty a tvoji přátelé jste?"

„Jsme... až donedávna jsme byli pokročilí studenti lycea."

„Kterého?"

Po chvíli zaváhání Egan vyhrkl: „ILDS."

Na Stena i na Alexe to udělalo dojem. Každý voják ví, že Říše vybírá své nejchytřejší lidi a posílá je na Imperiální Lyceum Domovského Světa.

„A co děláte tady?"

Egan se rozhlédl po jídelně. Na doslech nikdo nebyl. „Jednou večer jsme experimentovali. Vyrobil jsem snímací box - to je taková věcička, se kterou se dostanete

do počítače-"

„My víme, co to je," řekl Alex.

„A myslím, že nám to tenkrát připadalo jako dobrý nápad, ale najednou jsme se ocitli uvnitř počítače imperiální rozvědky."

Sten zachoval klidný výraz a zvedl ruku, aby byl chlapec zticha. Egan zmlkl. Sten pokynul Alexovi. Vstali, odešli na druhý konec jídelny a oba automaticky zkontrolovali mikrofony.

„Máš vůbec šajn, co ten malej prohnanej kluk udělal? On a jeho hoši se nabourali do Mahoneyho archívu. Není divu, že sou tady na Hawkthornu. Za takovou špionáž by dostali nejmíň doživotí," ušklíbl se Alex.

„A co si, Alexi, myslíš o plukovníku Mahoneym?"

„Myslim si, že nás poslal na pěkně podělanej svět. V tuhle chvíli na šéfa v žádným případě nemůžu myslet v dobrým."

„Takže ty kluky vezmeme?"

„Podle mýho, Stene, nám nic jinýho nezbejvá."

Místnost byla plná potištěných papírů z počítače. Sten si prohrábl nyní delší vlasy a zamyslel se, proč někteří lidé vůbec chtějí být vojevůdci. Nikdy si neuvědomoval, kolik to obnáší papírování, než konečně vydáte rozkaz k útoku.

Alex ležel roztažený na gauči a klidně si pročítal dlouhou skládanou zprávu, zatímco Egan seděl u klávesnice počítače. Zmáčkl poslední řadu kláves a narovnal se.

„Připraveno, plukovníku. Všechny jednotky jsou v pohotovosti."

„Jo," souhlasil Alex a odhodil logostickou zprávu stranou, aby sáhl po nejbližší láhvi.

„Stenovy stupidity mohou začít," pronesl Sten, když se žertovně postavil do pozoru a naprázdno zasalutoval. „Jsem připraven k úkolu, pane! Mám dvě stě mužů, kteří jsou-"

„Dvě stě jedna," ozvalo se z rohu místnosti.

To už stál Alex na nohou s pistolí v ruce a Sten přešel do útočného postoje.

Hlas se blížil k nim. Sten usoudil, že patří nejošklivějšímu a nehrůznějšímu humanoidovi, jakého kdy spatřil.

Muž zvedl obě ruce dlaněmi vpřed a zastavil je zhruba na úrovni pasu, což bylo univerzální znamení *Nemám u žádné zbraně.* Sten s Alexem se trochu uklidnili.

„Kdo ksakru jsi?"

Muž sklopil zrak. Představte si dva a půl metru vysokého obra se svěšenými rameny a provinilým výrazem.

„Jmenuju se Kurshayne," odpověděl. „Chci jít s vámi."

Sten si oddechl a popadl láhev. „Včera jsme uzavřeli nábor. Proč ses nepřihlásil dřív?"

„Nemoh sem."

„Proč ne?"

„Byl sem v base."

„Na tom neni nic hroznýho," řekl Alex ve snaze být přátelský. „Tam už sme byli všichni. Dokonce i moje maměnka."

„Ale já nepatřim do žádný party," řekl Kurshayne. „Neměl sem nikoho, kdo by mě z ní vytáh na kauci."

„Jestliže jsi tu sólo, co tedy děláš na Hawkthornu?" zeptal se Egan. „Hledam práci."

„Máš nějaké zkušenosti?" zeptal se Sten. „Asi ne," odpověděl obr. „Jen tohle." Prohrábl brašnu u opasku, vytáhl z ní velmi ohmatanou a umaštěnou kartu a podal ji Stenovi.

Sten si ji vzal a zastrčil ji do snímače. Začínala jako standardní Certifikát o propuštění z gardy:

TÍMTO SE DOKLÁDÁ ŽE VLASTNÍKEM JE
KURSHAYNE WILLIAM

SOUKROMÉ INFORMACE
DOBA SLUŽBY: 20 LET

ZAŘAZENÍ: PRVNÍ ÚTOK GARDY
VOJENSKÉ ŠKOLY: ŽÁDNÉ
UDĚLENÉ ŘÁDY: ŽÁDNÉ
HISTORIE: 27 planetárních útoků, 12 záchranných expedicí, 300 podpůrných útoků (DETAILY TABULKA XI). Navržen na následující vyznamenání: Galaktický kříž, čtyřikrát; Imperiální medaile, osmkrát; Titanová hvězdokupa, šestnáctkrát. Zmínění ve zprávě o branné moci: jednou. Odebrání hodnosti, čtrnáctkrát (DETAILY TAB.X2).

Text karty pokračoval. Sten si s neskrývaným obdivem prohlížel obra. Čtyřikrát měl tenhle Kurshayne dostat nejvyšší imperiální řád? A...

„Proč tě čtrnáctkrát degradovali?"

„Nevycházim s lidma."

„Proč ne?" zeptal se Egan.

„To vážně nevim. Já je mam rád, to jo. Ale voni - voni potom vždycky provedou nějakou kravinu. Něco, co nevypadá dobře. A s tim se přece musí něco dělat."

Už takhle mám dost problémů, pomyslel si Sten, a vytáhl mužovu kartu ze snímače. Vrátil ji muži.

„Kurshayne, kdybychom neměli plný stav..."

„S prominutím, plukovníku," řekl Alex.

Sten mlčel. Alex pomalu obcházel obra.

„Já tě znam," řekl velmi jemně. „Ty si chlap, kerýho je dobrý znát, ale bohužel nechápeš, že sou i lepší, než si ty. Jo, jo, Kurshayne, takový, jako si ty, já znam."

Kurshayne blýskl očima po kulatém seržantovi.

„Navrhuju, abysme si zahráli takovou malou hru," prohlásil Alex medově. „Umíš se prát?"

„To si piš, trpaslíku," odpověděl obr. „Chceš to zkusit?"

„Jo. Du do toho," řekl Alex.

„Tak začni."

„Ne, hochu," vzpouzel se Alex s úsměvem ve tváři. „Ty si přece rekrut. Já budu tvuj protivník. Zkus svou nejlepší ránu."

Bez dalšího varování Kurshayne máchl rukou, která jen zasvištěla a zasáhla Alexe do žeber. Rána jej skolila a on se odkutálel až k pohovce, přes kterou se převalil a rozplácl se o zeď. Chvíli ležel bez hnutí.

Potom vstal a vrátil se. „Jo, to byla docela dobrá pecka, hochu. Ale teď je řada na mně.

A já bojuju férově. Sportovně, víš. Dam ti vedět. Ne jako ty, kerej si mi zaťal petelici, jako kdybys byl vod Campbellů. Tak, teď tě bacim, chlape.

Ale páč tě chci ve svý jednotce, nechci tě zranit. Takže ti prozradim, kam to koupíš. Bacim tě do prostředka hrudi. A jemně, páč tě nechci vodkráglovat."

Sten nikdy neslyšel Alexe mluvit tak silným dialektem. Správně se domníval, že se Kilgour zlobí. Stenovi bylo docela líto toho, co se právě mělo stát. Poměrně nelogicky se mu ten tupý obr začínal líbit.

Kurshayne se připravil na ránu.

Namísto toho k němu Alex přistoupil, uchopil obra - sakra, jednou rukou, uvědomil si Sten - a zvedl jej do vzduchu. Potom jím poměrně lehce mrštil.

Dvě stě kilo Kurshayneovy váhy proletělo vzduchem, jako by na chvíli přestaly platit zákony gravitace. Dva metry nad zemí narazil do zdi a ta se provalila do chodby na druhé straně.

Kurshayne i se zdí dopadl do chodby. Rychle, velmi rychle za ním Alex vystartoval. Sklonil se nad poloomráčenou troskou a téměř šeptem prohlásil: „Tak, hochu. Myslim, že si právě dostal práci. Ale už se mnou nebudeš hrát žádný hloupý hry, jasný."

Kurshayne se v mrákotách vyhrabal na nohy. „Ano, pane."

„Nejsem žádnej pán. Sem jen tvuj seržant. Tvuj pán je tuhle Sten."

Kurshayne se pokusil o pozor. „Promiňte, seržante."

„Já vim, že tě to mrzí, hochu," zamumlal Alex. „A teď zmiz. Chci, abys do deseti hodin přišel čistej a připravenej k boji."

„Anopane!"

Kurshayne zasalutoval a byl pryč. Sten s Eganem stále ještě zírali s otevřenými ústy, když se k nim Alex otočil.

„Nyní máme 201 vojáků, plukovníku Stene," řekl jako vyměněný. Potom se dopotácel k pultu a popadl Stenovu láhev.

„Do hajzlu!" zaklel Alex. „Ten vůl mě málem zabil! Jeden by nevěřil, co všechno musim pro blaho Říše vytrpět!"

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

MĚL JSEM před sebou skvělou budoucnost operátora kybersoustruhu, pomyslel si zachmuřeně Sten, když pohlédl na své seřazené vojáky. Jak tak stáli před *Bhalderem,* uvědomil si, že to vypadá jako nějaká přehlídková maškaráda po přistání.

Ach, Mahoney, já tě dostanu, zaúpěl Sten. Byly tam Vosberhovi vojáci. Neoholení, nemytí, ale velmi dobře vyzbrojení, a Sten musel uznat, že i docela děsiví.

Vedle nich se neúprosně tvářila vycepovaná komanda Ffillipsové.

Bylo tam několik dalších individuálně rekrutovaných vojáků a Eganova studentská skupinka z lycea.

Proč zrovna já? ptal se v duchu Sten.

Vedle něj stál Vosberh v prosté hnědé uniformě, Ffillipsová v osobně navržené uniformě (podezřele podobné předpisové uniformě gardy), Alex a Kurshayne.

Kurshayne se evidentně rozhodl, že je předurčen k funkci Stenova osobního strážce, a za tímto účelem se vybavil ze svého pohledu ideální zbraní.

Podle toho, co zatím Sten věděl, neboť Kurshayne ji odmítal podrobit jakékoliv prohlídce, to byla plně automatická střelná zbraň s hlavní kalibru zhruba jednoho palce.

Sten věděl, že z ní žádný člověk nemůže vystřelit, aniž by ho nezabil zpětný ráz. Jestli to zvládne Kurshayne, bylo stále ve hvězdách.

Ach, Mahoney, povzdychl si Sten znovu.

Tak do toho. Udělej krok vpřed.

„JEDNOTKÓÓÓ..."

„ROTÓÓÓ..."

Výkřiky se rozléhaly po přistávací ploše.

„Velitelé jednotek. Převezměte velení svých vojáků. Přemístit do lodí.

Jdeme do války!"

Potom už bylo slyšet jen svistot větru a bubnování podrážek těžkých bot.

A pak náhle nic. Sten pohlédl na Alexe a oba najednou věděli, proč si tuto profesi vybrali.

A tak bez praporů, bez polnic odešli do války.

KNIHA TŘETÍ

AKCE S ČEPELÍ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

JANIČÁRSKÁ CITADELA se rozkládala na náhorní plošině sněhem a ledem pokryté hory. Tři stěny hory padaly vertikálně dolů. Pouze do čtvrté byla stroji vytesaná cesta, která se klikatila k vrcholu - cesta s lidskými i elektronickými hlídkami každých pár desítek metrů.

Citadela byla něčím víc než pouhým teologickým centrem bojovného kultu - bylo to také výcvikové středisko všech janičárských kadetů. A byl to první Stenův terč.

Citadela se nacházela na ne příliš hostinném světě, respektive na okraji jeho severského kontinentu. Svým rázem sliboval řeholní oddanost, asketismus a hrozbu smrti - což je poměrně přesný souhrn janičárského přesvědčení.

Sten a jeho 201 žoldáků se tam dostali snadno. Za tímto účelem využili bohatých zkušeností Bhorů a jejich dopravních lodí. Nyní leželi schoulení na úpatí vertikálního srázu, který byl holejší, než ukazovaly vidosnímky, které pořídili radarem. Stěna byla sice strmá, ale díky tomu byla malá pravděpodobnost, že bude hlídaná, zvláště nyní.

Vysoko nad nimi, na vrcholu hory, se rozprostírala Citadela. Velmi blízce připomínala černého hlavonožce s hrbem uprostřed a s roztaženými chapadly, kterými byly trubicovitá kasárna s celami Janičárských kadetů.

V kasárnách svítilo červené světlo, což na sněhobílém pozadí vypadalo velmi efektně. Sten v duchu viděl vrcholek „hrbu" - obrovskou budovu, kde byl chrám, tělocvična, aréna a administrativní kanceláře, viděl její „dýchající" membrány, jak se pohybují tam a zpět a regulují vnitřní prostředí. Dokonce i z úpatí kopce zpozoroval jednu membránu, která žhnula rudě a pohybovala se sem a tam jako nějaká živá věc.

Polekaně zahnal představu, že celá Citadela je žijící a myslící bytost - bytost, kterou jeden z žoldáků okamžitě pokřtil na „Chobotnici".

Sníh chroupal Stenovi za zády, jak se k němu blížil Alex. Druhé chroupání znamenalo všudypřítomného Kurshaynea, který se plížil sněhem.

Sten poklepal Alexovi na rameno a podal mu noční dalekohled. Otočil se, aby zkontroloval ostatní žoldáky na kamenitém úpatí za sebou.

200 mužů a žen mělo na sobě bílé termální kombinézy a byli zahrabáni hluboko do závějí. Stenovo vycvičené oko zahlédlo tu a tam nějaký pohyb, ale to jen proto, že věděl, kam se dívat. Bíle nebyli maskováni jenom vojáci, ale i jejich zbraně a tváře.

A právě z toho důvodu se Sten tak trochu polekal, když Alex odložil dalekohled a pohlédl na něj velkýma bílýma očima. Na maskovací kontaktní čočky se velmi těžko zvykalo.

Sten se pousmál, když si vybavil vtip o tom, že by voják neměl střílet, dokud nevidí... Alex tázavě zvedl bílé obočí nad čistě bílou oční bulvou. Sten se uklidnil a jeho úsměv zmizel. Napadlo jej, že za těchto okolností by Alex tento vtip možná nedocenil.

A tyto okolnosti představovala Citadela - smrtící chobotnice na vrcholku strmé hory, poseté černými skvrnami břidlice v místech, kde se ani sníh neudržel. A tam, kde se udržel, byla skála stará a ztrouchnivělá, pokrytá sněhem a ledem. To, že se skála bude drolit, Stenovi nedělalo starosti. To se zvládne. Ale ledové plochy byly jako desetimetrové břitvy.

Sten se otřásl.

Alex ještě jednou pohlédl na kilometr vysoký útes. Přilepil se těsně k němu.

„Takový vejhy zrovna nemiluju," přiznal se šeptem těžkosvěťan. „Vy když žuchnete, tak se odrazíte. Kilgourové se rozmáznou na kaši."

Sten se uchichtl a Alex prostřednictvím hrtanového mikrofonu sdělil Vosberhovi a Ffillipsové, aby přišli za nimi.

Oba se k němu zkušeně připlazili sněhem. Sten vydal poslední instrukce. Byl potěšen, že oba profesionálové ani nemrkli, když se dozvěděli, jaký výstup je čeká. Ffillipsová však utrousila cosi o prémiích, ale Sten ji umlčel.

„Chci je zasáhnout tam, kde je to nejvíc bolí," připomněl jim. „Ta kaple je náš hlavní terč. Sežehněte ji. Roztavte ji.

Ffillipsová? Vaše skupina je zodpovědná za kapli. Vosberhova za kasárna. V tuto dobu by měla být prázdná. Vyhoďte je do povětří, abyste odlákali pozornost. Když potkáte jakékoliv důstojníky, zabijte je."

Odmlčel se, aby dodal svým slovům na důležitosti.

„Ale pokud možno nezabíjejte kadety."

Vosberh sykl cosi o mladých švábech, ze kterých stejně vyrostou...

„Jsou to ještě děti," připomněl jim Sten. „Až válka skončí, raději budu čelit nějakým odstaveným diplomatům než rozzuřeným rodičům nebo bratrům prahnoucím po krevní mstě."

Vosberh s Ffillipsovou - zkušení profesionálové - si vzpomněli na války, které vyhráli, a následné puče, které prohráli, a museli se Stenovým argumentem souhlasit.

Pokud se jim kadeti nepostaví, nejsou to hodnotné vojenské terče.

Sten za sebou uslyšel nějaké žuchnuti. Otočil se a spatřil Kurshaynea. Muž Stenovi podával jeho lezeckou výstroj. Sten vzdychl a přijal ji.

„Dobrá, můžeš jít se mnou," řekl.

Když se plazil ke skále, aby zahájil výstup, už se cítil trochu lépe.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

BYL TO CHRÁM plápolajících loučí. Dlouhé stíny a naolejované zlato. Tisíc mladých Janičárů pozvedlo svůj hlas ke zpěvu vojenské písně staré mnoho generací. Procesí tisíce kadetů se pomalými odměřenými kroky sunulo chrámem. Kadeti měli na sobě ebenově černé uniformy s bílým lemováním.

V čele procesí kráčela čestná stráž nesoucí dvě těžké zlaté sochy. Jedna z nich představovala Talameina, druhá Ingilda, muže, jehož Janičáři nazývají Pravým prorokem. Mathias a jeho otec Teodomir, by mu jistě dali mnoho jmen, ale slova „pravý" nebo „prorok" by mezi nimi nebyla.

Procesí bylo pořádáno u příležitosti oslav janičárské Sammery - času Zabíjení. V historii Lupuské hvězdokupy se jednalo o jistý odvetný útok malé skupinky Janičárů. Udeřili na jeden z menších měsíců Sanktu, ovlivňujících potenciálně velké vlny, a pobili všechno živé. Následně uvězněni, čekali na neodvratnou odplatu Sanktu. Když přišla, žádný z Janičárů nepřežil. Na tuto krvavou skvrnu v historii byli však Janičáři nesmírně hrdi.

Procesí postupovalo chrámem kolem enormních soch janičárských bojovníků a vlajek mnoha planet, které Janičáři dobyli a zničili. Chrám byl jejich nejsvětější svátostí.

Kadeti vyšli ze svatyně a za poslední řadou mužů se zavřely obrovské kovové dveře. Potom pomalu pochodovali chodbou - tak obrovskou, že v létě v ní díky vlhkosti docházelo ke kondenzovanému „dešti" - do rozlehlé jídelny.

V jídelně vykročila čestná stráž přímo hlavní uličkou k velkému pódiu, kde čekal čestný host v černé uniformě a učitelský sbor vojenské fakulty.

Když se čestná stráž přiblížila k jevišti, generál Khorea - čestný host - a asi stovka učitelů vstala. Na zdi za nimi se ozvalo vrčení, jak se od stropu rozvinula dvacet metrů široká vlajka. Byla celá černá a v jejím středu se skvěla zlatá pochodeň.

Generál Khorea zvedl ruku. „Budiž."

Načež se čestná stráž uklonila, otočila se a vydala se na pomalý pochod zpět do kaple, aby vrátila sochy na svá místa a potom se tiše připojila k oslavám.

Generál Suitan Khorea pohrdal osobní okázalostí. S výjimkou stříbrem vyšívaných výložek a tenké stříbrné šňůry na levé paži nenosil nic, co by naznačovalo, že je hlavou všech Janičárů. Ve své modlitbě si často připomínal jednu větu z Talameinových zpěvů: „Ach, člověče, nebuď pyšný na místo či bytost/Avšak uchovej svou hrdost pro skvost, jímž je Talamein/Neb pouze tehdy je tvá hrdost něčím víc než planou fraškou."

Khorea byl důkazem toho, že dokonce i v Ingildově teokratické diktatuře může našinec vystoupat až na vrchol. Je k tomu však zapotřebí jistých schopností. V Khoreově případě bylo těmito schopnostmi absolutní přesvědčení o Talameinově pravdivosti, tělesné ovládání, absence obav o vlastní bezpečí a totální nemilosrdnost.

Khorea se poprvé vyznamenal jako řadový důstojník, když jedna Janičárská hlídková loď zastavila nějakou menší loď. Pravděpodobně to byl ztracený obchodník nebo ještě pravděpodobněji pašerák.

Khoreův velitel by se byl býval spokojil jen s výstražným vyvražděním posádky. Ale dřív než stačil vydat rozkaz, Khorea odpravil všechny členy posádky a potom, aby se ochránil před nařčením ze ziskuchtivosti, vyhodil loď do povětří.

Takový fanatismus brzy přinesl své plody - rapidní přeložení bouřlivého velícího důstojníka na základnu velmi blízko „hranice" Ingildovy části hvězdokupy. K přeložení pravděpodobně došlo v naději, že se tak Khorea stane legendou v cizím teritoriu, a nejlépe posmrtnou.

Ale jak se zdá, štěstěna je zvrhlá a Khorea navzdory velkému úsilí nepřátel přežil, ačkoli obýval tělo, které vypadalo, jako kdyby se na něm nějaká nemotorná švadlena učila šít.

Na svém vzestupu Khorea shromáždil skupinu mladých janičárských důstojníků, kteří byli buďto stejně fanatičtí, nebo stejně ctižádostiví jako on.

Nakonec skončil jako velitel vzdušné obrany tehdejšího janičárského generála, který se ve slabé chvilce Khoreovi přiznal, že zápasí s jistým... pokušením... ustavit vlastní malé království. Než však stačil dokončit větu, zemřel s Khoreovou hodnostní šavlí v hrudi.

Khorea předstoupil před vojenský soud naprosto vyrovnaný. Důstojníci soudu se ocitli v úzkých. Buďto Khoreu popraví, což z něj v očích jeho přívrženců udělá mučedníka, nebo mu požehnají a...

- A nebude pochyb, kdo nahradí mrtvého janičárského vůdce.

Odpověď byla jasná.

Když se Khorea vrátil do soudní síně, nejenže našel svoji šavli směřující jílcem k němu (špička by znamenala odsouzení), ale vedle ní ležely výložky generála Janičárů.

Hlas janičárského kněze se nesl sálem. Blížil se ke konci tradičního předčítání Knihy mrtvých, což byl seznam mužů padlých v období Sammery. Kadeti stáli v pozoru. S výjimkou knězova hlasu bylo v sále naprosté ticho. Konečně skončil a zavřel starobylou knihu vázanou v černé kůži.

Generál Khorea předstoupil se zlatým kalichem v ruce. Pozvedl jej k přípitku. Jako jeden muž se tisíc kadetů obrátilo ke svým stolům a zvedlo stejné číše.

„Na poučení ze Sammery," pronesl.

„Na Zabíjení," zahřměl sbor kadetů.

Kapalina v pohárech vzplála jako pochodně a Khorea i kadeti si nalili hořící alkohol do chřtánů.

Sten zakláněl hlavu a vzhlížel k holé ledové stěně, která se nad ním tyčila. Bylo téměř nemožné ji zdolat a Sten si tudíž uvědomoval, že z této strany budou Janičáři nejzranitelnější.

Pohlédl na Alexe a pokrčil rameny, jako kdyby tím chtěl říci: „Nu což, lehčí už to nebude."

Alex natáhl ruku, Sten si na ni stoupl a pořízek ho vyzvedl přímo nad hlavu. Sten nahmatával první chyt. Našel prasklinu v ledu, zaklínil do ní pěst, zabodl ostny maček do ledu a začal stoupat.

Nejdůležitější ze všeho, připomínal si, je rytmus. Výstup musí být plynulý pohyb směrem nahoru, ať už rychlý nebo pomalý. Za celá staletí toho věda pro pokrok v horolezectví mnoho neudělala. Stále záleželo hlavně na rukou, nohou a na rovnováze. Zvláště pak na ledě. Očima hledal další úchyt, takže vždy věděl, kam jde, ještě než se někam vydal. Kdyby Sten někde na útesu uvízl, janičárské hlídky by ráno našly pouze jeho mrtvolu.

Dosáhl prvního obtížného výstupu - obrovské ledové plochy hladké jako sklo. Rychle se rozhlédl kolem sebe, hledaje úchyty, a rozhodl se vytáhnout skobovou pistoli.

Namířil ji na led a stiskl spoušť. Stlačený vzduch zasyčel, když pistole nastřelila skobu hluboko do skalní stěny. Rychle zapnul do skoby karabinu, provlékl skrz ni neuvěřitelně lehké lezecké lano a odepnul je od své postroje, takže spadlo dolů k Alexovi.

S lezeckým vláknem by byla snazší manipulace, ale nebylo by vhodné jako hlavní lano, které má použít 203 mužů. Alex se připnul svými žumáry* na lano a sunul se za Stenem.

Sten nastřelil druhou skobu a potom další, jak postupně zdolával útes. Když se blížil na konec ledové plochy, začínal být unavený. Přesto však pokračoval dál a děkoval si za enormní množství kalorií, které před přistáním spolykal.

Našel dlouhou úzkou puklinu v ledu a začal po ní stoupat. Krátce se zastavil a zhluboka nasával do plic, aby uklidnil roztřesené svaly. Přesto byl neustále ve střehu a ujišťoval se, že má rovnováhu. Za sebou cítil Alexe a Kurshaynea.

A vtom se to stalo. Právě když se natahoval po dalším chytu... jedna zubatá bota projela zvětralým ledem, ruka zašmátrala do prázdna a Sten padal... padal... padal. Snažil

se uklidnit a očekával náraz, až se lano zastaví na první skobě.

Trhlo to s ním, ale podivně to zadrnčelo, skoba se vytrhla z ledu a on padal dál a dál... až najednou *prásk.*

* žumáry - speciální horolezecká madla pro stoupání i slaňování (pozn. překl.)

Další skoba už vydržela a síla pádu Stenem mrštila o skalní stěnu.

Dlouho tam jen omráčeně visel, houpal se a točil na laně. Nakonec se však vzpamatoval a ignoruje bolest pohmožděných svalů, si prohmatal všechny důležité části těla. Neměl nic zlomené. Pohlédl do Alexovy tváře, která k němu s obavami vzhlížela. Když se na něj Sten ochable usmál a dal mu znamení vztyčeným palcem ruky, Alex se spokojeně zazubil.

Sten se otočil na laně a pohlédl na skalní masu, která se nad ním stále tyčila. Dvakrát se rozechvěle nadechl a pustil se do dalšího výstupu.

Sten vystrčil bradu nad vrcholek skály. Prsty a svaly na rukou zůstaly pevně napnuté, aby mohl konečně uvolnit zbytek těla a očima i mozkem se věnovat problému.

Proti němu se ze sněhu tyčilo černé monstrum Chobotnice. Citadela byla velmi účelově zkonstruovaná budova. Byla to však také živoucí bytost, zvíře, které muselo vykonávat zvířecí úkony. Muselo konzumovat palivo, muselo dýchat a jeho obrovitánské tělo muselo vyrábět teplo a vytěsňovat chlad. Poslední funkci vykonávaly ustavičně se pohybující termomembrány. Stenova cesta dovnitř.

Prohlédl si náhorní plošinu před sebou, hrbolatou rovinu mírně se zvedající směrem k Citadele. Přestože bylo zcela nemožné, aby Janičáry z této strany hory někdo napadl, uvěřili v neuvěřitelné. Úsek zhruba sto metrů od okraje skály až k nejbližší budově byl důkladně pokryt senzorickými zbraněmi.

Mnohahlavňové lasery neustále přejížděly prostor a hledaly pohyb. Sten se přehoupl přes okraj skály a sněhem se plazil vpřed. Nyní si děkoval, že najal Egana a jeho děti z lycea.

Zastavil se před prvním senzorem. Otevřel ruksak a vytáhl z něj elektrický šroubovák a malou kovovou skříňku se spoustou trčících drátků a tepelných svorek. Sten hrábl do sněhu a našel kryt, který chránil senzorový řídící systém před přírodními vlivy. Zaváhal, než odmontoval šrouby krytu a připomněl si potenciální možnost pasti. Zasadil šroubovák do prvního šroubu a přepnul tlačítkem na revers. První šroub se pomalu vytočil a Sten byl stále naživu.

Rychle sejmul kryt, zapojil tepelné svorky a pohlédl na nejbližší senzorickou zbraň, která „větřila" v nočním prostoru.

Samozřejmě to byla iluze. Zbraně nedělaly nic jiného, než že střílely. Nicméně po celé ploše byly zakopány velmi účinné senzory, které ignorovaly zbloudilé hlodavce, ale nařídili zpopelnit cokoliv přibližně lidské velikosti.

Točil knoflíkem na skříňce, dokud senzorům neoznámil, že se proměnil v malé chlupaté zvířátko, po kterém nemá cenu střílet.

Vstal. Zbraně hledaly dál. Ignorovaly ho a hledaly větší terč. Hoši z lycea měli pravdu.

„Pojď nahoru, Alexi," řekl normálně nahlas a připravil se na svistot zbraní. Nic. Věděl, že nehrozí žádné nebezpečí.

Alex se bez námahy vytáhl na vrchol. „To si tu nahoře baštil sváču, nebo co, že ti to tak trvalo?" Potom pohlédl na pohyblivé hlavně. Nereagovaly dokonce ani na Alexovu tělesnou masu. „Aha," vypravil ze sebe ohromeně.

Alex se otočil, aby prostřednictvím hrtanového mikrofonu udělil rozkazy zbytku žoldáků.

Jako první byl nahoře Kurshayne s veškerou Stenovou výbavou, potom Egan a jeho parta z lycea, která se rozprchla a začala trvale zneškodňovat senzorické zbraně. Jako další se objevil Vosberh a jeho hoši. Jak Sten kráčel ke klenuté budově Citadely, zcela vědomě hodil za hlavu starost o své vojáky. Musel předpokládat, že jsou to profesionálové. A že všechno, co má v plánu, vyjde.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KHOREA SE UKLONIL veliteli Citadely a vystoupil na pódiu do popředí. U příležitosti absolventské slavnosti měl připravenou řeč. Potom ale hluboko v mysli ucítil nějaké pohnutí - pocit, o němž *věděl,* že je to Talameinův duch.

Mohlo to být popsáno mnohem prozaičtěji, například jako alkoholové opojení u abstinenta, adrenalinová reakce, nebo nával samolibosti. Nicméně bylo téměř jisté, že žádný janičárský psycholog by se k podobnému popisu nikdy neodvážil.

Khorea zapomněl připravenou řeč, a tak spustil spatra: „Dnes stojíme před velkou zkouškou. Před zkouškou, jakou jsme my, Janičáři, ještě nikdy nepodstoupili."

Pohlédl na tisícovku mladíků před sebou a pomyslel si, že tito důstojníci se stanou nejdůležitějšími absolventy, které kdy Citadela vychovala. Cítil také, že většina z nich bude za několik měsíců mrtva.

„Je více než vhodné," pokračoval, „abych vám u příležitosti oslav Zabíjení a přijetí do řad Janičárů pověděl, jaké zkoušky před námi stojí.

Jsou to překážky, které můžeme zdolat pouze silou.

Naší silou, silou našich paží, našich myslí a naší víry v Talameina."

Řady kadetů se zavlnily. Řeč se značně lišila od toho, co očekávali a na co byli u nadřízených zvyklí.

„Zkoušky, před nimiž bych vás chtěl varovat, se již delší dobu hromadí. Všichni známe bláboly toho šílence Teodomira. A víme, jak moc touží udupat plamen pravdy, aby ji zneužil k vlastním chlípným cílům."

To už znělo docela normálně. Kadetům se ulevilo a někteří z nich se dokonce pochmurně usmáli. Na výpady vůči Teodomirovi byli zvyklí.

„Ale tento šílenec již překročil všechny meze. Rozhodl se nás pokořit mocenskou silou."

Někteří kadeti se začali usmívat - při závěrečném výcviku se účastnili razií proti špatně vycvičenému Teodomirovu vojsku. Khorea jejich úsměvy chápal.

„Dnes v noci se z vás stanou Janičáři a brzy odejdete bojovat proti Teodomirově armádě. Ale mějte se na pozoru - není to stejná chátra, jakou jste zatím poznali.

Teodomir si najal žoldáky. Jsou to lidé vycvičeni k vrcholnému vražednému šílenství v Císařových službách na vnitřních světech říše."

Khorea si obřadně odplivl.

„Žoldáci. Ale takový žoldák umí bojovat navzdory tomu, že hájí špatnou věc. Toto je tedy zkouška pro vás, budoucí Janičáry.

V tuto chvíli falešný prorok Teodomir sbírá armádu proti našim mírumilovným světům. Armádu nevěřících. Armádu, jejíž vítězství by znamenalo konec Talameinova kultu i nás, jeho věrných služebníků. Kdyby vyhráli, bylo by to, jako bychom nikdy neexistovali-

Povězte mi, budoucí Janičáři - stojí nám vítězství….za smrt? Za moji smrt, za vaši smrt - za smrt všech mužů v této síni?"

Ticho. Potom jeden kadet vstal. Khorea hrdě pohlédl na chlapce, který zasípal: „Smrt! Ať žije smrt!"

A kadeti dlouze a vztekle zavyli jako nějaké šelmy.

Sten dvakrát zatočil kotvou a vyhodil ji do vzduchu. Provaz svinutý u jeho nohou mizel někde nahoře ve sněhové přikrývce, a hák vzápětí narazil do vnějšího pláště Citadely asi dvacet metrů nad zemí a okamžitě se zasekl. Sten silně zatáhl. Úchyt byl pevný. Začal stoupat nahoru téměř v přesném pravém úhlu ke kopulovité budově Chobotnice.

Když dorazil ke kotvě, zapřel se o ni a hodil nahoru další. Dokonce i s mačkami málem uklouzl a spadl, než kotva dopadla a zachytila se.

Sten se znovu opřel do lana a pustil se do dalšího stádia výstupu ke střeše janičárské svatyně. Alex, Kurshayne a komanda Ffillipsové pod ním začali obsypávat honosnou klenbu chobotnice, jako nějaké ledové mouchy. Kotvy, rukavice a boty nacházely sebemenší výčnělek, na němž bylo možné se udržet.

Sten dorazil k teplotní membráně jako první. Teď její rudou září nahlížel dolů do kaple. Byla prázdná. Alex se na Stena dotáhl a poklepal mu na botu.

Sten sáhl pro puchýřovou nálož a Alex celý udýchaný po výstupu vklouzl do rukavic. Sten přelétl puchýřovku očima a znovu v duchu poděkoval rachitickým studentům. Nalízl nálož, takže mu k ní málem přimrzl jazyk, a připlácí ji na „dýchající" membránu. Jedním pohybem se po laně spustil níž.

Nálož se připekla k povrchu membrány a pomalu ji začala tavit. Membrána se odlupovala a otevírala, takže v ní zakrátko zela velká díra vedoucí přímo do srdce janičárské Citadely.

Sten si vzal od Alexe další hák, ukotvil jej na okraji díry a hodil lano do kaple pod ní.

Potom se spustil do Citadely. Alex, Kurshayne a muži i ženy Ffillipsové ho následovali. Dopadali na zem a rychle se rozptylovali po kapli, aby byli připraveni na náhlý vpád.

Sten stál uprostřed síně. Byla hrůzostrašná. Z jejích stěn sálalo téměř hmatatelné zlo. V mihotavém světle louče vypadaly velké vojenské sochy jako nějací netvorové, kteří se právě chystají proskočit lesem armádních vlajek pověšených na zdech. Byl to opravdový chrám - chrám uctívačů násilné smrti.

Uslyšel za sebou Alexovo syknutí. Pořízek se třásl. „Takovou kosu sem ještě nikdá nezažil," špitl. Sten přikývl a pohlédl na Kurshaynea.

„Odpal to," nařídil.

Janičárští kadeti jedli v tichosti. Důstojníci na obrovském jevišti také večeřeli. Generál Khorea zdvořile ochutnal z každého chodu a odstrčil jej. Odmítl, když mu chtěl sluha dolít víno.

Khorea se rozhlédl po kadetech a byl silně dojat. Brzy jej všichni tito mladí muži budou následovat do bitvy za velkou věc Janičárů. Mnozí zemřou, to věděl. Přemýšlel i o tom, jestli se třeba právě někdo z nich jednou stane jeho nástupcem. V tu chvíli se ozvala mohutná srdcervoucí exploze. Khorea teprve poněkolikáté v životě pocítil záchvěv strachu. Nepřítel udeřil v místě, kde by to žádný Janičár nečekal. V Citadele.

Vosberh a jeho ohnivá četa uháněli ke kasárnám.

Několik minut nato se Janičáři, kteří zareagovali na Vosberhův diverzní výbuch, vyřítili z kasáren a na místě zemřeli sežehnuti ničivými plameny.

Vosberh dal povel a skupina jeho plamenometčíků vyrazila vpřed. Rychle si přeřídili plamenomety, otočili knoflíky a z hubic vyšlehly dlouhé plameny.

První kasárenský komplex vzplál.

Kurshayne doběhl k soše a na obrovskou kovovou paži připnul tepelný balíček. Sten, Alex a Ffillipsová se svými lidmi prováděli po celé kapli to samé.

Sten přilepil svůj poslední tepelný balíček, otočil se a běžel k obrovským dveřím. Spolu s Kurshaynem vyběhli jako poslední. Sten vyštěkl rozkaz a Kurshayne ještě za běhu zmáčkl tlačítko detonátoru. Za nimi v kapli se odpaloval jeden tepelný balíček za druhým.

Oheň začal jako slabé rudé žhnutí, které postupně sílilo, až se nakonec proměnilo v oslepující bílou záři.

Každý z balíčků byl jako miniaturní nova. Teplo z nich vyzařovalo dál a dál, jedna bílá záře se mísila s druhou, dokud celá kaple nevzplála bílým ohněm.

Tapisérie a armádní vlajky byly ohnivou bouří sežehnuty jako první. Zlaté sochy začaly bublat a tavit se. Nakonec se rozpustily jako obrovští sněhuláci a po podlaze se valila řeka roztaveného zlata.

Vzduch svištěl dírou ve střeše a otevřenými dveřmi jako tornádo, aby zaplnil semivakuum vytvořené ohněm.

A potom celý chrám hlasitě explodoval.

Tento druhý výbuch otřásl Citadelou v základech. Jídelnu to zasáhlo jako zemětřesení a všichni Janičáři popadali na zem.

V obrovské místnosti nastala panika. Ozývaly se nesmyslné rozkazy, které stejně nikdo neposlouchal. Khorea vylezl zpod stolu na jevišti a šátral po své zbrani. Hysterické běsnění kolem jej rozzuřilo. Řítil se k němu nějaký janičárský důstojník s divokým výrazem v očích a mával puškou. Khorea muže zastavil, ale ten se mu vytrhl a běžel dál.

Khorea popadl mikrofon. V momentě se jeho hlas rozezněl z mohutných reproduktorů jídelny a dožadoval se pořádku. Byl to hlas zocelený na mnoha bitevních polích a reakce byla téměř okamžitá. Muži se zastavili, vzpamatovali se a obrátili se k němu.

Než však Khorea stačil vydat jediný rozkaz, rozlétly se dveře a dovnitř se vřítilo Stenovo vražedné komando. Protlačili se mezi neozbrojenými kadety, kterých si vůbec nevšímali, a ve skupinkách po třech se rozprchli po místnosti, přičemž pálili do janičárských důstojníků na jevišti.

Jeden mladý kadet se s obřadní dýkou vrhl na Stena. Kurshayne hocha uchopil jednou rukou a mrštil jím na druhý konec haly. Alex, stojící za Stenem, popadl obrovský stůl a vrhl jej na skupinku útočících kadetů. To je velmi účinně vyřadilo z dalšího boje.

Sten hodil minigranát do roje důstojníků, který se proměnil v hurikán rukou, nohou a prýštící krve. Zeď po jeho boku explodovala a on se prudce otočil, aby spatřil janičárského důstojníka připraveného k dalšímu výstřelu.

Kurshayne strhl z ramene svoji obludnou zbraň a zmáčkl spoušť. Výstřel z tohoto „kanónu" roztrhal důstojníka na kusy.

Ffillipsová vyskočila na jeviště, právě když se k němu Sten se svou skupinou blížili z druhé strany.

Khoreu viděl okamžitě. Poznal jej podle Mahoneyho informací. Prodíral se vpřed za svým nejdůležitějším cílem. Mezi ním a generálem však byly tucty dalších mužů. Zemřeli statečně, ale tak jako tak zemřeli, když se pokoušeli generála ochránit.

Když Khorea spatřil Stena, instinktivně v něm rozpoznal vůdce celého útoku. Generál vyrazil vpřed. Zoufale toužil Stena zabít.

Skupinka Khoreových pobočníků se však vzpamatovala, popadla generála a odvlekla jej na konec jeviště, ignorujíc jeho křik. Sten naposledy letmo zahlédl vzteky zsinalou tvář muže, když jej pobočníci vynesli zadními dveřmi a zmizeli.

Vtom se Sten ocitl pod hromadou těl.

Kadeti ho kopali, tloukli do něj a zaslepeni svou zuřivostí zápasili sami se sebou. Sten neúnavně máchal nožem, ale přicházeli stále další. Cítil, že mu postupně tuhne celé tělo.

Alex s Kurshaynem se k němu zoufale snažili probojovat. Ze strachu, že by Stena zabili, však mohli používat jen ruce. Odhazovali jednoho muže po druhém, rozbíjeli lebky a doslova odtrhávali končetiny od těl.

Konečně se k němu dostali. Před nimi ležel už jen potlučený a potrhaný Sten, krvácející nejméně z tuctu povrchových zranění.

Alex mu pomohl vstát. Rozhlédli se po dalších Janičárech, které by mohli zabít. Neviděli však nic než hromadu těl v černých uniformách a komanda Ffillipsové, která hledala to samé.

Na druhém konci jeviště Sten spatřil Ffillipsovou. Usmála se na něj a zvedla oba palce. Bylo po všem. Než se janičárští kadeti mohli vzpamatovat ze ztráty nadřízených, žoldáci přeběhli po jevišti a postranními dveřmi proudili ven.

Vrcholek hory kolem Citadely zachvátil oheň. Vosberh svou práci provedl dokonale. Všechna kasárna byla v plamenech a postupně explodovala.

Sten, Ffillipsová a jejich lidé se setkali s Vosberhovými muži a Eganovou partou na

ústupové cestě. Volná formace byla připravena k odchodu.

„Hlaste ztráty," zvolal Sten.

„Tři zabití. Dva na nosítkách. Deset raněných schopných chůze. Bylo to snadné," hlásil Vosberh.

„Žádné," řekl Egan.

Ffillipsová vypadala zachmuřeně. „Sedm mrtvých. Dvanáct dalších zraněno. Všichni schopni chůze."

Sten zasalutoval svým velitelům a obrátil se k Alexovi, ukazuje na cestu klikatící se dolů.

„Tentokrát to vezmeme procházkou."

„Moje řeč, hochu," souhlasil Alex. „Na to, abych si hrál na horskou kozu, mam moc starý hnáty."

Žoldáci provedli rychlý přesun.

Hořící Citadela za nimi se i se svými sny o smrti a slávě rozpadala na trosky.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

LÉKAŘI SE SKLÁNĚLI nad rozechvělými tvory podobnými pijavicím a čekali, až do žil proroka Ingilda vypustí své silné narkotikum. Pro tohoto závislého muže to byli dokonalí paraziti, tvorové, jenž měnili euforii za několik málo kalorií. Ingild mávl netrpělivě na lékaře a ti mu opatrně odtrhli bulvovité příšerky od kůže.

Ingild se posadil a pokynul mužům, aby odešli. Doktoři se rozprchli a ani se neobtěžovali obvyklým ukláněním ani jinými profesionálními zdvořilostmi. „Falešný" prorok (jak by jej nazval Teodomir) byl v limbu. Rozhlédl se po strážích a snažil se uklidnit, než ego-droga začne účinkovat.

Větší část strážců v trůnním sále tvořili Janičáři. Ingild zápolil s instinktivní paranoiou, ačkoliv dobře věděl, že momentálně je to zcela normální psychóza. Uvědomoval si, že janičářští strážci se mnohem více zajímají o možnost Ingilda pozorovat než jej bránit před případnými atentátníky. Zbytek stráže byli členové Ingildovy rodiny, což jej do jisté míry uklidnilo. Odsunul stranou myšlenku na to, že tu je velká pravděpodobnost, že i oni jsou v područí Janičárů.

Symbiotická narkotika se začala ozývat a on ucítil slabou vlnu úlevy.

On *je* Ingild a všichni mu přísahali věrnost.

Ingild, stejně jako jeho protivník Teodomir, byl muž ve středních letech, který brzy vstoupí do svého druhého století. Narozdíl od Teodomira však vypadal, jako by se nacházel někde na konci své životní poutě. Ingild byl vyzáblý, kůži měl skvrnitou a seschlou. Na hlavě měl lysinu a po stranách nezdravě vyhlížející rousy.

Kočovný léčitel již před mnoha lety stanovil příčinu jeho zuboženého vzezření. Doktor tehdy řekl, že Ingildův niterný strach ruší účinek moderních léků zaručujících dlouhověkost. Za tuto radu nechal Ingild muže popravit, ale počítačovou diagnózu si nechal a několikrát denně si ji prohlížel.

Janičárský strážce k němu velmi předpisově a vojensky přistoupil, ale Ingild dobře vnímal jeho opovržení.

„Ano," řekl prorok.

„Generál Khorea," oznámil strážce.

Ingild skryl mohutný příval strachu a kývl na strážce. Khorea vstoupil, mírně se uklonil a došel k trůnu ve tvaru pohovky.

Ego-droga krátce zabrala a Ingild se v duchu ušklíbl nad Khoreovým vzezřením. Ten člověk se po debaklu v Citadele ani neobtěžoval převléci. Uniformu měl roztrhanou a na odhalené kůži byly vidět pramínky zaschlé krve.

Khorea se před ním narovnal a velmi uctivě zasalutoval. Ingild jen přikývl. Poté Khorea blýskl očima po strážích, dal znamení, a ti k Ingildovu velkému zděšení odešli.

Když ve dveřích zmizel poslední muž, Khorea si přisedl na kraj prorokovy pohovky. Ingild potlačil vzteklý výkřik. Namísto toho se na Khoreu usmál a otcovsky jej poplácal po rameni.

„Konečně jste se ke mně vrátil, můj generále. Modlil jsem se za vaše bezpečí."

Khorea udělal netrpělivé gesto. „Velmi pozorně mě poslouchejte. Nechal jsem vám sepsat řeč. Poškození Citadely je v ní minimalizováno.

V podstatě se v ní tvrdí, že jsme odrazili zbabělý útok ze zálohy. Zahnali jsme nepřátele a mnoho jich přitom zabili."

„Ale," namítl Ingild, „vaše zpráva-"

„Na moji zprávu zapomeňte," vyštěkl Khorea. „Ta byla určena důstojníkům." Potom téměř omluvně dodal: „A vám."

Ingild polkl své pobouření.

„Zdůrazníte ztráty v řadách kadetů. Koneckonců to byly ještě děti."

Ingild na něj překvapeně vytřeštil oči. „Ale vždyť jich padlo jen pár."

Khorea jej sežehl pohledem a Ingild utnul jakékoliv další protesty.

„Všechno je připraveno na váš projev, který bude vysílán po celé hvězdokupě," pokračoval Khorea. Efektně se odmlčel. „Moji pisatelé k němu připojili náležitou modlitbu."

„A co uděláme potom?" plácl Ingild a vzápětí se za to nenáviděl.

Khorea se usmál.

„Budeme bojovat," řekl. „Povedeme totální válku. Koneckonců jsou to jen žoldáci. Po několika střetech zkolabují.

Zvlášť až se ukáže, že ten amatér Sten, který je vede, má pouze štěstí a ve skutečnosti to není žádný kvalifikovaný vůdce."

„Kdo je to?"

Khorea se ušklíbl. „Bývalý člen Imperiální gardy. Byl degradován a propuštěn. To pro mě není adekvátní soupeř."

Khorea vstal. „Avšak Sten a jeho lidé dělají Janičárům velké starosti. Musíte se postarat, abychom měli za sebou víru celého národa.

Před zahájením projevu bych nedoporučoval žádnou další narkotickou stimulaci," varoval proroka.

Ingild se oklepal, ale proti své vůli svolně kývl.

Khorea se ještě jednou chladně usmál, vstal a precizně zasalutoval, načež provedl hluboký, posměšný úklon. „Janičáři očekávají vaše další rozkazy, náš Strážce ohně."

Otočil se a odpochodoval. Ingild se za ním díval a nenáviděl jeho klapající paty a rabijátská ramena.

Za chvíli se do místnosti nahrnula jeho stráž.

KAPITOLA DVACÁTÁ

DOKONCE I PRŮKOPNICKÉ HVĚZDOKUPY osídlené disidenty, fanatiky, rebely a lidmi zmrzačenými dvěma válčícími náboženstvími mohou mít svůj malý Ráj.

Tím byla Nebta, světská verze Sanktu. Parralova základna.

Nebťané ovládali hlavní obchodní proudy, což znamenalo cokoliv, co Bhorové nedokázali získat švindlem, vydíráním nebo pašováním.

Nebta byla velmi bohatý a krásný svět, kde i chudí byli bohatí - alespoň ve srovnání s ostatními obyvatelnými planetami Lupuské hvězdokupy.

Oceány Nebty byly mírně slané a jejich hlavní měsíc poskytoval velmi mírný příboj. Panovalo zde stabilně teplé počasí a většina menších kontinentů byla umístěna uvnitř subtropického pásma planety.

Ošklivé budovy nezbytných skladišť, přistávací plochy a makléřské domy byly velmi rozumně umístěny do pouštního rovníkového kontinentu.

Nebtští kupečtí princové dávali přednost svým vilám a luxusu před realitou obchodu.

Stena napadlo, jak dlouho by Idě trvalo získat celou planetu do svého vlastnictví, kdyby tu byla.

Vláda Nebty byla založena na síle. Každý kupecký princ měl svoji soukromou armádu a obyčejně se uzavíral ve vlastním opevněném městě a v sídle podobném tvrzi.

Nebtu řídila „rada" těchto princů - rada, kterou Parral již před mnoha lety pod pohrůžkou donutil k povolnosti.

Uvnitř opevněného města žili úředníci, dopravní specialisté, bankéři a podobně. Farmáři žili mimo města a na základě oboustranné dohody se vyvarovali politického osočování kupců.

Parralovu vlastní opevněnou usedlost tvořila ve skutečnosti řada sídel, pokrývající více než tři sta padesát čtverečních kilometrů ručně udržovaného parku. Se značným sebezapřením Parral ubytoval Stena s jeho vojáky v jedné z těchto honosných usedlostí, které žoldáci záhy proměnili v cosi mezi kasárnami a nevěstincem.

Po ohromujícím útoku na janičárskou Citadelu, který otevřel válku, Parral rozhodl, že je na řadě maškarní bál.

Podle Parralova tajemníka pro společenské záležitosti byli pozvaní nejlepší, nejkrásnější a nejchytřejší muži a ženy nebtské společnosti.

A s jistou nevolí i čestní hosté. Samozřejmě že nepozvali všech 201 žoldáků: tato část hostů se omezila pouze na plukovníka Stena, jeho velitele Ffillipsovou a Vosberha. Na Stenovo naléhání šel nakonec i Alex. A na Kurshayneovo naléhání pak ještě Kurshayne.

Sten s Alexem si povzdychli, že ta obluda ve svých ochranných sklonech zachází příliš daleko. Nevěděli však, jestli by zamítnutí Kurshayneovy účasti na večírku znamenalo slzy nebo královskou bitku. A navíc, byl to jen večírek.

Když však pět vojáků stoupalo po schodech do Parralova hlavního sídla kolem mnoha stráží stojících v pozoru, Sten usoudil, že to možná bude pořádný večírek.

Na pozvánce stálo, že je nutné přijít v uniformě, a tak se Sten oblékl do plného modrého obleku Třetího útoku gardy a na hlavu si dal vysokou čepici, kterou jeho tajná identita vyžadovala. Ffillipsová měla na sobě také gardistickou uniformu, ověšenou medailemi, které jak Sten zatraceně dobře věděl, neměla právo nosit.

Vosberh šel za nimi v čisté hnědé uniformě bez hodnosti, o níž se Sten domníval, že je jeho vlastním návrhem.

Na druhé straně Kurshayneova uniforma *byla* přehlídková uniforma gardy. Na rukávech měl stále obrysy z nití, jak na ně byly pracně našívány a vzápětí strhávány hodnostní prýmky. Neměl na sobě žádné vyznamenání z bojů, protože se prý bál, že by je všechny

propil, a ptal se, jestli to vadí?

Seržant Alex Kilgour však vypadal fantasticky.

Někde - Sten si nemyslel, že pochyboval, že by to měl v zavazadlech, ačkoliv nevěděl, co Alex nosí v tom starém koženém kufru - Alex splašil následující: placaté, velmi lesklé černé boty na nízkých podrážkách; podkolenky s příšerným kostkovaným vzorem nesouladných barev; černou dýku vykládanou drahokamy, kterou měl zastrčenou do pravé punčochy. Přes to všechno měl Alex vlněnou sukni se stejným vzorem jako podkolenky. V rozkroku mu na stříbrných řetízcích visel váček z tlamy neznámého zvířete. Řetízky byly připevněné k širokému koženému opasku se stříbrnou přezkou s diagonálním pomocným popruhem přes jedno rameno.

U opasku nevisel jenom podivný váček, ale i půlmetrová, jednobřitá dýka a šaršoun - dlouhý meč s košíkovitým jílcem.

Sten nevěděl, jestli se Alex hodlá účastnit večírku nebo nějakého masakru pro pozvané.

Dále měl Alex na sobě dublet a vestu, obojí se stříbrnými knoflíky. U krku měl hedvábný krejzlík a na rukávech další krajky.

Přes to měl přehozený kus chlupaté, barevné látky vzadu zastrčené pod opasek a připnuté k rameni stříbrnou broží.

Jeho převlek dovršovalo cosi, čemu Alex říkal bonnet - vypadalo to trochu jako erární legionářská čapka, ale se stříbrným odznakem a nějakou bambulkou z ptačího chmýří nahoře.

Sten také věděl, že ve váčku byla schovaná malá, ale nepříjemná projektilová pistole.

Sten netušil, co přesně se děje a nebyl si jist, jestli se vůbec chce ptát.

Všechny stráže salutovaly jen Alexovi a ostatní ignorovaly. Tímto omylem se zdála být rozladěná pouze Ffillipsová. Vstoupili do sálu.

Sten si už ve dveřích s úlevou sňal vysokou čepici a vkročil do hlavního tanečního sálu.

Jako první spatřil ženu, která na sobě měla pouze toulec s šípy a luk, jak si od sluhobota bere tři sklenky nějakého nápoje.

Překvapeně se rozhlédl po tanečním sále. Z nahé Amazonky byl poněkud zmatený.

Princové Nebty měli dost nejasnou představu o uniformách, ale za to velmi jasnou představu o tom, jak je učinit výjimečnými.

Sten viděl různé napodobeniny každé armády, která kdy bojovala v tisícileté historii Říše i před ní.

Měl dojem, že rozeznává zhruba desetinu uniforem, ale jen stěží. Byl tam například podsaditý rudolící muž v bojovém kabátci Tanhů, ale pod ním měl rudou blůzu plnou hodnostních šňůrek. Ještě někdo tam měl na sobě sukni jako Alex, ale byla z obyčejného plátna. Muž měl mimo jiné široký krátký meč, tepanou kovovou přilbici, holení chrániče a krunýř. Spatřil dokonce někoho v celokovovém obleku.

Tázavě se obrátil k Ffillipsové.

„Tomu se říká brnění," řekla, když mu podávala sklenku.

„Ale... co ty díry v masce na obličeji? Nebudou ve vesmíru propouštět?" Ffillipsová se z nějakého důvodu rozesmála a Sten se rozhodl přestat odhalovat svoji hloupost.

Najednou před ním stanul Parral ve stejně fantastickém kostýmu, jaký měla většina jeho hostí: dlouhé vyšívané roucho, čtverhranný klobouk, obrovský meč - meče byly evidentně populární - a trepky.

„Vítejte, pánové," pozdravil je vřele Parral. „Vzhledem k tomu, že se dnešní slavnost koná na vaši počest, máme z vaší přítomnosti dvojnásobnou radost."

„Potěšení je na naší straně," odpověděla vlídně Ffillipsová. „Můžeme jen doufat, že naše tažení bude natolik úspěšné, aby nám poskytlo mnoho takových krásných okamžiků."

Parral pohlédl na Ffillipsovou, poté záměrně obrátil pozornost ke Stenovi.

„Plukovníku, do večeře zbývá několik minut. Možná, že jste se vy a vaši... podřízení chtěli trochu promenádovat?"

Sten strnule přikývl.

Pod pojmem ideální večírek si Sten představoval poměrně velké množství kořalky a piva, pět nebo šest příjemných společníků a inteligentní ženu, s níž ještě nespal. Zajisté to nebyla tato pompézní slavnost -v tanečním sále muselo být nejméně tisíc lidí.

Sten se však děkovně usmál na Parrala a pomalu se začal procházet davem s Alexem a mlčenlivým, abstinujícím Kurshaynem po boku.

„Dyť to neni dřina, kerá by koňovi voddělala kopyta," zamumlal Alex, „jako když se trmácí po tvrdý cestě."

„Co tu vlastně děláme?"

„Sme tu za hrdiny," odvětil Alex. „A taky, aby se tyhle zatracený paraziti mohli slavnostně voháknout."

„Ach jo," vzdychl Sten a postavil nedotčenou sklenku zpět na míjející tác.

„Budem se tu chvíli motat a až nás nakrmí, vomluvíme se a pudeme domů, kde se vožereme jako civilizovaný lidi," řekl Alex. „Stejně sme to měli v plánu, ne?"

Sten souhlasně kývl a pohlédl na své hodinky.

Kupečtí princové z Nebty zachovávali náboženský vzor hostiny. Večeře měla mnoho chodů - dvacetichodové jídlo bylo považováno za vysoce buržoazní. Každý chod se skládal z hlavního jídla, vařených krup, které byly původní potravou prvních osadníků na Nebtě, s mnoha exotickými doplňky.

Samozřejmě, že kupečtí princové si krup ani nevšimli a soustředili se pouze na lahodné doplňky.

Sten usoudil, že jediný způsob, jak se vyhnout obezitě, je pouze uždibovat. Ochutnal cosi z podivného jídla a kývl na svého číšníka, který je rychle odnesl.

Jídly, jež měla vypadat exoticky, nebyl nijak nadšen. U Kudlanek bez váhání snědl cokoliv, co mu za (a) nepodrážděno kůži, když to o ni otřel; za (b), co se příliš nehýbalo; za (c), co se ho nepokoušelo sníst.

Číšník se předklonil s dalším vzorkem a Sten se snažil chovat tak, jak se slušelo na bývalého důstojníka gardy zběhlého ve státních i žaludečních záležitostech.

Za ním se tyčil Kurshayne. Odmítal nejen pití, ale i jídlo. Sten si pomyslel, že tu záležitost s osobním strážcem bere příliš vážně.

Alex se však dobře bavil a snědl téměř všechno, co měl na očích. Jeho část stolu vypadala jako epicentrum velmi nevydařeného jaderného výbuchu. Sten nechápal, kam všechno to jídlo dává - možná do toho váčku.

Číšník jídlo odnesl. Sten čekal. Potom si zhluboka oddechl, když viděl, že i ostatní sluhové odnášejí talíře. Konečně to skončilo.

Ještě chvíli posedí, vyslechnou nějaké proslovy, odejdou do žoldáckého sídla a on půjde do postele. Koneckonců má několik hodin před úsvitem tu schůzku...

Parral taktně sykl, aby si získal pozornost a konverzační šum v síni utichl. Parral vstal a pozvedl sklenici.

„Děkuji vám, vážení hosté, že společně s námi, věrnými stoupenci Pravé Talameinovy víry, oslavujete vítězství v bitvě o..."

A Sten si zacpal uši. Byl si jist, že se z tohoto proslovu nedozví nic, co by chtěl slyšet.

Proslovy a přípitky nebraly konce. Sten při každém přípitku sotva smočil rty.

Potom se Parral konečně slitoval a skončil. Lidé začali tleskat a z nějakého neznámého zdroje se ozvala hudba.

„Plukovníku Stene," oslovil jej Parral. Ten muž měl podivnou schopnost zhmotňovat neviditelné. Vedle prince totiž znenadání stála mladá žena, které si Sten předtím nevšiml. Byla zhruba stejně vysoká jako Sten a měla nakrátko ostříhané černé vlasy, které už teď cítil na polštáři vedle sebe. Mohlo jí být devatenáct, nanejvýš dvacet let.

Jako jedna z mála nebyla oděna do uniformy. Namísto ní měla na sobě tmavou tuniku s

vysokým límcem, což vypadalo velmi konzervativně, dokud jste si nevšimli vysokého rozparku na jedné straně sukně a na šaty neposvítilo světlo.

Pod určitým osvětlením a pod určitým úhlem se stávaly průhlednými a náhle odhalily slibné tvary opálené, hebké kůže.

Sten by si býval myslel, že se mu přijímač skafandru porouchal statickým výbojem - ale žádný na sobě neměl.

Vzdáleně slyšel Parrala: „Toto je má nejmladší sestra Sofie. Výslovně si přála vás osobně poznat a pogratulovat vám."

Sofie mu podala jemnou ručku. „Je mi ctí, plukovníku." Měla hluboký sytý hlas.

Sten zablekotal několik zdvořilých frází a připadal si přitom jako totální idiot. Nedokázal od ní odpoutat zrak a potom si s úlekem uvědomil, že i ona na něj upřeně hledí. Byl jist, že to není pravda, ale připadalo mu, že je stejně uhranutá jako-

„Třeba byste Sofii prokázal tu čest a zatancoval si s ní," vybídl jej Parral.

Sofie zčervenala.

„Nikdy jsem - já ne-" a Sten rázem zmlkl, protože se právě rozhodl, že se v rekordním čase hodlá naučit tancovat.

Vzal Sofii za ruku a vedl ji kolem stolu.

Snažil se odvracet od ní oči a prohlížet si pohybující se nohy tanečníků na parketu. Sakra, přece to nemůže být tak těžké, zauvažoval racionálně. Nejdříve pohnou nohou na stranu, potom se za ní přidá druhá a - jak byla zase ta bhorská modlitba?... Pro matčiny vousy, ať to nezvořu.

Najednou bylo všechno velmi přirozené a Sofie mu měkce vklouzla do náruče. Cítil parfém v jejích vlasech a Sten, kterého hudba nikdy nezajímala, v tanci nalezl něco zajímavého a vyplul s ní po parketu. Cítil, že se mu stále více stahuje hrdlo a utápí se v hlubokých tmavých očích, které na něj obdivně hledí.

„Líbí se vám na večírku?" zeptala se šeptem.

„Teď už ano," odpověděl. Nebyl to flirt, ale prohlášení.

„Ach," vzdychla a znovu se zarděla.

Potom, jestli to vůbec šlo, se k němu přivinula ještě těsněji. Sten měl pocit, že zemřel a dostal se do nějakého nebe, které v této části Říše uznávají.

Nejednou poblíž zaslechl převrácení stolu. Prudce se otočil, zapomněl na Sofii a už začal zavírat pravou dlaň, aby vytáhl nůž.

Stůl uprostřed sálu byl převrácený a u něj stál Alex se svalnatým mladíkem, kterého si Sten mlhavě pamatoval jako velkomože Froelicha.

„Podřízené na souboj nevyzývám," řekl Froelich. „Chtěl jsem pouze vašemu nadřízenému složit poctu, projevit obdiv k jeho schopnostem a teprve potom vyjádřit značné rozhořčení nad tím, že se rozhodl dělat madam Sofii společnost."

Sten se řítil po tanečním parketu a vyšňoření Nebťané před ním prchali.

„Seržante!"

„Promiňte, plukovníku." Alex mluvil hlubokým hlasem a téměř šeptal. „Momentálně tu mam nějakou práčičku."

Sten zmlkl, když vtom mu někdo zaklepal na rameno. Otočil se a před obličejem se mu objevila dlaň.

Na chvíli oslepený Sten zaujal útočný postoj a zvedl zaťatou pěst, aby odrazil útok... ale potom se zarazil.

Stál před ním další muž, který byl natolik podobný Froelichovi, že by mohl být jeho bratrem. Byl to velkomož Trumbo.

„Jako bratranec velkomože Froelicha přiznávám, že jsem také dotčen. A i já chci plukovníkovi složit svoji poklonu."

Sten krátce zahlédl Sofii v davu, který se kolem shlukl. Velmi zajímavé, uvědomil si. Přesto že jsou duely na Nebtě běžné, nezdá se, že by z toho měla radost. Naopak vypadá, že má strach. O mě? Vzpamatuj se, Stene, napomenul se v duchu. Zapomeň na

své pohlavní žlázy.

Objevil se Parral. „Večírek začíná být velmi zajímavý," řekl. „Asi bych vám měl vysvětlit některé místní zvyky, plukovníku."

Sten zavrtěl hlavou. „Nemusíte se obtěžovat. Tito dva násilníci chtějí bojovat. Budiž," dodal uštěpačně.

„Tak tedy zítra," navrhl Froelichův bratranec...

„Zítra mám moc práce," odsekl suše Sten. „Budeme bojovat tady. A teď."

V davu to zašumělo a všem přítomným se rozzářily oči. Zdá se, že zítra bude opravdu o čem mluvit.

„Jako první vyzývající," řekl Froelich, „jsem přesvědčen, že mám přednost, pokud dovolíte, velkomoži Trumbo?" uklonil se bratranci.

„Ale je v tom malej háček," ozval se Alex. „Nebudete bojovat s mym plukovníkem. Ale se mnou."

„Už jsem vám jednou řekl, že-"

A velký meč v Alexově ruce rozetnul masivní převrácený stůl v půli.

„Řek sem, že budete bojovat se mnou. Vyzývam vás jako lord Kilgour, z rasy, která byla vznešená, ještě když si vaši předkové vytahovali v džungli parazity z chlupů. Buďto se mnou budete bojovat, nebo na místě zemřete."

Froelich zbledl, potom se vzpamatoval a pousmál se. „Zajímavé. Velmi zajímavé. Pak tedy budou dvě kola."

V několika minutách byl taneční parket vyklizen, posypán pískem a Nebťané udělali kolem bojiště kruh. Alex se Stenem stáli poměrně blízko sebe na jedné straně parketu, zatímco Trumbo s Froelichem na druhé. Vedle dvou vojáků stáli Ffillipsová, Vosberh a stále úplně klidný Kurshayne.

Protože Sten s Alexem byli vyzývaná strana, měli právo výběru zbraně stejně jako místa a času.

Alex si samozřejmě vybral svůj šaršoun a Parral s radostí poskytl Froelichovi šavli s košíkovitým jílcem, jež se téměř vyrovnala zbrani Edinmburčana.

Sten pomyslel na svůj nepřekonatelný nůž, ale následně tuto myšlenku zavrhl. Koneckonců se předpokládalo, že bude tak trochu diplomatem, a navíc tušil, že Parral by nebyl příliš nadšený, kdyby byl jeden z jeho dvorních zabijáků popraven dvě vteřiny po zahájení bitvy.

Takže si vybral dýky - téměř 40cm dlouhé dvojbřité nože, zužující se do jehlovité špice. Parral jim s láskou poskytl pár ze své rozsáhlé sbírky.

Sten zkušebně potěžkal zbraň - byla vyrobená na míru z pečlivě vrstvené oceli po způsobu starých damašských mistrů. Délka dýky a z ní vyplývající nevyváženost byla kompenzována jílcem s těžkou koulí na konci. To postačí.

Alex nevzrušeně přistoupil ke Stenovi. „Jak dlouho si s tim kastrátem musim hrát, aby to nevypadalo blbě?"

„Dej mu tak minutu nebo dvě."

Alex souhlasně přikývl a odešel do středu parketu.

Froelich stál naproti němu. Ohýbáním zkoušel tvrdost své šavle a snažil se vypadat nebezpečně, temperamentně a nenuceně.

Alex udělal mečem ve vzduchu nedbalou osmičku. Nato Froelich vyrazil vpřed s čepelí vysoko pozvednutou k útoku. Alexova ruka jeho útok překřížila s čepelí dolů a ocel zařinčela.

„Oj," zamumlal. „Šermuješ jako správnej chlap, kerej bez hekání bojuje dál."

Z výrazu Nebťanů však Sten vyčetl, že Froelich právě porušil etiketu. Pravděpodobně měl před útokem vyřknout nějakou oficiální výzvu, nabídnout odstoupení od souboje a všechny ty další nudné věci. Takže? Froelich se tím pouze přiblížil chvíli, kdy se stane potravou pro červy.

Froelich stál opět ve střehu. Alex jen trpělivě vyčkával. Další útok byla jen oslepující změť úderů. Nebo to tak alespoň mělo být. Alex se při druhém útoku zahákl do Froelichovy čepele, zvedl mu ruku s šavlí nahoru a odstrčil jej.

Froelich se zapotácel, padl, překulil se, obdivuhodně rychle vstal a zaujal obrannou pozici. Celý udýchaný se krok za krokem přibližoval.

Vtom Alex zaútočil, vyhnul se vykrývacím pohybům Froelichovy zbraně a prudce sekl šaršounem. Tímto jemným zásahem odsekl Froelichovi velkou část ucha. Ten odvetně zaútočil na Alexův žaludek - který už však dávno nebyl tam, kam bodl.

Alex uskočil téměř o tři metry dozadu. Znovu stál a čekal. Když zakrvácený a vzteky rudý Froelich zavyl a zahájil protiútok, Alex blýskl očima po Stenovi. Teď?

Proč ne? Sten kývl a Alexův meč vystřelil, odhodil Froelichovu čepel stranou a poté Alex zdánlivě pomalým pohybem pozvedl šaršoun k mužovu hrdlu a sekl.

Froelichova hlava opsala krvavý oblouk a žbluňkla do skleněné nádoby s punčem. Mrtvé tělo se zapotácelo a skácelo se na parket. Alex zasunul meč do pochvy a hrobovým tichem odkráčel z parketu.

„Možná, že si opravdu lord Kilgour," špitl Sten.

„Jo. Možná, že jo," souhlasil Alex.

Parral, který vypadal trochu otřeseně, došel k oběma vojákům. „To bylo, eh, poměrně dost efektní, seržante."

Alex s vážnou tváří přikývl.

„Plukovníku? Měl bych vás varovat, že velkomož Trumbo je na Nebtě jedním z nejlepších. Vyhrál již desítky duelů a ovládá celou vlastní zbrojírnu."

Sten mlčel.

„Jsem tak trochu na rozpacích. Měl byste vědět," pokračoval Parral, „že tento muž vás chce zabít. Na jedné straně si nepřeji ztratit schopného vojevůdce mých žoldáků."

„Ale na druhé?"

„Má rodina je tak trochu spojencem Trumbových. Jeho smrt by byla stejně nepřijatelná."

„Takže otázkou zůstává, seňore Parrale," poznamenala tiše Ffillipsová, „čí smrt bude přijatelnější pro našeho plukovníka, nemám pravdu?"

Parral se vznešeně usmál, než odešel do středu parketu, kde jeho služebníci právě dometli poslední zbytky krve a místo posypali čerstvým pískem. Tělo bylo odvlečeno dvěma členy Froelichovy družiny, kteří zajisté sázeli na svého bývalého vůdce.

„Zdá se," spustil Parral, vděčný za to, že může alespoň zpětně provést náležitou proceduru, „že obě zúčastněné strany nemohou svůj spor urovnat jinak než krví. Nemám pravdu?"

Sten i Trumbo přikývli a oba vykročili k sobě, zkoumajíce protivníka.

„V tom případě je sporem krev," pronesl Parral, „a jen krev jej může urovnat." Dvakrát se uklonil a vycouval z parketu.

Trumbo zaujal bojový postoj. Alespoň, že nedržel zbraň jako sekáček na led. Namísto toho měl levou ruku vodorovně před sebou někde v úrovni hrudi. Dýku držel nízko s koncem jílce opřeným o levý bok. Pomalu se bokem sunul ke Stenovi.

Sten stál téměř úplně napřímený s pravou rukou před sebou ve výši pasu. Dýku držel mírně vzadu a o trochu níže než pravou ruku.

Také Sten se pohyboval úkroky a snažil se dostat Trumbovi do boku. Jen pojď, kamaráde, pomyslel si s očima pozorně otevřenýma. Pojď. Ještě blíž. A poté, *kdo tě cvičil, ty idiote,* když Trumbo přimhouřil oči a naprosto průhledně skočil a zaútočil Stenovi na hruď.

Sten však nečekal, až jej dýka zasáhne. Udělal krok stranou a pravou dlaní zasadil Trumbovi ránu do spánku. Muž se zapotácel, ale nakonec se vzpamatoval.

A znovu zaútočil, když Stenova dýka vystřelila a pod Trumbovou krycí rukou zasáhl zápěstí ruky s nožem. Ze zápěstí pomalu začala odkapávat krev a Sten se vrátil do obranného postoje.

Napříště už byl Trumbo mazanější. První věc při souboji s noži je pokus snadno a rychle zabít. Když však stojíte proti zkušenému soupeři, jediný způsob, kterým můžete zvítězit, je nechat soupeře vykrvácet.

Proto se pokusil o úder vedený spodem na Stenovu levou ruku. Sten jej však hravě odrazil a vstoupil blíže do Trumbova krytu. Špička jeho dýky ostré jako břitva rozřízla Trumbovi čelo po celé délce.

Sten uskočil a v obranné pozici se neustále přesouval z místa na místo. Trumbo se znovu přiblížil a... jako idiotský amatér... se pokusil přehodit si dýku z pravé ruky do levé. Manévr měl Stena vyvést z konceptu, načež by mu Trumbo probodl žaludek.

Někde mezi Trumbovou pravou a levou rukou se však zničehonic objevila Stenova prudce vykopnutá noha a dýka vyletěla vysoko do vzduchu. Sten obrátil svoji dýku v ruce a hruškou jílce zasadil protivníkovi ránu do brady.

Omráčený Trumbo se svalil na zem. Sten čekal na nějaký pohyb. Po chvíli vyhodil vlastní dýku do vzduchu a ta se zabodla do tanečního parketu. Souboj skončil.

Sten se uklonil Parralovi, který vypadal velmi překvapeně, a vykročil zpět k...

„Ne!" ozval se výkřik, který jak Sten doufal, patřil Sofii, a se sklopenou hlavou podřepí, právě když se na něj vrhl Trumbo, jenž popadl jeho dýku. Sten přivřel dlaň, z ruky mu vyjel nůž, a sekl do vzduchu nad sebe.

Čepel krystalového nože projela ušlechtilou ocelí dýky jako kusem sýra.

Trumbo nechápavě vytřeštil oči, ale to už Sten udělal kotoul vzad a stál na nohou. Trumbo se stále řítil vpřed, ale Sten udělal krok stranou a sekl znovu.

Než Sten stačil nůž vytáhnout, čistě prořízl Trumbovu kůži, hradní koš, srdce a plíce. Tělo sebou bezvládně plesklo o zem.

Sten nasál vzduch do nozder a ucítil zvláště silnou sladkou příchuť. Usoudil, že se pokusí znovu uklonit Parralovi.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

„ZKLAMAL JSTE MĚ, plukovníku," řekl Parral mírně.

„Prosím?" zeptal se Sten.

„Myslel jsem si, že všichni vojáci jsou pijani. Básníci. Muži, kteří jak kdysi někdo napsal, mají smlouvu se smrtí."

Sten si pohrával se sklenkou stále nedotčeného koňaku a pousmál se.

„Většina vojáků, které jsem poznal," poznamenal suše, „k takovým smlouvám raději pomáhají druhým."

Hostitelova sklenka byla také plná.

Oba muži seděli v Parralově uměním přeplněné knihovně. Bylo už později, takže večírek dávno skončil a všichni se s úsměvem odebrali do svých domovů. Parral nabídl Stenovi s Alexem, aby se v jeho komnatách osvěžili a převlékli, a požádal Stena, aby si s ním promluvil o samotě.

Alex, Kurshayne, Ffillipsová a Vosberh s velkým sebezapřením opustili sídlo. Sten jim koneckonců sám rozumně vysvětlil, že mu nehrozí žádné nebezpečí. Jen naprostý cvok by zabil velitele svých žoldáků dřív, než je válka vyhraná.

„Jste fascinující, plukovníku," poznamenal Parral a přiložil si sklenku ke rtům. „Za prvé, my tady na Lupuské hvězdokupě... jsme poněkud izolovaní od hlavního proudu imperiální kultury. Za druhé, nikdo z nás neumí zacházet s profesionálními vojáky. Mimochodem, nejste na svoji hodnost poněkud... mladý?"

„Krvavé války přinášejí rychlé povýšení," odvětil Sten.

„Samozřejmě."

„Pravý důvod, proč jsem vás požádal, abyste se zdržel, je, že jsem vám chtěl pogratulovat k vaší statečnosti... a získat lepší představu o dalších záměrech vašich lidí."

„Máme v plánu vyhrát vám a prorokovi Teodomirovi válku." Sten se záměrně pokoušel působit tupým dojmem.

„Žádná válka netrvá věčně."

„Samozřejmě, že ne."

„Předpokládáte tedy vítězství?"

„Ano."

„A po tomto vítězství?"

„Až vyhrajeme, vezmeme si výplatu a půjdeme hledat nějakou další válku."

„Vskutku nejistá existence... Možná... Možná," pokračoval Parral a záměrně hleděl do své sklenky, „byste zde se svými lidmi našel nějaké další uplatnění."

„V jakém oboru?"

„Nepřipadá vám podivné, že tu máme dvě velmi podobné kultury, které si jdou po krku? Nepřipadá vám podivné, že obě tyto kultury vyznávají náboženskou víru, která vám - vzdělanému muži galaxie - musí připadat přinejmenším zastaralá?"

„Naučil jsem se nikdy nepochybovat o vírách svých klientů."

„Možná byste měl, Stene. Pravda, o žoldácích toho vím málo, ale při svých studiích jsem došel k závěru, že ti, kdo nezemřou s mečem v ruce, začnou být... řekněme politicky aktivní?"

Parral čekal na Stenův komentář. Žádný nepřišel.

„Muž vašich nepopiratelných schopností... zvláště pak muž, který by dokázal vyhovět širším zájmům svých klientů, by možná získal víc, kdyby zde nějakou dobu pobyl i po vypršení jeho smlouvy, nemám pravdu?"

Sten vstal, přešel ke zdi a ledabyle se dotkl obrazu kupeckého náčiní - mikropočítače, příruční směnárny, paprskových vah a střelné zbraně - který visel na zdi, a obrátil se k

Parralovi.

„Je mi jasné," řekl, „že kupcovu úspěšnost přímo podmiňuje schopnost ohánět se slovy. Ta mi bohužel chybí. Vyvozuji si, seňore Parrale, že po mně žádáte, abychom tu poté, co zničíme Janičáry, zůstali za účelem odstranění Teodomira."

Parralovi se podařilo nasadit šokovaný výraz. „Něco takového bych nikdy nevyslovil."

„Ne. To máte pravdu," souhlasil Sten.

„Už je velmi pozdě, plukovníku Stene. Asi bude lepší, když v naší diskusi budeme pokračovat někdy jindy. Možná, až budete mít k dispozici více faktů."

Sten se uklonil, postavil plnou sklenku na knihovnu a šel ke dveřím.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

STEN SESTUPOVAL po schodech a doširoka zíval na zacházející nebtský měsíc. Velmi dlouhá noc, povzdychl si v duchu. A do kontaktu zbývají ještě čtyři hodiny.

„Vypadáte unaveně, plukovníku," ozval se z přítmí sametový hlas.

Muže zabij, ženu pomiluj, připomněl si Sten. Nakonec se z toho ještě může vyklubat zajímavý večírek. Pokývl na Sofii, která se zvedala z balustrády, na níž seděla.

Nemluvě o zajímavostech jako je noční setkání, ke kterému má teprve dojít, nemluvě o Parralově nabídce k prodeji proroka, nemluvě o téhle překrásné ženě, která se se mnou určitě nechce milovat kvůli mému účesu.

Momentálně budu ignorovat skutečnost, že mi mé vnitřnosti radí, že je naprosto v pořádku prodat Císaře, žoldáky, Teodomira a strejčka Toma Dooleyho za tuto ženu. Usmál se na Sofii.

„Postaral jste se o skvělou zábavu," řekla.

„Osobně bych si zábavný večer představoval trochu jinak."

„Hledala jsem vás, když vaše protivníky odnesli."

„Myslel jsem si, že bude lepší, když odejdu, Sofie. Nepřipadalo mi vhodné tancovat s vámi, když jsem byl po uši od krve."

Sofie byla překvapená. Schůzka neprobíhala podle scénáře.

„Jediné, co mě mrzí, je," zaimprovizoval Sten, „že moji přátelé zasáhli dříve, než jsem vám stačil říci, jak jste krásná."

Sofie ožila. Můžeme pokračovat. Sten musel potlačit smích. *ODDÍL KUDLANEK/TAJNÉ OPERACE:* instruktážní řád číslo *kdo ví,* dodatek *zapomněl jsem,* paragraf *nemám šajn:* Je-li tajný agent kontaktován na sexuální bázi, měl by mít na paměti, že nemusí být nezbytně natolik atraktivní a neodolatelný, ale že dotyčná osoba je pravděpodobně spolčena s protivníkem a buďto jej chce uvést do situace, která ohrožuje jeho život, nebo se snaží získat kompromitující materiál. V každém případě se agentovi doporučuje, aby pokud nedojde k ohrožení jeho života, se dál nechal svádět. Podobné situace v minulosti vedly ke získání velmi zajímavých informací.

A tak Sten přistoupil velmi blízko k Sofii, snížil hlas a jemně se prstem dotkl její tváře.

„Co se takhle projít. Možná bych vám přitom mohl říci, co jsem předtím nestihl."

Sofiin úsměv *se* rozplynul. Potom se opět vrátil. Velmi zajímavé. Žena je amatérka, odvodil si Sten. Parrale, nikdy jsi neměl po své sestře žádat, aby dělala práci prostitutky.

Potom zavěšeni do sebe vstoupili do Parralovy rozlehlé zahrady.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

BYLA TO POŘÁDNÁ zahrada.

Na jednom konci - téměř kilometr od zámku - se zužovala a přecházela v krásnou loučku, kde bublala mírná řeka.

Samozřejmě, že uprostřed louky bylo malé přístaviště.

A samozřejmě v něm stál člun.

Imperiální technologie vám není tak vzdálená, jak tvrdíte, pomyslel si Sten, když stanul před molem, láskyplně objal Sofii a pohlédl na člun.

Byl z průhledného plastu s osvíceným pruhem na boku. Žádná známka po motoru, žádná vesla, jen několik měkkých polštářů.

Pěkně nastrojené, pomyslel si Sten.

A tak Sofii políbil.

Svět opět zjemněl a její měkké rty ho do něj vtáhly. V tu chvíli si Sten nebyl jistý, kdo svádí koho.

Opatrně polibek přerušil a tvářemi se dvakrát dotkl jejích. Potom se sklonil, zul Sofii boty a odnesl ji do člunu.

Loď v naprosté tichosti vyplula po řece. Nad nimi visel blednoucí měsíc a pod sebou Sten pozoroval stříbrné záblesky spících ryb.

Takže až zajedeme za ohyb řeky, zakotvíme v krásné soutěsce. A co tam najdu kromě pastí, vrahů a únosců? Parrala, jak líčí železa na jezevce? Hodně štěstí jim všem. Sten se sklonil a znovu Sofii políbil.

Byla to zatraceně velká soutěska, uvědomil si Sten, když se loď tiše dotkla travnatého břehu. Výklenek ve skále skýtal oddělený úkryt. Po obou stranách stékal vodopád, který byl osvětlen pravděpodobně nízkonapěťovými lasery HC1, jejichž barevné spektrum plynule přecházelo z UV do žluté.

Zatraceně velká past, uvědomil si, když v náručí vynášel Sofii z lodi, připraven vrhnout ji po jakémkoliv případném útočníkovi.

Nic takového se však nestalo.

„Váš bratr má docela pěknou zahradu," poznamenal.

„Parral?" zeptala se nechápavě Sofie. „Ten o tomhle ani neví. To jsem navrhovala já."

Situace se začala vyvíjet poněkud nečekaně. Sten položil Sofii na trávu a znovu vstal. Sepnula obě ruce za hlavou a zkoumavě si jej prohlížela. Sten zvedl nohu a za zády si sáhl na patu boty. Malé světýlko indikátoru se nerozsvítilo. Jak podivné. Žádné monitory.

Situace se Stenovi rychle začínala vymykat z rukou. Poklekl k Sofii, připraven okamžitě vytáhnout svůj nůž. Nepřetržitě na něj hleděla.

„Věděl jste, že mi Parral nařídil, abych si s vámi šla zatančit?"

Sten zaváhal, poté přikývl.

„Opravdu?" řekla trochu překvapeně. „A víte, že po mně chtěl, abych na vás počkala před knihovnou? A že jsem vás měla vzít do svých komnat?" Její slova byla zničehonic rozhodná a upřímná.

Sten si začínal uvědomovat, že alespoň v tomto případě má příručka pro tajné agenty jisté mezery. Velmi dobře si ale uvědomoval, že musí mlčet.

„Víte, co ode mě Parral chtěl?"

„Dokáži si to představit."

Sofie zmlkla.

Sten se zastyděl a uvědomil si, že v roli chytrolína zašel příliš daleko.

Přehodil nohu přes Sofii, v kleče ji oběma rukama pohladil po tvářích a sjel na hruď, podél ňader až na břicho.

Sofie oddaně zavzdychla a zavřela oči.

Stenovy prsty se něžně vrátily nahoru a laskaly nahé ruce.

Dívčina ruka poslepu nahmatala přezky šatů a rozepla je. Sten jí šaty velmi pomalými pohyby stáhl k bokům a vztyčené bradavky malých ňader se zaleskly v laserovém světle od vodopádu.

Políbil ji na rty, na krk a tak postupoval přes prsa až k břichu. Potom vstal a shodil ze sebe uniformu.

Uslyšel zašustění jejích šatů, jak si je stahovala přes boky, a pak už vnímal jen propletenec dvou nahých těl.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

BYLO NĚKOLIK MINUT před úsvitem, když Sten oděný v černé kombinéze vystoupil z umírajícího stínu na hlavní ulici Nebty.

Zabíjení není na vojančině to nejtěžší, pomyslel si. Mnohem horší je skutečnost, že vás ti hajzlové nikdy nenechají vyspat.

Milování se Sofií raději nijak nerozebíral - alespoň zatím. Nebyl si jist, co to všechno mělo znamenat krom toho, že Sofie byla po Bet první ženou, která ho po sexuální stránce velmi silně stimulovala.

Navíc má ještě tuhle podělanou schůzku.

Nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku, se po setmění neodváží vkročit do nebtských ulic, protože se za soumraku proměňují v ráj zabijáckých gangů a jen o trochu méně nebezpečných nočních hlídek, které (poměrně oprávněně) tvrdí, že kdokoliv se ocitne po setmění venku, je buďto lump, nebo nešťastník, jenž zoufale potřebuje doprovod. Platit předem, prosím.

Sten zapadl do uličky páchnoucí smrtí, odpadky a zradou. Na konci této uličky na něj čekal jediný člověk, kterého na ulicích spatřil kromě opilé noční hlídky. Žebrák. Nemocný žebrák, jehož vředy se leskly v blížícím se úsvitu.

„Dej mi své požehnání, pane," zaskřehotal žebrák.

„Vám mohu zatraceně těžko požehnat, Mahoney," oslovil jej Sten zcela otevřeně. „Vředy světélkující ve tmě. Dejte mi pohov."

Žebrák se narovnal a pokrčil rameny. „To je novej trik z laborky." Mahoney opět pokrčil rameny a úplně se narovnal. „Říkal jsem jim, že je to trochu moc, ale co naděláš."

Sten zavrtěl hlavou a opřel se o slizkou zeď, ovšem stále jedním okem pozoroval ústí uličky.

„Podej hlášení," vyhrkl Mahoney energicky.

Sten probral vše - jak úspěšně rekrutoval žoldáky, z nichž se jej zatím ani jeden nepokusil bodnout do zad. Jak podnikl první předpisový útok na Janičáry, který se zaměřil na to, aby začali reagovat emocionálně spíše než logicky. O tom, že Parral zahájil vyjednávání o likvidaci Teodomira.

„Zatím nic překvapivého," uzavřel Sten.

„A co Sofie?"

Sten svěsil čelist a Mahoney se ušklíbl. „Vidíš, hochu? Až jednou nebudu vědět víc než ty, předám ti velení Kudlanek. Ale-"

„Žádám o instruktáž," řekl Sten.

„Je jí devatenáct. Konventována - ne, tenhle výraz nemůžeš znát - podrobena speciálnímu nábožensko-sexuálnímu výcviku. Parral se ji snaží provdat za účelem získání spojence. Není panna. Inteligentní, téměř geniální. Prognóza - usiluje o soukromý vztah, což jak předpokládám..." Mahoney se rozhodl pro diskrétnost. Sten se rozhodl mlčet.

„Vypadá to, že si vedeš docela dobře, chlapče," pokračoval Mahoney. „Je tu jen jediný problém."

„A to jest?"

„Bohužel se jedná o náš předpoklad, že potrvá nejméně tři E-roky, než se zpráva o objevu na Eryxu roznese."

„No a?"

„Někdo žvanil. Je mi to vážně líto, hochu, ale současný odhad nám říká, že během dvou let se každej pobuda, geolog a těžař v tomhle sektoru vypraví do Eryxské oblasti - a poletí přímo přes Vlčí světy!"

Sten vzdychl. „Musím říci, že mi to nijak neulehčujete, plukovníku."

„Život není lehký, Stene. Takže tvůj časový plán byl trochu pozměněn. Lupuská hvězdokupa musí být pacifikována během jednoho E-roku."

„Vy dokážete člověku zkazit celej den, šéfe."

„Myslím, že po tvém zážitku v soutěsce," odvětil Mahoney, „to ani nejde."

To už se ale přihrbil a zakryl si pláštěm obličej. Proplížil se uličkou a zmizel. Sten zůstal stát ve tmě, pozoroval první paprsky vycházejícího slunce a nešlo mu do hlavy, jak se o *tom* Mahoney sakra mohl dozvědět.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

BYLA TO malá šedivá budova uprostřed zeleného údolí, vzdáleného téměř sto kilometrů na sever od hlavního města Sanktu. Mladík v krvavě rudé uniformě Mathiasových Druhů odvedl Stena ke vchodu, pokynul mu dovnitř a opustil jej.

Sten poněkud váhavě vstoupil.

Pro turistu by údolí vypadalo opuštěně, ale Sten slyšel šustění v křoví, když spolu s průvodcem procházeli. Cítil vůni táborových ohňů. A v lese navíc bylo ticho - jistá známka přítomnosti člověka.

Stěny uvnitř malé místnosti byly orosené vlhkostí vodního světa, kterým Sanktus byl. Uvnitř na něj nikdo nečekal.

Procházel nějakou prázdnou administrativní kanceláří plnou stolů, komunikátorů a vidokartoték, až jej zastavila skleněná přepážka.

Za sklem uviděl Mathiase.

Kromě skromné bederní roušky na sobě mladík neměl nic. Sten v tichosti pozoroval, jak Mathias zaklesl ruce do dvou kovových kruhů připevněných na třímetrových řetězech. Řetězy vypadaly, jako by visely v prázdném prostoru, ale jistě byly nějak gravitačně ukotveny.

Mathiasovo lesklé tělo bylo samý sval. Stena udivilo, jak se prorokův syn bez jakékoliv námahy vyzvedl na kruzích a držel se pouze silou horní části těla. Mladíkovy břišní svaly se napnuly, když zvedal napnuté nohy nad hlavu a postavil se v kruzích na rukou. Mathias udělal neuvěřitelné množství kliků a provedl ladnou otočku o 360 stupňů. Znovu a znovu se otáčel kolem své osy, až se konečně pustil a v letu udělal dvojité salto. Dopadl rovnou na nohy, jako kdyby cvičil na nějaké nízkogravitační planetě.

Sten tiše hvízdl, otevřel skleněné dveře a vstoupil.

Mathias jej okamžitě zahlédl a zvolal na pozdrav. „Plukovníku. Vaše přítomnost je naším požehnáním."

Mathias sebral ze země ručník a otřel si pot, zatímco se návštěvník přibližoval.

Sten mu potřásl rukou, pohlédl na kruhy a následně na mladíka, jenž se oblékal do prosté róby z hrubého plátna. „Velmi obdivuhodné," poznamenal.

„Ach," usmál se Mathias. „Moji přátelé a já věříme, že ve zdravém těle je zdravý duch."

„Vaši přátelé?" Sten si vzpomněl na vůni táborových ohňů.

„Moji Druzi," odpověděl Mathias, načež uchopil Stena za loket a vedl jej k zadním dveřím. „Vy o nich víte?"

Samozřejmě, že o nich Sten věděl. Mathiasovu družinu tvořilo šest set mladých mužů z bohatých a velmi zbožných rodin. Oddávali se všemožným sportům, tělesnému odpírání a modlitbám. Byli totálně oddáni Mathiasovi a starobylým obyčejům Talameinovy víry.

„Ano, vím o nich."

Byl na Sanktu na základě Mathiasovy záhadné žádosti o setkání. Velmi závažné žádosti, ujistil jej Mathias. Sten neměl času nazbyt, ale usoudil, že bude moudré mladíkovi vyhovět.

„Sleduji vaše hrdinské činy," řekl Mathias, když vyšli ze dveří a vykročili po pěšině do lesa plného kapradin.

Sten neodpovídal. Vyčkával.

„Musím říci, že jsem velmi udiven, plukovníku." Odmlčel se, aby to vyznělo, jako že ho to právě napadlo. „Stejně jako můj otec."

Sten děkovně přikývl.

„Moc jsem o tom přemýšlel," pokračoval Mathias. „Vy a vaši muži nesete břímě tohoto boje. Za což jsme vám velmi vděčni. Ale není to správné."

Kdyby byl Sten *skutečným* žoldákem, asi by souhlasil. Namísto toho však vznesl taktní námitku. Mathias zvedl ruku, aby jej zastavil. „Jestli máme doopravdy zvítězit," řekl Mathias, „Sanktus musí nalézt odvahu k prolévání vlastní krve a ne jen krve bytostí, které - s odpuštěním - mohou působit dojmem pouhých námezdních sil."

Provinile se usmál na Stena.

„Ne že bychom nebyli přesvědčeni o vaší oddanosti Talameinově věci a věci Pravého proroka - mého otce."

Sten omluvu přijal. Nyní však velmi ostražitě.

„A tak mám pro vás jistý návrh, plukovníku. Ne nabídku, ale návrh."

Zatočili po pěšině, která ústila do rozlehlé paseky.

Mathias dramaticky ukázal před sebe. Na prostranství stáli sešikovaní Druzi v krvavě rudých uniformách. Šest set mladíků v dokonalých slavnostních uniformách. Bez nějakého zjevného znamení všichni jako jeden muž zasalutovali.

„MATHIASI," vykřikli sborově.

Sten sebou mírně trhl, když Mathias vykřikl: „PŘÁTELÉ!"

Mladíci na to reagovali ohlušujícím jásotem. Mathias se celý rozzářený obrátil ke Stenovi.

„Plukovníku Stene, nabízím vám svůj život a životy mých Druhů."

Sten nevěděl, co má na to říci.

„Co mám sakra dělat?" zeptal se Sten Alexe.

Tlustý muž přecházel sem a tam po řídící kabině bhorské lodi.

„Nejsou to žádný profíci, hochu."

Sten se těžce posadil do křesla. „Víš, ale Mahoney operaci zkrátil o celý jeden rok."

„Naverbujeme další chlapy," reagoval Alex.

„Na to není čas," namítl Sten. „Momentálně potřebujeme těla. Jakákoliv, která seženeme."

„Potravu pro děla," utrousil Alex.

Sten zavrtěl hlavou. „Druzi nejsou sice profesionálové, ale svým způsobem jsou vycvičení. A jsou ochotni poslouchat rozkazy. Jediné, co musíme udělat, je přetvořit je k obrazu svému."

„To teda nevim, kdo je vycvičí," pokračoval Alex podezřívavě. „Ffillipsová? Udělat z nich komanda? Na to neni čas."

„Možná Vosberh," řekl Sten s nezměněným výrazem.

„Ne, ne. To by byla ještě větší hovadina."

Sten se na něj ušklíbl. „Takže, kdo zbývá?"

Alex byl naprosto konsternovaný. „Já," ukázal masitým palcem na vlastní hruď. „Ty si nemyslel velkýho Kilgoura, že ne?"

„Tos řekl ty."

Sten podal Alexovi kartu. „No, myslel jsem si, inzerovaný Ryšavý Rory, že bys měl zahájit výcvik něčím..."

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

ALEX ZAPNUL svůj hrtanový mikrofon. „Budete bdít a pozorovat támhleto pole."

Padesát Mathiasových Druhů leželo zakopáno na vrcholku zalesněného kopce. Většina z nich vypadala zmateně, nechápajíce smysl celého cvičení.

Bude to taková menší lekce proti přílišnýmu hrdinství, pomyslel si Alex. Skrčil se za keřem, zatímco se daleko v poli porostlém křovinami objevilo padesát dalších Druhů s připravenými zbraněmi.

Byli rozptýleni do standardní průzkumné formace gardy.

Alex zívl, podrbal se a čekal, až se vojáci přiblíží. Přiblížili se. Druh, který došel až k němu, zvedl pušku. Uštědřil mu ránu do přilby. Druh se v bezvědomí svalil na zem a Alex si už snad po sté připomněl, že s těmito lehkogravitačními lidmi musí nakládat šetrněji.

Čekal... čekal... čekal... a potom zmáčkl tlačítko sirény. Hluk se rozléhal po kopci a zakopaní vojáci zahájili palbu.

Slepými.

Dole na planině se někteří Druhové vrhli do úkrytu, jiní začali výskat a zaútočili.

Střelba se zdvojnásobila. Alex ji nechal zuřit šest vteřin, poté vyskočil na otevřené prostranství a zapnul si mikrofon.

„Zastavte palbu, vy krvelačný šelmy! Zastavte PALBU!"

Střelba utichla. Průzkumná skupina Druhů na louce se na povel zastavila - přesně tam, kde se nacházeli, když vydal signál k ukončení palby.

Alex mávl na ostatních padesát mužů, aby vylezli ze skrýší a seběhli do pole. Sešikovali se do formace o dvou četách. Každý muž si nesl plastový terč. Plán byl nahradit těmito terči skutečné lidi. Potom teprve začne pořádná švanda, uchichtl se Alex pro sebe.

Obešel útočící formaci. Každý Druh, který si našel úkryt, byl nahrazen jedním typem terče - pokud úkryt, který si našel, obstojí v projektilové palbě, terč měl podobu pouze části hlavy. Když se ale skrčil někde za křovím (což fungovalo jen v živobijácích), nahradila jej celá ramena a hlava.

Ti pomalí nebo hloupí, kteří sebou prostě praštili o zem, nebo v horším případě zůstali stát, když siréna spustila, měli na svých místech siluety v lidské velikosti.

Dopadlo to tak, že útočníci měli k dispozici nadměrné terče, které byly jednou tak velké než normální člověk. Celá kumpanie Druhů stála na úpatí hory. Alex je nasměroval zpět do defenzivní linie a nechal je zaujmout palebné postavení.

Velitelé čet Druhů jim rozdali ostrou munici.

„Otevřete a nabijte zásobníky," zahulákal Alex. „Na povel, spustit... palbu!"

Úbočí hory se otřásalo pod hromobitím střelby. Tentokrát Alex čekal, dokud všichni branci nevystříleli zásobníky (střelné zbraně používané Druhy a žoldáky měly banánovité zásobníky s padesáti kulkami, což bylo na hony vzdáleno kapacitě 14000 střel zásobníkových trubic AM2 používaných v imperiálních willypuškách).

Poté, když se přesvědčil, že žádná ze zbraní není nabitá, vyvedl Druhy z jejich děr a sešel s nimi z kopce. Kéž bychom od Boha měli dar vidět sami sebe tak, jak nás vidí jiní, citoval Alex svého oblíbeného básníka. Vodil stovku mužů od jednoho terče ke druhému.

„No, a tady vidíte, jak to dopadne, když si člověk nenajde úkryt před útočícím nepřítelem," vysvětlil. „Jo, hochu, tak třeba zrovna ty sis nenašel nic. Vidíš, co by z tebe zbylo?"

Branec pohlédl na siluetu děravou jako řešeto, těžce polkl a přitakal.

Útočící fanatiky si Alex nechal až na konec a potom jednoho z „nich" poklepal na rozcupovaný terč.

„Nechci moc kritizovat," řekl, „ale hrdina, kerej je mrtvej dřív, než se střetne s

nepřítelem, je u mě spíš blbec."

Druzi, kteří teď přesně viděli, co by jim mohl nepřítel udělat a že by si za to mohli sami, klusali zpět do tábora velmi zahloubaní.

Výbušná mina čtyřicátého století vypadala velmi nenápadně a připomínala nanejvýš tak kus meteoritu. Přesto se neškodně vznášela v prostoru, dokud se k ní nepřiblížila patřičně velká loď. Potom přestávala být neškodná.

Problém s minami obvykle spočívá v tom vědět, kde jsou umístěné, a po skončení války být schopný je zneškodnit. Ale Stenovým žoldákům, kteří neměli v úmyslu pobývat v blízkosti Vlčích světů ani jedinou nanosekundu poté, co dostanou zaplaceno, to bylo jedno.

Kombinovaná rota Vosberhových lidí a lidí Ffillipsové jich rozptýlila poblíž hlavního hlídkového satelitu Janičárů na půl sta. Měly podobu sutě opisující orbitály navržené Eganovou počítačovou partou. Po splnění úkolu odletěli na jedné bhorské lodi tak tiše a nepozorovaně, jako přilétli.

První mina byla odpáleny až po týdnu. Sten měl štěstí, že to bylo právě ve chvíli, kdy se k satelitu přibližovala palivová loď. Malá nukleární nálož odpálila nejen tanker, ale i doprovodné a navigační lodě ze satelitu.

Dobře položené miny jsou z finančního hlediska extrémně výhodné zbraně.

Alexovi ani tak nevadilo, že Druhové zpívali všude, kam se hnuli. Ale jejich ubohý hudební vkus - pochmurné hymny, chorály popisující, jak by bylo krásné potkat vražedné Janičáry - jej dohánělk šílenství.

Nu, což, řekl si. Vzhledem k historii mý vlastní rasy si nemam na co stěžovat.

„Sedmdesát vteřin," řekl jeden poručík od Ffillipsové. Egan a kmitající počítačoví maniaci si toho nevšímali.

Dvanáct z nich ještě se dvěma skupinami Ffillipsových specialistů na bezpečnost převzali nadvládu nad janičárskými pozorovacími satelity. Tři Janičáři, kteří stáli na stráži, byli odstraněni a Egan i jeho muži se pustili do práce.

Elektronická místnost satelitu byla plná drátů, relé, laserových vysílačů a optických kabelů, a lidé z lycea momentálně vyčkávali, až Egan pohladí klávesy na metr širokém ovládacím pultu, který si do satelitu dovlekl. Zmáčkl poslední klávesu a odpojil svůj pult z obvodu. „Výborně," řekl. „Odpalme to."

Poručík od Ffillipsové zasalutoval a jeho muži začali rozmisťovat demonálože.

Gang z lycea použil terminál satelitu k napojení přímo na janičárský bitevní počítač. Vymazali z jeho paměti všechny údaje o akcích žoldáků.

To těm zloduchům téměř znemožní přístup k jakékoliv taktické analýze, zaradoval se Egan.

Dobrá práce, uvědomil si, když si to namířil k bhorské lodi, která čekala přímo u vchodu.

Ani se nenamáhal všem oznamovat, že ze záznamů vymazal i jakékoliv zmínky o lidech z lycea či o sobě samotném a připojil k nim příkaz ZAPOMENOUT pro případ, že by byly počítači zadávány nějaké nové údaje. Voják si přece musí krýt záda - nemá přece žádnou záruku, že jednoznačně zvítězí ti dobří.

A tak razie pokračovaly. Tu a tam náhle zmizela janičárská hlídková loď nebo se ozvalo volání o pomoc, než spojení zmizelo. Kupecké lodě nedorazily na určené planety. Bylo „odstraněno" pár janičárských papalášů.

Člověk je mnohem větší nežli komár - Stenova celá armáda znamenala méně než milióntinu janičárských sil - ale komár může člověka pěkně potrápit, a když má dost času, může mu vysát všechnu krev.

A tak Sten Janičárům pomalu pouštěl žilou.

„Víš to jistě?" zeptal se Sten pochybovačně.

„Jo," ujistil ho Alex. „Druhové jsou vycvičený na nejvyšší možnou míru. Sme připravený k boji, hochu."

Výborně, zaradoval se Sten. Teď už stačí jen vymyslet kdy a kde.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

STEN SI PROHLÍŽEL SOFII s nebývalým zájmem. To, co však držela v ruce, s nebývalou skepsí a to, kam šli, s nebývalou hrůzou.

Jedna z nejneuvěřitelnějších věcí na Sofii byla - krom toho, co tato mladá dívka dokázala, když zhasly svíce -že Sofiino tělo bylo od obočí až po paty depilované.

Stála nahá a usměvavá na pláži s černým vulkanickým pískem a čekala na Stena. Vedle ní ležely dva dvoumetrové kusy průhledného plastu. Prkna se od špičky k prostředku rozšiřovala do šíře zhruba půl metru a jejich konec vypadal jako uťatý. Na konci spodní strany každého prkna byla dvě šavlovitá kormidla.

Sten, který byl vlastní „kulturou" poučen, že nejlepší místo pro vodu je ve sklenici se zdravou dávkou syntalku, měl problémy pochopit, proč jsou Nebťané tak fascinováni průhlednými plavidly.

„Váháš, můj statečný plukovníku."

„To máš zatraceně pravdu," zamumlal Sten, když odvrátil zrak od exotické Sofie a pohlédl na oceán.

Ačkoliv vlny byly na Nebtě obyčejně mírné, na některých místech, kde bylo dno prudce svažité, nebo se na něm nacházely korálové útesy, se zvedaly obrovské lámavé vlny. Takovým místem byla i tato pláž - jeden z Parralových nesčetných úkrytů. V tropickém pralese za nimi stála malá chatrč. Pláž se rozprostírala na konci zhruba čtyři kilometry širokého zálivu. Do něj vstupovaly vlny a narůstaly do deseti nebo dvanáctimetrové výšky, než se rozbily o břeh.

Jedna taková vlna se zlomila tři sta metrů od pláže, pěna vylétla vysoko do vzduchu a země se otřásla, až se Sten polekal.

Sofie jej unesla z třídenní dovolené. Sten se únosu příliš nebránil, přestože mu Mahoney oznámil, že je v časové tísni. Ještě stále totiž nevymyslel, co se svými žoldáky podnikne.

„To je nějaký sport?" zeptal se Sten. „Mně to spíš připadá jako rituální sebevražda."

Sofie neodpověděla. Namísto toho pustila jedno prkno do písku, druhé popadla a odběhla do příboje olizujícího břeh.

Mahoney, proč musím přijít o život právě při provádění nějakých místních zvyklostí, posteskl si Sten. Zvedl druhé prkno, vběhl do vody, plácl sebou na něj a pádloval za Sofií.

Navzdory Sofiiným posměšným pobídkám se Sten nesvlékl donaha. Nechal si na sobě spodky, poté, co úspěšně namítl, že i kdyby byl tak hloupý a nechal se přemluvit k vyzkoušení tohoto nechutného sportu, nebude potřebovat třetí kormidlo.

Když však Sofiino prkno dohnal, uvědomil si, že pohled, který se mu naskytl, opravdu stojí za to. Vtom ho ale zasáhla zpětná vlna, spadl do vody a nedlouho na to už se brouzdal ke břehu pro prkno.

Pozoroval Sofii na moři, jak se oběma rukama přidržela prkna a otočila se vzhůru nohama, když přes ni přešla vlna.

Učení je skvělá zábava, pomyslel si a znovu se pustil do pádlování.

Bohové se najednou umoudřili a vlny byly mírné, takže se Sten nějakým způsobem ocitl vsedě na svém prkně vedle Sofie.

„Ach, princezno," řekl, když vyplivl velmi slanou vodu. „Ukázala jsi mi opravdu báječný sport. Předpokládám, že teď tu budeme sedět, dokud nás UV paprsky nespálí, potom dopádlujeme zpátky a uděláme to, co dělají zvířata v době páření. Nemám pravdu?"

Jakmile se však přiblížila první větší vlna, Sofie začala zuřivě pádlovat. Vlna nabrala její prkno a zvedala ji s sebou do výšky nejméně sedmi metrů, kde se začala lámat a - Sten u oceánu nikdy dlouho nepobyl - s hlasitým burácením se hnala ke břehu.

Tohle by člověka mohlo zabít, uvědomil si ohromeně, když se Sofie zvedla na kolena a vzápětí vstala, takže vlastně jela na prkně neseném silou valící se vlny. Pozoroval Sofii, jak kličkuje sem a tam, aby se udržela vždy o kousek před pěnivým hřebenem bortící se vlny.

Nemožné, řekl mu vlastní rozum. Takže teď se mám postavit na kus nějakého plovoucího materiálu a jet na příboji oceánu, který se pohybuje rychlostí možná 80 kilometrů v hodině, udržovat rovnováhu a navíc dělat...

Sofie stála u přední hrany prkna, které se pohybovalo na stále nezborceném čele vlny.

Ve chvíli, kdy se vlna zlomila, byla Sofie najednou za ní a mávala na Stena, aby to také zkusil.

Proč jsem se pro Císaře pána, mumlal si pro sebe, musel zamilovat do sportovně založený ženský?

Plácl sebou na prkno a v uších mu znělo: Láska? Sofie? Máš přece pověření od samotného Císaře. Sex je jedna věc. Láska? Stene, víš ty vlastně, co je to láska?

Samozřejmě, že vím, odpověděla jeho mysl. Vzpomínám si, jak jsi truchlil pro Bet, když sis myslel, že zemřela. Vzpomínám si na Vinnetsu. A na tu chvíli, kdy se ukázalo, že je Bet naživu. Ale vzpomínám si i na to, jak láska k Bet začala odumírat a najednou z vás byli jen přátelé.

Správné připomínky, posmívala se jiná část jeho mysli. Dobrý způsob, jak se vyhnout tomu, co právě udělala Sofie. Tohle přece nemůžeš dokázat bez metabalančního implantátu, pokračovala Stenova mysl, když pádloval k další vlně.

Začala se vzdouvat a Sten se opatrně pokusil postavit. Najednou stál na nohou a vítr začal burácet stejně jako vlna pod ním. Nejednou se sám podivil, nač všechno to vzrušení, když jej vlna vlastně nese sama, ale vtom se dostal na vrcholek lámající se vlny a...

Vlna se zlomila a nesla s sebou neidentifikovatelné kusy suti, několik klád, Stena a jeho prkno.

Prkno bylo chvíli na Stenovi, potom zase Sten na prkně, ale nakonec zmizelo úplně a on jen tiše přežvykoval písek a nějaké plážové potvůrky. Když se zvedl z pěny, Sofie se rozesmála.

Vyplivl chuchvalec řas a brouzdal se ke břehu.

„Připraven k dalšímu pokusu?" zeptala se Sofie.

„Za chvilku," vypáčil ze sebe. „Nejdřív si musím něčeho loknout," dodal a potácel se po pláži k jejich piknikové soupravě se Sofií v patách. V kostech cítil, že se špetkou štěstí, dostatečným množstvím vína a taktiky se k tomu zabijáckému oceánu už nikdy nepřiblíží.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

STEN S MATHIASEM vkročili do obrovského hangáru, kde byli seřazeni všichni Stenovi žoldáci a Mathiasovi Druhové.

„Prorokovi lidé," zvolal Mathias a Sten se podivil, kde vzal tak silné hlasivky, když to v řadách jeho hošanů souhlasně zahřmělo.

„Nyní útočíme na srdce Janičárů," zvolal Mathias. „Proti Ingildovi. Zničíme ty kacíře. Půjdeme do boje za Teodomira a pravou Talameinovu víru."

Zatímco Sten naslouchal hulákání Mathiasových legií, přemýšlel, jestli náhodou nejede po další vlně, na níž před Sofiinými zraky ztroskotal. Téměř tu myšlenku zapudil, ale léta praxe jej naučila myšlenky tohoto typu nikdy nezatracovat. Odložil ji tedy stranou, aby se k ní později vrátil.

Mathias se usmál a uklonil se Stenovi. „Náš plukovník. Náš vůdce. Muž, který nás povede k vítězství, nám nyní poví, jak zničíme toho falešného - zlého - antiproroka i říši Ingildových Janičárů."

„Víš, plukovníku," špitl za jeho zády Alex, „já nechápu, co z toho chlapa dělá takovýho hrdinu."

To kdybych věděl, pomyslel si Sten, když se hangárem rozhostilo ticho. Doufal, že dostane nějakou inspiraci, a prohlížel si mnohobarevnou nástěnnou projekci schématu janičárského světa. Vtom mu hlavou probleskla spásná myšlenka.

A pomalu začal spřádat plán bitvy...

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

OTHO NALIL STENOVI a Alexovi další litr streggu. hlučně se zasmál a řekl: „Ne. Nechci slyšet stejné vysvětlení, jaké jste podal těm fanatikům. Ale když už jste tady..." Najednou se odmlčel, když do sebe hodil celý litr bhorského nápoje. Alex udělal to samé.

Sten svůj džbánek raději ignoroval, „Cíl operace - Urich. Svět. na němž se staví janičárské lodě. Jejich jediný svět. který dokáže vyrábět kosmická plavidla'"

„Hmmm." souhlasil Otho.

„To je náš cíl. Zničíme celý komplex." Tabule zabzučela a objevila se na ní holografická projekce.

„Urich," pokračoval Sten. „Doky" - dotkl se ovladače - „jsou vyznačeny zeleně. Přistávací zařízení modře. Protivzdušné lasery, rakety a vícehlavňové střelné zbraně červeně."

Otho se postavil, pohlédl na projekci a zamyšleně říhl. „Pro matčiny vousy, ty černý se dobře hlídají, jen co je pravda."

„Kdybych od vás neměl tyto informace, Stene," pokračoval Otho, ,jako obyčejný obchodník bych určitě nevěřil, že byste vy humanoidi dokázali obsadit takový svět."

„My ho obsazovat nebudeme. Akce musí proběhnout podle vzoru *poškodit, zničit a zmizet."* „Použijete pekelné nukleární bomby?"

„Ne."

„Kdybych byl bojovník, což díky matčiným vousům nejsem, potřeboval bych armádu Bhorů a několik planetárních cyklů, abych tohle janičárský hnízdo zlikvidoval."

„My ho taky nehodláme srovnat se zemí," namítl Sten. „Zničíme jen tohle."

Prstem spočinul na obrovské, impozantní stavbě uprostřed celého komplexu. Budova měla dva kilometry na délku a jeden na šířku.

..V téhle hale se do trupu montují motory. Když ji zničíme, z celých doku bude rázem jen opravna plachetnic."

Zmáčkl další tlačítko. Plánovací tabule se zhasla a znovu se rozsvítila. Tentokrát se na ní objevila pouze montážní hala. Zadumaný šedočerný obr. Nad projekcí visel seznam životně důležitých detailu továrny. Titano-železobetonová konstrukce, tetranosníkové výztuhy. Zdi byly v základech padesát metru silné a s přibývající výškou se zužovaly až na tloušťku pouhých dvaceti metrů v ohybu střechy. Po obou stranách stavby byly obrovské dveře s ovládací kabinou uprostřed každého panelu.

„Řízení atmosféry, kontrola poruch a administrativa jsou v dlouhé trubici procházející podélně interiérem celé tovární haly, zhruba v polovině výšky zdí," pokračoval Sten.

„Vidím, že máte spoustu informací, Stene," poznamenal Otho obdivně. „Zajímalo by mě, kde je berete?"

Alex se nadul. „Ve správným světle sem vypadal jako nefalšovanej Janičár."

Otho si s Kligourem ťukl, kopl do sebe obsah džbánku a oběma jim dolil.

„Cítím, jak se mě dotýkají větry času," řekl Otho, když napjatě pohlédl na Stena. „Co budete chtít od Bhorů?"

„Dvě věci. Ze všeho nejdůležitější bude padesát meziplanetárních člunů s piloty."

„A k čemu je chcete použít?" zavrčel Otho.

„Nejdřív vysadíte jednotku. Potom ty a tvoji piloti zajistíte krycí palbu."

„Ne." Otho odstrčil džbánek a naježil se v obchodnicko-skepticko-negativním gestu. „Zdá se, že nechápete, v jaké pozici se Bhorové ocitají," zavrčel. „Připouštím, že Janičáry nemáme v lásce, a když je to možné, hledáme vhodný způsob jak zredukovat jejich existenční cyklus. My jsme však pro ně stále jen malí tělesní paraziti.

A třebaže obdivujeme vaši věc, plukovníku, musíme být v dané situaci... vaše slovo by

zřejmě bylo ‚pragmatičtí".

Občas se stává, že spravedlivá víra nevyhraje, a jsem si jist, že si to sami dobře uvědomujete. Kdybychom prohráli... a nějakým zázrakem přežili, vy a vaši vojáci si pouze olížete rány a odejdete do další války.

Ale my - Bhorové - my bychom tu museli zůstat a snášet hněv Janičárů.

S radostí vašim jednotkám poskytneme transport, plukovníku. Dokonce jsme ochotni provádět i zásobování. Obě tyto činnosti jsou ryze obchodní. Ale zapojit se do bojů? To ne."

Alex zrudl a už chtěl říci něco od plic, ale Sten rychle zavrtěl hlavou. „Chápu tě, Otho. Jsi zodpovědný za své lidi."

Hromotluk chvíli vypadal zmateně, ale potom se mu ulevilo. Když Otho sáhl po džbánku, Sten tiše dodal. „Za své lidi a za své předky."

Otho se rozzářil a sundal ruku ze džbánku. „Promiň, Otho. Nyní kdybys nás prosím omluvil..." Sten vstal a Otho také. Váhavě se ploužil k východu. „My bojujeme se svými vlastními streggany." Dřív než Otho mohl něco říci, Sten jej pustil ven a vrátil se ke strategické mapě.

„Jak říkala má bábrlinka, na med toho chytíš mnohem víc než na vocet," pronesl Alex obdivně. Sten se zamračil, pokrčil rameny a posadil se zpět na stůl.

Přitáhl si od stropu rameno s klávesnicí počítače a s očima na holografické strategické tabuli začal cosi psát. Otevřely se šoupací dveře a objevil se v nich Otho. „Jsou to vaši streggani! U otcových ledových hýždí!" Došel ke svému poloprázdnému džbánku, vypil jej, doplnil, znovu vypil a zavrčel: „Jestliže se mají Bhorové přidat na vaší stranu, musí alespoň dostat podrobné informace," a naklonil se nad Stenovu klávesnici...

OPERAČNÍ ROZKAZ 14

POUZE KE ČTENÍ. DISTRIBUCE OMEZENA NA NÁSLEDUJÍCÍ

DŮSTOJNÍKY A ZAINTERESOVANÉ OSOBY. VŠICHNI,

KDO ROZKAZ OBDRŽÍ, TUTO SKUTEČNOST STVRDÍ PODPISEM. NAVÍC PODEPÍŠÍ I SOUHLAS S JEHO ZNĚNÍM. ZAINTERESOVANÍ DŮSTOJNÍCI JSOU POVINNI ČÍST TENTO ROZKAZ V PŘÍTOMNOSTI DOPROVODNÉ STRÁŽE. NENÍ DOVOLENO POŘIZOVAT JAKÉKOLIV KOPIE. PO PŘEČTENÍ BUDE TENTO ROZKAZ VRÁCEN DOPROVODNÉ STRÁŽI, KTERÁ JEJ ODNESE NA VELITELSTVÍ.

Distribuce: STEN, VRCHNÍ VELITEL, SEKCE BN-2. FFILLIPSOVÁ, VELÍCÍ DŮSTOJNÍK PRVNÍ SKUPINY, VOSBERH, VELÍCÍ DŮSTOJNÍK DRUHÉ SKUPINY.

Pozor: Pouze ke čtení. Zainteresované domorodé mužstvo (spříznění přepravci Bhorové, velící struktury, MATHIASOVI DRUZI) bude osobně vyrozuměno VRCHNÍM VELENÍM. Tento rozkaz nebude diskutován v jejich přítomnosti.

Situace:

Vzhledem k první uskutečněné akci JEDNOTKY PRVNÍHO UDERU, která nyní operuje společně s MATHIASOVÝMI DRUHY, rozvědka odhaduje, že JANIČÁRSKÉ velící a hierarchické elementy INGILDOVY teokracie zaujaly obrannou pozici. Zničení CITADELY, primární součásti JANIČÁRSKÉ morálky, musí být považováno za důležitý faktor. Konflikt trvající již několik generací momentálně vstupuje do aktivní fáze.

Výše zmíněná operace způsobila nejen taktické změny na straně JANIČÁRŮ, ale i významný nárůst sebevražd v jejich důstojnických řadách. Čtyři hvězdokupy dříve obsazené janičárskými hlídkovými křídly byly opuštěny a hlavní složky armády JANIČÁRŮ se shromáždily na základním posádkovém světě. Odhady rozvědky naznačují, že janičárská ofenzíva bude zahájena za šedesát standardních dnů (plus/mínus čtyři dny). Takový útok bude velmi pravděpodobně namířen buďto na NEBTU nebo na SANKTUS. K tomuto útoku nesmí za žádných okolností dojít.

Úkol:

Útok na CITADELU efektivně narušil morálku v řadách JANIČÁRŮ. Tato operace zničí schopnost JANIČÁRŮ fyzicky hlídat soustavy pod jejich kontrolou. Cílovým světem je URICH, centrum výroby janičárských vesmírných plavidel. (Viz KARTA A s planetárními detaily o URICHU.) JEDNOTKA PRVNÍHO ÚTOKU operující ve spolupráci s MATHIASOVÝMI DRUHY přistane na URICHU a co nejdůsledněji zlikviduje urišskou leteckou základnu, výrobnu lodí, palivo a opravné kapacity.

PROVEDENI:

Tento útok bude proveden jako kombinovaná operace.

Prvotní transport do čtyř planetárních okruhů mimo URICH bude zabezpečen složkami Ozbrojené obchodní dopravy - poskytne PARRAL. (Detaily -KARTA B). Tyto lodě vypustí vzdušné elementy, setrvají na oběžné dráze a v závěru útoku přistanou na URICHU, aby naložily útočné a vzdušné elementy. Bojový výsadek bude zabezpečen padesáti modifikovanými bhorskými nákladními čluny. Letouny budou vyzbrojeny dostupnými zbraněmi se středním doletem (Detaily - KARTA C) a budou zásobovány, udržovány a obsluhovány BHORSKÝM personálem (Detaily - KARTA D). Oba zmíněné bhorské čluny vyloží útočné jednotky a poskytnou aktivní krytí nepřátelské palby. (Detaily o útočné formaci a specifické požadavky - KARTA E.)

Hlavní útočná síla bude umístěna na silně modifikované lodi třídy PITCHARD, bývalá MS ATHERSTON (Modifikační detaily - KARTA F). Posádku tohoto plavidla budou tvořit dobrovolníci, stejně jako vybraní vojáci jednotky prvního útoku. Navíc na něm bude umístěno hlavní velitelství. Tato loď bude vůdčím elementem zahajovací vlny a jako první přímo zaútočí na Terč číslo jedna - janičárskou továrnu, v níž se do trupů montují motory. Nákladní loď bude vybavena rozsáhlými demoličními kapacitami, odpálenými nejdéle do hodiny po přistání úderových jednotek. Další výsadek zajistí demolici vybraných terčů, utvoří pozemní jednotky a pokusí se pomoci bhorským nákladním člunům s likvidací nepřátelské protiletecké obrany.

KOORDINACE...

Sten vypnul monitor počítače. „Koordinace" téhle slátaniny, pomyslel si. Nejprve vezmu pár Parralových obchodních meziplanetárních transportérů, aby nás odvezly do srdce janičárské říše. Potom se mi snad podaří přeložit všechny ty mrzouty na bhorské čluny tak, aby mezi Bhory, žoldáky a Mathiasovými fanatiky nedošlo k žádným šarvátkám.

Když se mi to podaří, sebevražedně pustím ten zatracený transportér - který jsem ještě ani neviděl - přímo doprostřed toho obrovského hangáru, nějak přežiju náraz, nějak se vyhrabu ven a budu Janičárům aktivně znepříjemňovat život, dokud Parralovy lodě nedosednou, aby nás odvezly.

To nezabere, Stene, říkala mu jeho mysl. Samozřejmě, že ne, ale máš nějaký lepší nápad?

Jdi se podívat, co dělá Sofie, pobídla ho mysl. A vzhledem k tomu, že nenacházel žádný argument proti, dal na počítač bezpečnostní zámek, nasedl do gravisaní a vyrazil k Parralovu sídlu.

Možná mě to napadne po pár hodinách strávených v té její jeskyňce.

KAPITOLA TŘICÁTÁ

PARRAL PROJÍŽDĚL poslední Stenovo hlášení. Všechno pokračovalo přesně tak, jak plukovník sliboval. Série bleskových razií otřásala Janičáry. A nyní se ten mladík připravuje na mistrovský úder: odvážný útok, který má otřást janičárským odhodláním pokračovat v boji.

Parral se potutelně uchichtl. Ano, pomyslel si, Sten byl vynikající investice. Samozřejmě, že Parral ani na chvíli neuvěřil, že ten člověk dostojí celé smlouvě.

Mladý blázen. Myslí si snad, že nevím, že jakmile bude po bitvě, udělá přesně to, co bych udělal já, to jest zabere celou hvězdokupu pro sebe?

Takový krok, musel Parral přiznat, by koneckonců sklidil obdiv každého obchodníka.

Vzdychl. Škoda. Ten chlapík se mu začínal líbit.

Parral si v počítači otevřel analýzy, které mu vyrobily jeho zvědové, a znovu zkontroloval, jestli nezůstaly opomenuty nějaké detaily a nějaký scénář zůstal neprobrán.

Ne, existuje jen jediné řešení Stenova nadcházejícího kroku. On i všichni jeho žoldáci budou muset zemřít. A co se týče Mathiase? Jen další neštěstí, které je ve válkách zcela běžné.

Parral si také poděkoval za to, že se ujistil, že mu již nebude hrozit žádné nebezpečí ze strany Janičárů -nebo toho, co z nich po konečném útoku zbude. Byl velmi pyšný na své obrněné bojové transportéry, které tajně zakoupil a dal svým mužům. Dokázaly převálcovat jakýkoliv útok.

Spokojen sám se sebou, Parral vypnul počítač. Nalil si sklenku vína a připil Stenovi i ostatním mužům, kteří mu hodlají vybojovat novou říši.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

JMÉNO TRANSPORTÉRU připadalo Stenovi zlé a ošklivé.

Transportéry třídy *Pritchard* byly odpovědí na otázku, kterou nikdo nikdy nepoložil. Přibližně před sto lety nějaký moudrý chlapík usoudil, že je zapotřebí nízkorychlostní, vysokovýkonné hlubokovesmírné nákladní lodi se schopností vstupovat do atmosféry.

Konstruktér nebral na vědomí existenci planetárních transportérů, vysokorychlostních atmo-lodí pro luxusnější či důležité náklady, ani obecně pokračující bankroty valné většiny mezisoustavních přepravních společností.

Lodi třídy *Pritchard* byly zkonstruovány tak, aby z nich bylo přesně to, co stojí v jejich konstrukčním popisu, takže bylo téměř nemožné je jakkoliv modifikovat. Proto se jejich užití zužovalo z dlouhých linek na krátké a nakonec na pouhé soustavní, ale nejčastěji ze všeho šly do šrotu.

Tento exemplář - *Atherston* - byl zakoupen za mírně nižší cenu, než by stálo odpovídající množství oceli.

Bhorové dovlekli loď do kotviště v oddělené části velké rovníkové přistávací plochy Nebty a Parralovi zkušení lodní odborníci a bhorští řemeslníci se pod Vosberhovým vedením pustili do práce.

Vzhled *Atherstonu* se však modifikacemi nijak nezlepšil. Původně měla loď odklápěcí čumák a spouštěcí rampy pro planetární nákladní kontejnery na kolečkách.

Čumák a padesát metrů přední části trupu bylo zalito betonem s železnou armaturou, takže spouštěcí rampy byly sotva dost široké pro dvojstup vojáků. Velící kapsli tvořila pevná ocelová bublina s malými průhledy, navíc vyztužená sítí vzpěr. A nakonec, aby nezůstal ani poslední náznak estetičnosti, který tato popelnice měla, byly ke střední části trupu přivařeny dva motory Yukawa.

„Krása, co, pane," prohlásil nadšeně Vosberh. Sten se musel držet, aby se neoklepal hrůzou.

„Nejlepší konstrukce sebevražedného bombardéru, jaký jsem kdy viděl," pokračoval Vosberh. „Myslím, že až s ním do té továrny narazíte, budete mít šanci tak sedmdesát ku třiceti."

„Z jakého pohledu?" zeptal se.

„To si zvolte sám," usmál se Vosberh. Potom ale zvážněl.

„Mimochodem, plukovníku. Měl bych dvě soukromé otázky."

„Sem s nimi, majore."

„Takže za prvé. Koho jste vybral jako náhradního velitele pro případ, že byste, eh, padl a odešel do velké odvodní haly tam někde v nebi?"

Sten se také usmál. „Vzhledem k tomu, že vy i Ffillipsová poletíte se mnou na *Atherstonu,* nepřipadá vám tato otázka zbytečná?"

„Vůbec ne, plukovníku Stene. Víte, zatajil jsem vám jednu takovou maličkost. Jsem totiž přesvědčen o své nesmrtelnosti."

„Uf," vzdychl Sten.

„Takže pro mě je to velmi důležité. Za žádných okolností bych velení nad svými lidmi nepřenechal Ffillipsové. Je arogantní, nafoukaná, hloupá a...." Vosberhovi došly urážky.

„Předpokládal bych, že k vám Ffillipsová chová stejný vztah, majore."

„Pravděpodobně."

„Vaši první otázku beru na vědomí. A ta druhá, majore?"

„Týká se útoku na Urich. Je nějaká pravděpodobnost, že jím válka skončí?"

„Ne, majore. Ještě tu bude dost roztroušených Janičárů, které budeme muset setřít - a budeme si muset nějak poradit s Ingildem. Proč?"

„Už jsem vás jednou varoval plukovníku. Ve chvíli, kdy si bude Parral nebo ta přiblblá figurka prorok jistý, že vyhrává..." Vosberh si nataženým palcem přejel pod krkem.

„Jestli to ještě nevíte," pokračoval, „tak žoldáky je vždy snazší vyplatit olovem do břicha než kredity do peněženky."

„Dobrý postřeh, majore. Odpověď. Tahle válka ještě ani nezačala."

Vosberh skepticky zasalutoval a odešel.

„Co to má znamenat, seržante?" zeptal se Mathias, když před sebou viděl dřevo-plasto-betonovou konstrukci.

„Tenhle vynález je ďábelská věcička, kapitáne," řekl Alex. „A taky vám mam oznámit, že ji už nebudeme potřebovat. Jste vycvičeni, kapitáne. Vezměte svoji skvadronu a zničte to zařízení."

Mathias se zamračil, ale poslušně si nasadil demo-ruksak, naplněný plastovými cihlami vyváženými tak, aby suplovaly demonálože, a šňůru, která představovala roznětku.

Mathias pokynul své skvadroně, a jakmile Alex ustoupil, rozprchli se po budově a zastavovali se na různých klíčových bodech, aby položili „demonálože" a natáhli kabely roznětky.

Alex pohlédl na stopky a proti své vůli musel připustit, že dokonce i fanatici mohou být dobří vojáci. Maketa ve skutečnosti znázorňovala jednu z trubicových závor, které měli při razii na Urichu zničit.

Muži seskočili z konstrukce a doběhli k Alexovi. Mathias a jeden další muž za sebou táhli simulovanou odpalovací roznětku. Nebyli ani trochu udýchaní. Mathias se postavil do pozoru a zasalutoval.

„Prosím, seržante?"

„Musim říct, že čas máte dobrej," pochválil je Alex. „Ještě dvakrát a skončíme s tim. Večer se sem vrátíme a procvičíme si to znovu. Za tmy."

Přistávací plocha byla poseta více takovými výcvikovými stavbami a na každé z nich smíšená skupina žoldáků a Mathiasových Druhů procvičovala, co budou muset být schopni udělat, i když budou opilí, zranění, omámení plynem nebo oslepení, až úderová jednotka zaútočí na Urich.

Othovo rozzuřené vytí zní poměrně hrozivě, uvědomil si Sten, když poslouchal, jak se Bhor rozčiluje nad tím, co bylo provedeno s jejich obchodními čluny.

„Pancíře! Děla! Chemická ochrana! Pro matčiny vousy, máte vůbec představu, jak dlouho nám bude trvat uvést je do nějakého přijatelného stavu?"

„Nedělej si starosti, Otho," odpověděl Sten. „Vždyť na Urichu stejně všichni zemřeme a bude po problémech."

„Och," souhlasil Otho, který se rozzářil a bacil Stena do zad. „U praotcova lůna, to mě vůbec nenapadlo. Neměli bychom si na tuto skvělou myšlenku připít litříkem streggu, plukovníku?"

„Mathias?"

„Šest set vycvičených mužů je připraveno."

„Vosberh?"

„Jsme připraveni."

„Ffillipsová?"

„Všechny skupiny vycvičeny a připraveny do boje."

„Egan?"

„Inteligence, všechny senzory připraveny."

„Seržant Kilgour?"

„Žádný problémy," zamručel Alex.

„Rozkaz číslo jedna," zvolal Sten. „S okamžitou platností nesmí žádný voják opustit

základnu. Informujte své vojáky, že po obvodě jsou rozmístěny Parralovy jednotky a mají instrukce zastřelit kohokoliv, kdo by chtěl vzít roha.

Nalodíme se během dvou dnů. Očekávám, že všichni muži budou převedeni na plnoproteinovou výživu, zásobeni vodou a že všechno vybavení bude prověřeno a opatřeno proti otřesům. Vyrazíme, jakmile se Mathias a já vrátíme ze Sanktu.

To je vše, pánové."

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

Sten stál v pozoru před malinkým oltářem v prorokově studovně. Po jeho boku stál Mathias. Teodomir odříkával souvislý proud modliteb a mával kadidlovou hůlkou na všechny světové strany.

Nakonec přistoupil k samotnému Stenovi a zastavil se před ním. „Kdo přivádí kandidáta?" pronesl zpěvně.

„Já," odpověděl Mathias.

„Byly vykonány očistné rituály?"

„Ano."

„Dokázal tento muž, že je hoden Talameina a všeho, co je nám svaté?"

„To přísahám," prohlásil Mathias.

„Poklekni," přikázal prorok.

Sten poklekl.

Teodomir se hůlkou dotkl obou jeho ramen a ustoupil. „Povstaň, náš věrný služebníče. Povstaň jako Talameinův voják."

Než Sten stačil vstát, Teodomir zmáčkl tlačítko a oltář se zasunul někam pryč. Rychle si nalil kalich plný vína a vypil jej. Sten měl pocit, že v Mathiasově pohledu zaznamenal nepatrný záchvěv odporu.

„Pij, plukovníku, pij," vybídl jej prorok. „Takové pocty se člověku nedostává každý den."

Sten s díky přikývl, nalil si do poháru víno a napil se.

Teodomir se rozzářil a zamnul si ruce. „Pověz mi, plukovníku. Co se v předvečer bitvy honí vojákovou hlavou?"

Sten se usmál. „Co nejméně."

Prorok chápavě přikývl. „Ano. Dokáži si představit, že všechny vaše myšlenky mají ryze světský charakter. Myšlenky těla. Osobně, jako tvůj duchovní vůdce, s tím mohu pouze souhlasit.

A plukovníku, ještě malá rada. Mezi námi muži. Vím o mnoha mladých ženách, nebo...ehm... mužích... kteří by rádi sdíleli tvé poslední hodiny na Sanktu."

Sten měl dojem, že v Mathiasově tváři opět zahlédl známku nevole. „Děkuji vám za radu, Excelence. Ale teď kdybyste mě omluvil, pane, mám mnoho práce," dodal.

Prorok se zasmál a mávl na znamení, že může odejít. „Pusť se do ní, plukovníku. Pusť se do ní."

Sten se uklonil, zasalutoval a odešel. Jakmile se se sykotem zavřely dveře, Teodomirův úsměv zmizel a prorok najednou zvážněl. „Víš," zamumlal ke svému synovi, „to by mohl být velmi nebezpečný muž."

„Ujišťuji tě, otče," namítl Mathias, „že je plně oddán naší věci."

„Ale přesto," nedal se prorok. „Kdyby se ti ve válečné vřavě naskytla vhodná příležitost..."

Mathias byl zděšen. „Co to povídáš, otče?"

Prorokovy oči se do něj zaryly a připomněly mladíkovi, kde je jeho místo. Mathias začal nervózně přešlapovat, ale ve tváři měl klidný výraz. Nakonec se prorok usmál a doplnil si pohár. „To mě jen tak napadlo. Dám tedy na tvá slova."

Potom mávl a Mathias odešel. Prorok se uchichtl, vypil víno a nalil si další.

„Ještě se musíš hodně učit, synu. Opravdu hodně."

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

URICH BYL navržený a postavený stejně jako kterékoliv divizní depo Imperiální gardy. Byla to jediná zastavěná plocha na jinak zcela opuštěném světě. Z výšky dvou set kilometrů vypadal jako obrovské U. Na otevřeném konci tohoto U byl mělký oceán, který se hodil k testování motorů a samozřejmě sloužil i jako jedinečné místo pro „měkká" nouzová přistání.

V ohybu U ležela továrna, v jejímž středu stála hala k montování motorů do trupů. Podél této haly byla spousta dalších dílen, zakrytých chemických skládek, mlýnů na ocel a podobně.

Podél celého U parkovaly základní jednotky janičárské flotily - několik imperiálních vesmírných křižníků, několik přestavěných lehkých torpédoborců a armáda malých atmosférických a hlídkových lodí, plus záložní plavidla, jako jsou tankery, servisní lodě, velitelské lodě a tak dále.

Na druhé straně U byla nekonečná kasárna pro janičárské vojáky, kteří právě nebyli na palubě lodí. Ve chvíli, kdy se útočící armáda blížila k Urichu, na něm bylo přibližně devět tisíc Janičárů, což bylo množství shodné s počtem pracovníků depa a jeho ochranky, včetně vrchního velitele generála Suitana Khorey.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

OTHO POZOROVAL, jak na obrazovce ubíhají vteřiny, ale jen tak napůl oka. Druhá polovina jeho pozornosti se upírala k příběhu, který za jeho zády vyprávěl humanoid, jehož by Otho nejraději viděl jako Bhora.

„Jo a," pokračoval Alex, „tak ten britskej jenerál poslal na ten kopec celej oddíl, aby přinesli hlavu Ryšavýho Roryho. A tak se ty vojáci rozběhli nahoru do kopce.

Vtom se vozval křik, chroptění, chroupání a najednou *hopky, hopky, hopky,* z kopce se kutálejí hlavy celýho oddílu.

A ten britskej jenerál se podívá na ten kopec a tam pořád stojí ten obr.

A burácí: ‚Sem Ryšavej Rory z tohodle údolí! Pošli sem svou nejlepčí kumpanii!'

A ten britskej jenerál zrudne trochu víc a řekne: , Adjunkte!'

A adjunkt řekne: ‚Ano, pane!'

A ten britskej jenerál povidá: .Adjunkte, pošlete nahoru svou nejlepčí kumpanii! *Chci hlavu toho chlapa!'*

A adjunkt nato: ‚Ano, pane!'

A poslal na kopec nejlepší kumpanii z celýho regimentu!"

Čas se zastavil na nule a Otho zmáčkl tlačítko. Jakmile se bhorský kapitán dal do práce, Alex utnul své vyprávění.

„Pro Sarla, Laraza... a jiné bohy," zamumlal Otho, načež obrátil střapatou hlavu ke Stenovi.

„Víte, co se teď stane, plukovníku? Ty prdeláči, co nás sem dovezli, pravděpodobně pláchnou do bezpečí, jakmile vstoupíme do atmosféry Urichu."

„O tom pochybuji."

„Proč?"

„Protože jsem jim ještě nezaplatil a protože by je Parral nechal rozřezat na plátky, kdyby to udělali."

„Ale co když to přesto udělají?" Otho si uvědomil, co právě řekl a zachrochtal. „Vidíte, plukovníku, snažíte se ze mě udělat vojáka, ale já na to nemam buňky. Za chvíli ze mě bude primitivní chrochtající Bhor."

„A to se nějak výrazně liší vod toho, jak mluvíš ted?" zeptal se uštěpačně Alex. Otho se jen ušklíbl.

Otho, trojčlenná bhorská posádka, Alex, Sten, Mathias, Egan se dvěma komunikačními specialisty a všudypřítomný Kurshayne se tísnili v řídící kabině *Atherstonu.* Vojáci první útočné vlny - dvě roty Mathiasových a Vosberhových mužů - leželi bezpečně zabaleni ve svých nárazuvzdorných tubusech. V prostoru kolem nich poletovalo padesát bhorských člunů, nacpaných komandy Ffillipsové a zbytkem Mathiasových jednotek.

Otho zíral na Stena, jako kdyby čekal, že řekne něco vznešeného. Na nějaké hrdinské proslovy měl však Sten příliš vyschlo v ústech; prostě jen mávl, takže Otho spustil motory na plný výkon a zamířil k povrchu Urichu.

Janičárské hlídkové lodě byly okamžitě zničeny nízkorychlostními střelami, které bhorské čluny vypustily dvě hodiny předtím. Neměly nejmenší šanci varovat planetu pod sebou.

První varování na hlavní základnu přišlo, když těsně před atmosférou zazářila exploze pěti nukleárních střel o síle jedné kilotuny. Žádný radioaktivní spad, žádná tlaková vlna, jen téměř kontinuální magnetický pulz, který dočasně zmátl všechny janičárské radary.

Než se stačily zapnout sekundární obvody, *Atherston* i bhorské útočné čluny vstoupily do atmosféry a blížily se v přímém režimu bez jakéhokoliv brždění.

Když se rozezněl alarm signalizující útok, janičárští dělostřelci se rozběhli ke svým palebným postům. Jeden Janičár, který byl rychlejší, pozornější, nebo lépe vycvičený, doběhl ke své poloautomatické stanici a manuálně odpálil pět balistických střel.

Bhorský útočný člun nad ním se naklonil, obrátil se o devadesát stupňů a na plný výkon zamířil do pole. Jeho pilot pouze stačil odmaskovat multidělo, než první janičárská střela vybuchla a roztočila letoun ve vzduchu.

Síla *g* překročila hodnotu 40. To je příliš dokonce i pro masivní Bhory. Pilot a kopilot ztratili vědomí. O milisekundu později dvě další janičárské střely přímo zasáhly cíl.

Na ranní obloze vzplála velká ohnivá koule a další loď se pustila do útoku.

„Tvá matka neměla vousy a tvůj otec žádné hýždě," zavrčel bhorský taktický pilot, když si přitáhl ovládací páku až k břichu a člun se snesl sotva metr nad přistávací plochou. Pilot si přidržel páku kolenem a obě ruce sáhly po rychlopalném dělu instalovaném v čumáku člunu.

Padesátimilimetrové střely vylétly ze šesti hlavní najednou, potom se dostavil zpětný ráz, který spustil prvních šest hlavní dolů k nabíjení a dalších šest vztyčil.

Protipěchotní střely z děla - hlavice láskyplně napěchované metafosforem - se odrážely od betonové přistávací plochy, explodovaly a kosily Janičáry pospíchající na svá místa.

Na konci plochy se člun zvedl. Pilot páku podržel až nadoraz, takže člun vzlétl kolmo k nebi a vzhůru nohama se obloukem vrátil k dalšímu průletu. Nutno podotknout, že pilotův smích byl přitom hlasitější než střelba z rychlopalného děla.

„Každou chvíli by po nás měli začít střílet," poznamenal vesele Otho a zrušil vnitřní atmosféru lodi. Sten těžce polkl, když se mu málem nafoukly uši - byli stále šest set metrů nad povrchem.

Ucítili tupou ránu někde na zádi a světelné indikátory zčervenaly. Monitor palubního počítače začal zobrazovat hodnoty, které všichni ignorovali.

Radar škytl a vyšlehly z něj plameny.

Sten zapnul mikrofon palubního rozhlasu. „Všem jednotkám. Připravte se k nárazu. Mínus třicet vteřin."

V prostoru pro mužstvo se vojáci pevně zapřeli ve svých nárazuvzdorných kapslích a snažili se na nic nemyslet a nedívat se na muže vedle sebe, protože pravděpodobně vypadali stejně vyděšeně jako oni.

Většina janičárských raketometných pozic dole na ploše už byla obsazená a začínala útočit navzdory intenzivní krycí palbě z bhorských lodí.

Střely se natáčely na podstavcích, vyhledaly cíl a odpálily se do vzduchu. Mnohohlavňová projektilová děla hledala cíl.

Nacházela jen jediný:

Zrezivělou masu *Atherstonu,* který byl už pouhé čtyři tisíce metrů nad plochou. Jeho motory stále chrlily do vzduchu tepelné vlny a loď se řítila k zemi.

„Stanice číslo tři... byli jsme zasaženi do prostoru pro posádku. Všechny jednotky uvnitř zaznamenaly ztráty," oznámil bhorský důstojník.

„Kdo?" zeptal se Vosberh. Dříve než se mu dostalo odpovědi, jedna balistická střela provrtala řídící bublinu a explodovala. Metr dlouhá železná střepina mu přeťala páteř těsně nad pasem.

Sten odstrčil tělo stranou a pohlédl na Otha. Bhor měl krvavé vousy, a jak se zdálo, jedno jeho oko nebylo docela v pořádku. Othovo zavrčení bylo hlasité a měl široce rozšklebená ústa, když reverzoval chod motorů Yukawa, jenž sloužily jako přídavná brzdná zařízení.

„Dvě stě metrů-"

Sten se vrhl do své nárazuvzdorné kapsle.

Jak se *Atherston* řítil dolů, vypadal, jako by jej ve vzduchu držela mnohobarevná ohnivá fontána a každá zbraň v poli se otočila k jistému cíli. Prostory *Atherstonu* byly brzy jako řešeto; Bhorové i lidé umírali krvavou smrtí.

Othův druhý velící důstojník byl zasažen, a když se rozplácl o ovládací pult, z rány na krku se mu vyřinula krev. Kurshayne vylezl ze své kapsle a zmítán silou přitažlivosti se dopotácel k pultu. Odtrhl od něj mrtvé bhorské tělo a vzápětí sám padl na zem, když byl jeden ze stále zapnutých brzdných motorů Yukawa ustřelen nepřátelským zásahem a vystartoval samostatně do vzduchu.

Většina janičárských děl a řízených střel se zaměřila na osamělý motor, který obloukem svištěl po obloze.

Potom už Sten nevnímal nic než mohutnost obrovského hangáru, když se loď přiblížila a před ním se objevila mohutná vrata, která se stala středem jeho světa a vesmíru a...

Atherston proboural monstrózní dveře hangáru, jako kdyby byly z papíru. Loď se zastavila zapíchnutá v betonu a poté, jakoby zpomaleně, se dveře do montážní haly prolomily a loď s mohutným otřesem dopadla dovnitř na podlahu.

„Jdeme! Jdeme!" křičel Sten, když slyšel detonační nálože odpalovat pochroumaný čumák a potom suché chroupání převodů s vylámaným ozubením, když se snažili spustit rampy.

Alex měl Otha přehozeného přes rameno a druhou rukou postrkoval kulhajícího Kurshaynea ven z řídící kabiny mezi vřící masu Mathiasových a Vosberhových vojáků, kteří se vyhrnuli na přistávací plochu.

Ale nikoliv ve zmatku. Panika se nekonala. Sten hrdě sledoval, jak muži shodili zbraně z ramenou a všichni obléhací specialisté se pustili do práce; ustavili ručně ovládané kulomety a děla a začali opětovat palbu janičárských jednotek.

Nad plochou přelétlo šípovité seskupení bhorských člunů zhruba ve výši lidské hrudi, zatímco z jejich trupů se na předem určené cíle sypala střelba z děl a rakety.

Z janičárských pozic se vylinul kouř.

„Do toho! Do toho! Pohyb! Pohyb!" A proč sakra nemůžu udělat něco povzbudivějšího než křičet, pomyslel si Sten, když jeho skupina obíhala roh hangáru a mířila k vlastním přiděleným cílům určeným k demolici.

A proč vlastně křičím, když je tu takový ticho? Sakra, chlape, vždyť ty jsi ohluchl. Ne, uvědomil si Sten, když se ozvala osamělá střelba z řad jeho vlastních vojáků, kteří poslepu postupovali podle útočného plánu.

Alex křičel, aby přestali střílet a Otho se s krvavým úsměvem potácel ke Stenovi.

„Máme necelou hodinu, plukovníku, a potom, u matčiných vousů, celej tenhle odporně černej svět skončí v pekle."

Poněkud méně poetický Sten usoudil, že mu Otho právě sděluje, že zapnul časovač náloží ukrytých v lodi - konvenční výbušniny, kterých však bylo dost na to, aby se vyrovnaly dvojkilotunové atomové bombě.

Khorea rychle zasalutoval na pozdrav a vstoupil do velitelského úkrytu Urichu. Velící personál v bunkru je klidný, zaznamenal spokojeně, a všechny pozorované scény byly zapnuté.

„Situace?"

„Přistálo nám tu přibližně tisíc agresorů," hlásil jeden důstojník. „Žádný náznak, že by do atmosféry vstoupila nějaká větší útočná plavidla. Všechny lodě jsou jen podpůrné útočné letouny. Nebyly detekovány potenciální atomové nálože."

„Ti agresoři jsou - žoldáci?"

„Vypadá to tak, generále."

„A tohle" - ukázal na obrazovku, kde ležel pochroumaný trup *Atherstonu,* stále zabořený

v rozbitých dveřích hlavní montážní haly - „byl jejich záměr?"

„Ano," odpověděl další Janičár. „Jejich rozvědka zjevně nesprávně odhadla tloušťku dveří. Žádné větší poškození továrny nebylo hlášeno. Vlastně, až budou vetřelci zlikvidováni, provoz montážní haly může být zahájen během tří nanejvýš čtyř cyklů."

„Výborně."

Khorea něco zamumlal pro sebe a usedl k hlavnímu ovládacímu pultu. Ten prokletý Teodomir podnikl další útok. Tentokrát se jim to nepodařilo, ale jistě se ještě pokusí napáchat co největší škodu. Vzhledem k tomu, že nemáme zprávy o žádných lodích, které by pro ně letěly, musí být přesvědčem, že se jim podaří Urich obsadit a ovládnout. Což znamená, že čekají, že se vzdáme.

Nesmysl, řekl mu vlastní rozum. Není možné, aby toho žoldáci o Janičárech věděli tak málo. Takže jsou to sebevražedné jednotky? Stejně nepravděpodobné. I když v případě těchhle asi ne. Pohlédl na jednu obrazovku, na níž byli muži v rudých uniformách. To jsou přece ti fanatici - Mathiasovi Druzi. Ale ostatní jsou žoldáci. Žoldáci prostě a jednoduše za své klienty neumírají.

Takže - potřebujeme další údaje, dokončil v duchu bojovou analýzu, když vydával řadu rozkazů se záměrem uzavřít kruh janičárských vojáků kolem agresorů a zcela je zničit.

„Ven. Musíte odsud pryč," křičela Ffillipsová. Stála se samopalem nad skupinkou dělníků klečících v dílně. Za ní dvě komanda odvíjela z cívky detonační drát a proplétala jím celou dílnu.

„Civilní obyvatelstvo nezabíjíme," ujistila je Ffillipsová. „Tak běžte. Zmizte odtud. A hodně daleko."

Dělníci vstali a hrnuli se k východu. Ffillipsová spokojeně vzdychla a obrátila se zády, aby pozorovala práci svých skupin.

Jeden z janičárských dělníků se však náhle zastavil poblíž smrtícího komanda se střelnou zbraní v ruce, zvedl ji a namířil na Ffillipsovou právě ve chvíli, kdy se bělovlasá žena vrhla stranou, otočila se a zahájila palbu. Sprcha kulek přeťala muže vejpůl.

Ffillipsová vstala a smutně zavrtěla hlavou. „Co naplat, jejich oddanost je obdivuhodná," utrousila spíše pro sebe.

„Zabijte je! Zabijte Janičáry!" volal Mathias, když se vlna Druhů přiřítila ke dveřím janičárských kasáren. V kasárnách však byl pouze lazaret. V postelích leželi ranění a nemocní jako v každém průmyslovém centru.

Nikdo z nich nebyl ozbrojený.

To však Mathiasovi ani jeho Druhům nevadilo.

Pacienti umírali dřív, než se stačili doplazit pod postele.

Ze vzduchu, z kabin ostřelovacích bhorských lodí, které pálily na vše, co jen vzdáleně připomínalo černou uniformu, to vypadalo, že na Urichu zavládl naprostý chaos. Tu kouř, tam plamen; jinde zas explodovala nějaká budova. Vojáci běhali z jednoho úkrytu do druhého.

Útok pokračoval velmi dobře.

„Nádhera," liboval si Kurshayne.

A opravdu. Stenovým, Alexovým a Kurshayneovým terčem bylo janičárské konstrukční centrum, zvláště pak složité konstrukční počítače ve sklepeních budovy.

Kóje konstruktérů však byly plné obyčejných plánů a modelů. Sten věděl, že některé z nich musely být zhotoveny lidmi, kteří milovali čistou krásu šípovitých mezihvězdných lodí.

Takže? Sten zapnul dvacetivteřinového časovače a spletencem detonačního drátu všude po podlaze budovy začala pulzovat elektřina.

Kurshayne zcela uhranutý nehybně zíral na jeden z modelů.

Sten model popadl a strčil jej hluboko do Kurshayneova poloprázdného ruksaku. „Pospěš si, jestli se chceš dostat na oběžnou dráhu, člověče."

Jakmile všichni tři vyběhli z budovy, nálože zaburácely a vybouchly, takže se její střed propadl do sklepa.

Ne, rozhodla se Ffillipsová. Žádný člověk, dokonce ani Janičár by takhle neměl umřít.

Ona a tři její komanda se krčily za troskami budovy. Na nádvoří proti nim byla skrumáž Janičárů. A nad nimi velká nádrž chemopaliva.

Mezi těmito dvěma liniemi ležel uprostřed nádvoří jeden raněný muž.

„Záchrana raněného!" zahulákal jeden z Ffillipsových mužů a vyběhl na otevřené prostranství. Nějaký Janičár vylezl z úkrytu, zamířil a chladnokrevně prohnal kulku tělem zachránce. Znovu zamířil a zastřelil raněného muže.

A tak si to Ffillipsová nakonec rozmyslela a do nádrže nad Janičáry nasypala pořádnou dávku. Tekutý oheň proměnil černé zabijáky v poskakující loutky smrti.

„Všechny jednotky první vlny jsou v boji, generále," oznámil janičárský důstojník.

„Děkuji, Sighfere," opáčil Khorea a prohlédl si bitevní obrazovku. Výborně, výborně. První vlna udržela žoldáky na místě. A druhá vlna teď prolomí jejich řady a ta třetí je rozmázne.

Velmi ho zajímalo, jaký záměr může mít kapitán žoldáků - stále ještě neviděl jediné racionální vysvětlení sebevražedného útoku.

Nálože *Atherstonu* měly čtyřnásobné rozbušky, aby nedošlo k nějakému selhání. Přesto se dvě z nich při nárazu odpojily od obvodu.

U ostatních dvou však časovače na bázi molekulárního rozpadu spolehlivě tikaly.

Stateční Janičáři se vrátili zpět na své palebné posty a kabiny raketometů znovu ožily. Bhorským pilotům šlo najednou o život a rychle se začali zvedat nad úroveň budov depa.

Skupina trojčlenných komand vylezla z úkrytu a sunula se ke svému cíli. V momentě, kdy se objevili na otevřeném prostranství, janičárská balistická střela ztratila zamýšlený cíl - bhorský člun - v přízemním chaosu a zasáhla budovu.

Jediné, co komanda mohla slyšet, byla masivní exploze balistické střely, a potom se na ně sesypala suť z desetipatrové zhroutivší se budovy.

Jejich cíl nebude zničen a ještě mnoho let poté budou s přáteli nad narkopivy rozebírat, co se vlastně stalo.

Druhá vlna Janičárů, pozoroval Khorea, si počínala velmi dobře. Zdálo se, že podnikají vpády do obklíčení agresorů.

Třetí vlna útoku byla, teď když si bhorské čluny musely udržovat vzdálenost, vedena na přistávací plochu poblíž havarovaného transportéru.

Výborně, pomyslel si Khorea. Nyní Janičáři dokáží svoji statečnost.

Sten se pozorně podíval do hledí své zbraně a zmáčkl spoušť. Osm set metrů od něj se janičárský Sighfer začal svíjet, vyhodil pušku do vzduchu a sesunul se k zemi.

Sten zapadl zpět do hnízda ze suti, které spolu s Othem, Kurshaynem a Alexem okupoval.

Kurshayne vytáhl model, který mu Sten strčil do ruksaku a evidentně fascinovaně na něj hleděl. Sten už chtěl něco říci o dětech a hračkách ve válce, když vtom nad jedním z Kurshayneových očí spatřil malou modrou díru.

Alex se doplazil ke Stenovi. Oba nechápavě zírali na Kurshayneovu mrtvolu a potom jeden na druhého. Bez hlesnutí se odplazili na vrchol hromady.

Oproti živobijákům ve skutečnosti i kladní hrdinové občas umírají ve velmi nehrdinských chvílích.

Zaprášený a potlučený Egan pohlédl na hodinky, potom na vrak *Atherstonu* a rozhodl se zalézt co nejhlouběji pod nejbližší balvan.

„Janičárští muži," ozval se z reproduktorů Khoreův hlas.

„Máte před sebou nepřítele. Myslím, že vám nemusím připomínat, co máte dělat. Sighferové! Ujměte se velení svých jednotek a veďte je do útoku!"

Když se třetí vlna Janičárů - více než tři tisíce elitních vojáků - dovalila k vraku *Atherstonu,* rozpadovému časovému spínači došly molekuly.

Sten si nepamatoval, že by Alex někdy pochyboval, co se stane, až se nálože vznítí. Tentokrát to muselo být snad poprvé. „Věděl jsem, že když budou dveře fuč, budeme mít v továrně ohnivou kouli. Ale co se stane, když ta koule zasáhne *zadní* dveře, jo hochu, to sem nečul. To sem nečul."

Následující scéna poskytla docela dobrou podívanou. Tak jak bylo v plánu, plastické nálože v čumáku *Atherstonu* vybuchly rovnou z otevřené přídi lodi do montážní haly a vytvořily impozantní, téměř kilometr vysokou ohnivou kouli. Rychlostí vyšší než 1.000 km/s se hnala k zadním dveřím.

Ale zadní dveře hangáru navzdory očekávání nepovolily. Ohnivá koule se namísto toho odrazila, řítila se přes celou továrnu zpět a nad vrakem *Atherstonu* vylétla na přistávací plochu.

Z výšky mohla exploze připomínat rozvinutí nukleárního hřibu do stran, jak se ničím neomezovaná tlaková vlna hnala po obrovské přistávací ploše. Přímo na janičárské vojáky.

To nejlepší, co o tom asi lze říci, je, že to byl velmi, velmi rychlý způsob smrti, způsobené převážně tlakovou vlnou, nedostatkem kyslíku, či rozmačkáním sutí, která se přiřítila z hangáru. Pouze pár nešťastníků na okrajích výbuchu se proměnilo v živoucí pochodně.

V méně než dvou vteřinách však tři tisíce Janičárů přestalo existovat. Stejně jako montážní hala. Nic jiného než atomová bomba o mnoha kilotunách by dokázala srovnat se zemí takovou budovu. Stenovy demonálože však celou budovu nadzvedly - a následné ji zase pustily vlastní vahou na zem.

Někteří Stenovi lidé byli navzdory jasnému rozkazu příliš blízko místu výbuchu a zemřeli. Ti ostatní už bez složité operace nikdy neuslyší.

Stenův vpád byl více než uspokojivý.

Vedlejší účinek - který Stenovi ve svém důsledku zachránil život - způsobil, že komunikace janičárského velitelského bunkru byla poškozena a Khorea spolu s hrstkou přeživšího důstojnického personálu Janičárů bude nejméně tři dny pohřben v troskách.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

PARRAL SE NAKLONIL k vidobrazovce a s velkým zájmem pozoroval akci na Urichu. Stenův plán byl více než úspěšný.

Ale Sten si počínal až příliš dobře. Podle Parrala válka skončila. Bylo zapotřebí jediného konečného úderu a Parral se začne starat sám o sebe.

Zapnul obvod a zmáčkl spínač velitelského mikrofonu ke svým dopravním lodím v prostoru nad Urichem. „Tady Parral. Všechny lodě opustí oběžnou dráhu. Opakuji: Všechny lodě opustí oběžnou dráhu. Navigace směr domov. To je vše."

Nikdo z Parralových kapitánů samozřejmě neprotestoval. Byli příliš dobře vycvičeni. A když se na Parralově vidobrazovce objevily jeho lodě, kupecký princ tak trochu litoval, že tam dole na Urichu nemá žádný snímač, aby mohl v přímém přenosu pozorovat Stenovu poslední chvíli.

Byl si jist, že to bude velmi hrdinský konec.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

STEN SI STRHL kus roztaveného plastu z nohy a vstal. Naproti přes kráter stál zmatený Otho a nechápal, proč se na ně Alex tak zubí.

„Dobrý, co, hochu?" zvolal pyšně Alex. „Tohle byl snad nejklasičtější výbuch, jakej sem kdy narafičil."

Sten zdecimovaně přikývl a otočil se, když do kráteru vstoupil Egan s očima vypoulenýma zděšením. „Plukovníku," zvolal hoch. „Oni nás tu nechali!"

Sten na něj nechápavě zíral.

„Jsme tu uvězněni! Nechali nás tady!"

To už však stál u Egana Alex a dost nešetrně jím třásl.

„Takhle se nepodává hlášení, vojáku," káral jej. „Copak nevíš, jak se chová správnej voják?"

Egan se vzpamatoval a ovládl se. „Plukovníku Stene," řekl zcela formálně, ale stále roztřeseným hlasem. „Moje komunikační sekce hlásí přerušení spojení s Parralovými dopravci. Radar navíc ukazuje, že všechny lodě, které nás měly odvézt, zmizely z oběžné dráhy Urichu."

Egan znovu propadl zoufalství. „Nechali nás tu zemřít!"

KNIHA ČTVRTÁ

RIPOSTE

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

„CO si o tom myslíte?" zeptal se pyšně Tanz Sulamora.

Nebuď zbytečně taktní, myslel si Císař. „Patlanina," řekl docela srozumitelně.

Sulamorova tvář začala postupně rudnout.

Tento obraz, stejně jako ostatní, byl podle Císaře typicky rusko-hrdinskou malbou. Byl na něm vysoký, svalnatý mladík s tmavými vlasy, modrýma očima a s příjemnou barvou kůže. Mladík byl vyzbrojený pravděpodobně nějakým předchůdcem willypušky a s její pomocí držel v šachu hordu šílených mimozemšťanů a humanoidních fanatiků.

Galerie samotná byla ohromující, téměř kilometr dlouhá a to, co viselo na jejích stěnách, byla podle Sullamory největší a nejcennější sbírka Nového umění v celé Říši.

Všechny obrazy byly na velkých plátnech a jejich vznosná témata byla vyvedená v superrealistickém stylu, který byl momentálně vrcholně moderní. Médiem byla vysoce viskózní barva, jejíž tón se měnil se světlem, jak se prohlížející pohyboval. Byla to vždy stejná barva s velmi jemnými odstíny. Za „štětec" sloužil laser.

Každý obraz, na nějž Císař pohlédl a následně se zamračil, představoval významný moment v historii Říše.

Všechny byly tak realistické, že se cynik, jako je Císař, podivoval, proč se patlat se štětcem, když by stejného výsledku dosáhl fotorekonstrukcí?

Sullamora byl stále šokován, takže se Císař trochu rozhovořil o tématu. „Je to hrozné. Vidkomické, jako všechno v téhle galerii. Kde jsou dny starého dobrého abstraktního umění?"

Sullamora byl hlavou jednoho z největších subjektů existujících z vůle Říše, jakýsi konglomerát, který byl v podstatě vrcholnou těžařsko-průzkumno-vývojovou podříší. Byl velmi úspěšný, velmi bohatý a velmi pro-říšský.

Jeho největší soukromou zálibou bylo to hrozné umění, na něž se Císař právě díval, a dvojičky nedospělých dívek. Právě proto pozval Císaře na otevření galerie a momentálně tak trochu připomínal bernardýna, který zjistil, že jeho soudek s rumem je prázdný.

Sullamorovi se podařilo neodhalit reakci naprostého zděšení a nutkání říci Věčnému Císaři, že je starý páprda, který nemá smysl pro moderní umění.

Ale když pohlédl na muže, který je vládcem všech známých hvězd a vypadá tak na pětatřicet, rozmyslel si to. To byla jeho první chyba. Zaúpěl. Což byla druhá. Věčný Císař ze všeho nejvíc miloval bouřlivou debatu a nenáviděl patolízaly.

„Myslel jsem si, že vás potěším," pokusil se Sullamora. „Vy jste to nepoznal?"

Císař znovu pohlédl na obraz. Na tom muži mu bylo něco povědomého, ačkoliv na zobrazeném incidentu nic. „Ne."

„Ale vždyť jste to vy," vzdychl Sullamora. „Když jste sám odvrátil vlnu útočníků při Bitvě o brány."

Věčný Císař se najednou poznával. Vypadal trochu lépe, ačkoliv se vždy považoval za mírně pohledného a určitě mnohem statečnějšího, než se cítil. Bitva o brány ho však naprosto zmátla.

„*Jaká* bitva?"

„V raných dnech vaší vlády."

A vtom si Věčný Císař vzpomněl. Jeho burácivý smích se rozléhal galerií. „Vy si myslíte, že jsem to udělal já?" chechtal se a ukazoval na zobrazeného střelce a zmatené hordy.

„Ale je to přece podrobně zdokumentováno," namítl Sullamora. „To vy jste při povstání před sedmi sty lety vedl finální útok."

„Vy mě musíte mít za naprostýho blázna, člověče," řekl Císař. „Myslíte si, že jsem stál před někým s puškou, když se to všechno podělalo?"

„Ale legenda-"

„S legendama mi polibte prdel," odsekl Císař hrubě. „Měl byste vědět, že chlapa s puškou si můžete koupit kdykoliv. Ne, Sullamoro, to nejsem já. Během toho povstání jsem si dával zatraceně dobrej pozor, abych byl pěkně zašitej, a nabízel jsem úplatky."

„Úplatky?"

„Samozřejmě. První, co jsem udělal, bylo, že jsem vypsal ceny na hlavy vůdců povstání. Rebelové jako správný kapitalisti vůdce vydali." Usmál se při té vzpomínce. „Bylo to hrozný. Všude samá krev."

„A co jste udělal s rebelskými vojáky?" vyhrkl Sullamora proti své vůli.

„Co myslíte?"

Sullamora se na chvíli zamyslel a potom se usmál. Měl to. „Dal jste je všechny popravit?"

Císař se znovu rozesmál. Sullamora se otřásl; Císařův ironický smích mu začínal být krajně nepříjemný. Ačkoliv věděl, že nepatří jemu osobně, měl husí kůži z pocitu, že je adresován současné situaci celého lidstva.

V tom se příliš nemýlil.

„Ne," odpověděl Věčný Císař, „najal jsem je. Všechny jsem je dvojnásobně povýšil. A nyní je z nich vedle Imperiální gardy ten nejdůvěryhodnější regiment mé armády."

Sullamora Císařovu podivnou logiku zavrhl. Možná se mu ale ten názor bude jednou hodit. Ne, to by určitě nikdy nezabralo. Jak bys mohl uvěřit mužům, kteří se tě pokusili zabít. Nejlépe s nimi rychle skoncovat.

Pohlédl na Věčného Císaře s novým pohrdáním.

„Máte tu nějaký slušný pití?" zeptal se Císař.

Sullamora přikývl, bodře uchopil Císaře za loket a vedl jej do svého soukromého apartmá.

Věčný Císař pil dvě hodiny v kuse a vyprávěl přitom oplzlé příběhy o incidentech z různých období svého panování. Sullamora se křečovitě usmál poslednímu Císařovu vtipu a s velkou mírou odporu si uvědomil, že v každém z těch příběhů ze sebe Císař nějakým způsobem udělá vola. Ten člověk je zatracený blázen, pomyslel si, a je mu jedno, že to všichni ví.

Tuto myšlenku však rychle pustil z hlavy. Bylo na čase učinit závažný krok. Uvědomil si, že Věčný Císař bez použití pilulek proti opilosti zkonzumoval tolik alkoholu, že by to porazilo i mastodonta. To Sullamorovi připomnělo, aby tajně polkl čtvrtou pilulku večera. Pohlédl do zakaleného zraku Věčného Císaře a usoudil, že je pravý čas.

„Doufám, že to pro vás byla příjemná návštěva," odvážil se.

„Jistě, Šullamo.. tedy chci říct... Sullo... ne... Tanzi. Tak, správně, Tanzi." Císař si nalil další sklenku a kopl ji do sebe.

„Báječnej večer. No. A tejdě... tedy ... A teď zajdem do několika přístavních putyk. Zablbnem si. Porveme se... a pro zbytek noci si najdem dvě pěkný holky.

Znám pár holek s takovejmahle figurama" - pohybem ruky naznačil křivky boků - „a s takovýmhle... rozumem." Luskl prsty - samozřejmě to znamenalo, že ty dívky jsou chytré, velmi chytré. „Budeme celou noc bouřlivě debatovat a... a... no, vždyť víš... taky celou noc." Věčný Císař vrhl na Sullamoru až děsivě střízlivý pohled. Muže to naprosto šokovalo.

„Tedy pokud jsi neměl nějakej jinej záměr," zpražil ho Císař.

„Ale... ale... tohle bylo ryze společenské pozvání," namítl Sullamora. „Chtěl jsem vám jen ukázat svoji novou galerii."

Věčný Císař se opět ironicky rozesmál. „Dej si pohov," řekl a ingnoruje Sullamorovo popuzení tímto anachronismem, pokračoval dál. „Ty jsi hlava největší těžební společnosti v týhle oblasti.

Vím dobře, že za tim něco vězí. Ale ty nemáš odvahu požádat o audienci. Namísto toho

mě takhle královsky hostíš. Strkáš mi pod nos intošský sračky - jako to umění, co stojí za úplný hovno. Snažíš se mě nalejt.

A teď jsi právě sbíral odvahu, abys to na mě vybalil."

„Nemám nejmenší-"

„Souvislosti, Tanzi. Souvislosti. Kurva, co dneska ty vedoucí pracovníky učí? Jo, to za mejch časů - ale, do řiti s tim. Takže ještě jednou - co máš na srdci, Tanzi?"

A Tanz mu vše zdráhavě vyložil. Pověděl mu o plánu své společnosti iniciovaném zvěstmi o Eryxské hvězdokupě. Jeho špióni (ačkoliv je tak sám nenazval) jej ujistili, že zvěsti o potenciálně superbohatých ložiscích jsou pravdivé... A Sullamora chtěl Věčnému Císaři osobně předat žádost o průzkum.

„Tos měl říct na rovinu," odpověděl věčný Císař. „Nesnáším lidi, co kolem všeho chodí jako kolem horký kaše."

„Dobrá," řekl na to Sullamora. „Tak vás o to žádám, jak sám říkáte, ‚na rovinu'. Má společnost je do průzkumu zmíněné oblasti ochotna investovat velké množství kreditů."

Věčný Císař se ani na chvíli nezamýšlel. „Ne," odpověděl suše.

Slitoval se nad Sullamorou, dolil mu skleničku a dal mu čas, aby polkl velký hlt. „Já osobně," pokračoval, „jsem měl na mysli konsorcium."

Sullamora vyprskl alkohol na stůl. „Konsorcium!" zalapal po dechu.

„Jo," přitakal Císař. „Spojíš se s ostatníma velkýma společnostma - už jsem rozhodil sítě-" lhal, „dáš dohromady konsorcium, poletíte do Eryxský hvězdokupy jako jeden celek a... vytěžíte jí do mrtě."

„Ale co zisky," namítl Sullamora. „Příliš mnoho společností..."

Věčný Císař zvedl ruku a přerušil jej. „Poslyš, už jsem proved vlastní studii. Jakákoliv samostatná těžební společnost, která by se pokusila těžit na Eryxu samostatně, je předurčená k bankrotu. Koneckonců je to hraniční oblast. Když ale spojíte svý síly, můžete na tom hodně vydělat. To je můj návrh."

„Váš návrh?"

„Jo. Ber, nebo nech bejt a na celou věc zapomeň. Mimochodem - nedávno jsi žádal o zvýšení dodávek AM2?..."

„Ano?" Sullamorovi se roztřásl hlas.

„Rozmysli si to s tím konsorciem a já tvou žádost zvážim."

Vzhledem k tomu, že Věčný Císař ovládal a dodával zdroj veškeré energie (AM2), Sullamora právě dostal zásah do nejbolestivějšího místa.

Věčný Císař se znovu napil. Praštil sklenkou o stůl, že z toho Sullamora poskočil nejméně o půl metru.

„Víš, co ti povim," řekl Věčný Císař. „Když se ti zalíbí můj návrh s konsorciem, můžu tvé kvóty na AM2 dokonce zdvojnásobit. Co ty na to?"

Sullamora nebyl tak hloupý, jak se jevil. Taková nabídka se mu velmi zamlouvala.

„Zdvojnásobit jim kvóty?" zeptal se ohromeně Mahoney.

„Ale hovno," odsekl jeho bos. „Nenávidím tyhle těžařský společnosti. Jsou skoro stejně hrozný jako Sedm starejch sester..."

Nad Mahoneyho nechápavým pohledem mávl ve smyslu „zapomeň na to".

„Vlastně jim je hodlám zkrouhnout na půlku, jakmile konsorcium ustaví."

Mahoney byl zděšený.

„Tím chcete říct, že je pustíte do Eryxu? To si neuvědomujete, jak daleko jsme-"

Věčný Císař zvedl ruku a zarazil jej. Zazubil se na Mahoneyho a žertovně si zatahal za dlouhý pramínek vlasů na čele.

„Kde jsou gratulace pro tvýho skvělýho šéfa? Právě jsem ti koupil spoustu času, Mahoney."

Mahoney mlčel.

Císař se zarazil, naklonil se přes stůl a poklepal prsty na jeho desku. „Něco není v

pořádku, plukovníku?"

Mahoney zaváhal. „Tak co se sakra děje!" „Náš agent. Sten. Nemohu se s ním spojit." Císař sklesle zapadl do křesla. „Což znamená?" „To kdybych věděl, pane. Zatím znám pouze hodnocení vojáků Jednotek Mercury: všichni zrušili sázky."

Nato Císař sáhl po láhvi. „A kurva! Tak teď jsem se asi pěkně sek."

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

„ON... ON JE... MRTVÝ?"

„Bohužel, má drahá."

Parral se předklonil, aby utišil plačící sestra. Sofie se schoulila do jeho vřelé náruče. Záhy se však zase odtrhla a otřela si slzy.

„Ale jak?"

Parral na ni pohlédl s bratrským soucitem. „Ach, bojoval velmi statečně, tak jako ostatní muži. Ale obávám se, že to na ně bylo příliš. Past. Zemřeli do posledního muže."

Sofie na chvíli spočinula na bratrových očích a napadlo ji, jestli je to pravda, jestli třeba její bratr - ne, to bylo i na Parrala příliš.

Zoufale se rozvzlykala a padla mu do náruče.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

„EGAN JE MRTVÝ," naříkala nějaká dívka z lycea.

Sten jen přikývl. Na truchlení nezbýval čas ani energie.

„Je mrtvý," opakovala monotónně. „Jen vyšel z úkrytu pro zásoby a oni ho spálili."

Viola zmlkla, posadila se a hleděla skrze Stena nejméně tisíc metrů do dálky. Dřív než mohl Sten vyslovit patřičná chlácholivá slova, Alex ji odvedl stranou, vytáhl jí z batohu klávesnici počítače a zadal jí, aby vypracovala hlášení o zbývajících bojových silách.

Ne že by ho potřebovali. Čísla byla již známa a dobře zaryta do Stenovy paměti:

VOJÁCI NA POČÁTKU: 670 (Sten přistál se 146 ze svých původních žoldáků, plus 540 Druhů.)

VOJÁCI ZBÝVAJÍCÍ: 321.

Ty jsi ale zatraceně dobrý velitel, plukovníku, posmíval se v duchu sám sobě. Jen padesátiprocentní ztráty? Výborné vedení. A co hodláš podniknout ted7

Za sebou uslyšel nějaké štrachání. Otočil se a spatřil, že se dovnitř vplížil Mathias. Podřepí vedle Stena a upřeně na něj zíral. V jeho bledé tváři ze zračil vztek a nenávist. Nenávist však nepatřila Stenovi...ale...

„Můj otec," vyhrkl. „Je možné, že vydal rozkaz, aby nás tu nechali?"

Sten chvíli mlčel, ale nakonec zcela po pravdě řekl: „Nevím."

„Svého vlastního syna," sykl Mathias. „Mé Druhy..'"

Sten položil mladíkovi ruku na rameno. „Pravděpodobně to byla jen Parralova akce. Parral hraje svou vlastní hru."

Mathias si rukávem otřel umouněnou tvář. „Měl jsem to tušit..." Zmlkl. Sten měl zatvrzelý výraz. Musí začít přemýšlet, ne jen dokola blábolit a litovat se.

„Mathiasi," křikl a mladík se s úlekem vrátil do reality. „Vraťte se ke svým mužům a vyčkejte mých rozkazů."

Mathias strnule přikývl a odplazil se zpět na své místo.

Sten opatrně zvedl hlavu nad balvan a prohlédl si prostor. Poté, co zjistili, že je Parralovy transportéry opustily, našli obranné ležení v rozlehlé části jedné zdemolované dílny. Zakopali se a čekali, co se bude dít.

Byli úplně obklíčeni přeživšími Janičáry - podle Eganových předsmrtných odhadů, to byla armáda zhruba o síle pěti tisíc mužů.

Jsou tedy v nevýhodě pouhých dvacet ku jedné. Pro hrdiny v živobijících - hračka. Takže ti zbývá o něco málo víc než tři sta lidí, většinou raněných, plukovníku. Mimochodem, zapomněl jsi na Bhory.

A opravdu. Zhruba třicet Bhorů, kteří už nemohli létat, se na linii bilo jako o život. Stena pouze mrzelo, že Otho evidentně zahynul už někdy při prvním ústupu. Nikdo nehlásil, že by Otha nebo jeho tělo spatřil.

Takže si připočti deset neandrtálců. No, plukovníka? Jaký bude další postup?

Existují jen čtyři možnosti:

1.-Zvítězit.

2.-Stáhnout se.

3.-Vzdát se.

4.-Zemřít v boji.

Nevzal jsem si bojový počítač, abych si postupy vyzkoušel. Vítězství bylo mimo hru a nebylo způsobu, jak se stáhnout. Vzdát se vlastně ani nebylo možné - pět Stenových žoldáků už tuto taktiku zkusilo. Nyní byli v území nikoho, mezi Stenovým úkrytem a janičárskými řadami. Ukřižováni na ocelových traverzách. Trvalo téměř celý den, než zemřeli - a většině z nich ještě pomohly kulky z milosti od jejich kolegů.

Ne. Ani vzdát se nebylo možné.

Takže je to tady, Steníku. Navzdory své mazanosti a pečlivému plánování stojíš před jedinou možností - padnout v čestném boji, který bude do historie zapsán vedle bitev na Cameronu, dien Bien Phu, Tarawě, Hue nebo na Kraisu VII. Jinými slovy, je z tebe potrava pro červy.

Vtom do něj vjel neovladatelný vztek. Na mysli mu vytanula věta od Lanzotty, muže, který mu ztrpčoval život v přijímači gardy: „Bojoval jsem za Říši na stovce různých světů a budu bojovat ještě na stovce dalších, dokud mě nějakej pašák nesejme. Ale pište si, že to pro něj bude ten nejdražší kus masa, co kdy ulovil."

Přepnul na velitelský okruh. „Alexi!"

Kilgour se postavil do pozoru.

„Příjem!"

„Do soumraku zbývá šest hodin. Chci, abys spolu s pěti muži - dobrovolníky z jednotek Ffillipsové - zůstal v pohotovosti."

„Rozkaz!"

„Lokalizovali jsme velitelský stan Janičárů?"

„Jo."

„Tak tedy dnes večer. Vyjdeme ven."

Alexova tvář se rozzářila obrovským úsměvem. Věděl to. On to věděl. Je mnohem lepší zemřít v akci, než schoulený v úkrytu čekat na smrt.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

TRVALO TÉMĚŘ dva dny, než byl Khorea, s tím co zbývalo z jeho velícího personálu, vykopán z bunkru. Nalezli jej schouleného pod kusem zříceného stropu ve stavu hlubokého transu.

Janičárští lékaři jej rychle vynesli ven, ale Khorea odmítl další pomoc. Trval na okamžitém zahájení zničujícího útoku na žoldáky.

Khorea byl pravděpodobně stále v šoku po bitvě. Nařídil pomalou smrt žoldáků, kteří dezertovali a trval na tom, že žádný Janičár nesmí brát zajatce. Byl odhodlaný do posledního muže a ženy zlikvidovat ty cizáky, kteří Janičáry tak zostudili.

Khorea seděl za narychlo pospojovanými počítači a obrazovkami na velitelském stanovišti. Nenáviděl je a vzpomínal na dny, kdy vůdce bojoval v čele svých vojsk.

Potom se ale usmál, když si uvědomil, že všechna jeho elektronika, všechny analýzy mu nabízejí jedinou odpověď - žoldáci se nehodlají, ani nemohou, vzdát.

Vypnul monitor a vstal.

„Generále!" ozval se pobočník.

„Zítra zaútočíme. A konečný útok povedu já."

Pobočník zasalutoval s očima vypoulenýma hrdinským obdivem.

„Takže, dnes večer shromážděte mé lidi. Ukážeme těm červům, kdo jsou to Janičáři. A se vší parádou. Avšak dnes večer - dnes večer se sejdeme k modlitbám. Tady. Hodinu po soumraku."

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

„...ALE DŘÍV, než jsme takového streggana mohli začít stopovat, " skřehotal stařičký Bhor, „museli jsme se na to připravit. Drželi jsme půst a přemítali o nátuře našeho odvěkého nepřítele. A jakmile jsme na něj upnuli mysl, začali jsme hodovat. Teprve tehdy a jedině tehdy jsme se vydali po ledě, abychom ho našli ukrytého hluboko v jeho brlohu..."

Stařičký, pomyslel si Otho, není pro Bhora správné slovo. Jediným znamením blížící se smrti pro Bhora bylo, že mu začínal šedivět kožich na hrudi. Krátce poté Bhor svolal svoji rodinu a přátele k poslednímu pohoštění a odešel na led, aby zemřel osamělou, ale zbožnou smrtí.

Tento Bhor byl však od střapaté hlavy až po sukovité prsty na nohou úplně bílý. Podle všeho to byl poslední přeživší lovec stregganů.

Shromáždění pozorně naslouchalo.

Stejně jako rada trpělivě vyslechla Otha, který byl stále ovázaný po zraněních, jež utrpěl, když se svým člunem vývrtkou opustil atmosféru, jakmile se doslechl o Parralově zradě.

Stejně jako naslouchali argumentům nejmladšího Bhora, proč musí všichni Bhorové okamžitě podpořit ztroskotalé bojovníky.

Stejně jako naslouchali kapitánovi obchodní flotily, který v poklidu - na Bhory (pouze dvě přerušení a jedna hospitalizace) - tvrdil, že žoldáci by měli být ponecháni vlastnímu osudu a Bhorové by se měli opět spojit s Janičáry. Tento obchodník byl shodou okolností Othův hlavní obchodní rival.

Rada jej však vyslechla jako každého jiného Bhora. Bhorské společenství bylo opravdu demokratické -kdokoliv z nich mohl mluvit na jakémkoliv shromáždění. O rozhodnutí, které mohlo trvat i několik týdnů a obvykle zahrnovalo několik menších bitek, se diskutovalo a bojovalo, dokud nedošlo k všeobecné shodě.

Jakmile však bylo rozhodnuto, Bhorové konali jako jeden mozek. Ale ta doba! Otho se poprvé v životě zamyslel nad tím, jestli jeho společenství není příliš nerozhodné a pomalé. Nebylo pochyb, že je zkažený těmi zatracenými humanoidy.

A tak stařeček, aniž by to dávalo nějaký smysl, vyprávěl další a další starodávné příběhy. Za normálních okolností by Otho byl tím prvním, kdo by si přisedl ke staříkově pravici a s plným džbánkem streggu by naslouchal příběhům dávných dní. Ale jeho přátelé - přátelé, u matčiných vousů, humanoidní přátelé - umírali.

Otho zaskřípal tesáky. Debata by mohla pokračovat ještě další čtyři nebo pět cyklů. Vzhledem k tomu, že se k Bhorům nikdy nedostala Robertsova pravidla, existoval jen jediný obvyklý způsob, jímž bylo možné vynutit hlasování. Pro Bhora, který tak učiní, to obvykle znamenalo smrt. Do otcovy zmrzlé řiti, zaúpěl Otho, jsi mým dlužníkem, Stene. Tedy budeš mým dlužníkem, když to přežiju.

Stařík skřehotal dál. Momentálně popisoval, jak je ochutnáváním stregganových bobků možné zjistit, jestli je stvoření dostatečně vyspělé.

Otho vstal z lavice, potácel se doprostřed kruhu rady a jeho metrová dýka opustila opasek.

Bez varování Otho zvedl z hrudi svůj dlouhý, kudrnatý vous a jediným tahem dýky, jež se zaleskla ve světle svíčky, jej uřízl. Hodil hrstku chlupů na zem doprostřed kruhu, načež, jak zvyk nařizoval, se sklopenou hlavou poklekl. Pro Bhora délka a hustota vousů představovala mužnou sílu, jako to pro některé kultury a bytosti představovala délka jistých jiných končetin. Uříznout si před radou vousy znamenalo, že záležitost je životně důležitá.

Vzhledem k tomu, že žádný Bhor si nelibuje v nebezpečných situacích, ten, kdo si

uřízne vousy, většinou ztratí své postavení a krátce nato i hlavu.

Tiché mumlání se proměnilo v řev, jenž přehlušil staříkovo vyprávění.

Otho čekal.

Bude následovat hlasování v záležitosti, jestli má být poskytnuta pomoc lidským vojákům. Otho velmi pravděpodobně prohraje a nějaký dobrovolník mu s radostí oddělí tělo od hlavy. Tím dobrovolníkem bude velmi pravděpodobně jeho proklínaný rival Jamchyd.

Proti všem zvyklostem však někdo promluvil.

Byl to starý lovec stregganů.

„Staří muži," šeptal sípavě, „se občas nechají unést romantickými zážitky z mládí, z nichž většina jsou, u matčiných vousů, lži."

Kosti zapraskaly, jak starý Bhor vstal. Najednou se zaleskla dýka a bílý krápník jeho vousů dopadl na hromádku Othových.

Rada zmlkla, starý Bhor se zapotácel, že málem upadl, a se sklopenou hlavou poklekl vedle Otha.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

PRASKNUTÍ mužova vazu nebylo zdaleka tak hlasité. Alex pustil helmu prvního Janičára a sevřenou pěstí uštědřil dělovku druhému. Stenovi to přesto připadalo hlučné.

Ležel na straně janičárského hlídkového postu s pěti svými dobrovolníky - čtyři muži Ffillipsové se svojí velitelkou - po boku a čekal, až Alex dokončí svůj minimasakr.

Podsaditý muž z Edinburghu se ujistil, že jsou oba Janičáři mrtví a odvalil se z HP.

Plazili se dál.

Sebejistí Janičáři pojali obranné linie jako sérii opevnění s rozestupem dobrých padesát metrů. Sten litoval, že tam s ním namísto obyčejných žoldáků nejsou vojáci od Kudlanek a že není kam jít - skrz tyto linie by bylo snadné exfiltrovat celý batalion.

Ale nic z toho neměl, a tak se plazil dál mezi neinteligentními EW senzory, tlakovými pastmi a řízenými minami.

Byly vytvořeny i dvě semknuté linie Janičárů, ale ani s jejich proniknutím neměli útočníci žádný problém.

Když byli za nimi, Sten s Alexem na sebe pohlédli.

Stena zajímalo, nad čím Alex přemýšlí - divil se, proč od chvíle, co opustili úkryt, neřekl ještě ani slovo. Druhá hádanka zůstane navždy nezodpovězena a bylo jen ku prospěchu věci, že Sten neznal odpověď ani na tu první.

Alex si totiž v duchu broukal píseň smrti:

„Přikryl jsem ho kabátem a upravil mu hřívu;
O samotě hlídal tělo kamarádu svýmu;
Dnem i nocí hlídal jsem to jeho mrtvé tělo;
Žádné živé stvoření tam vyjma mě nebylo."

„Já za úsvitu na hřbet vzal jej
A dlouho šel, než přítele jsem položil;
Hrob vykopal a pohřbil ho v něj,
Pak už jen drny navršil..."

Útočníci vstali a rozběhli se k bunkru velení. Když se ke stavbě přiblížili, vchodem k nim přilétlo mumlání Khoreovy ochranky.

Jeden ze dvou strážců před vchodem se hrdě narovnal do pozoru a vzápětí zemřel - se Stenovým nožem v srdci. Druhého zasáhl obloukový kop poté, co Sten udělal otočku a vystřelil nohou do vzduchu. Dopadl na obě nohy a pěstí muži zasadil vražednou ránu do spánku.

Ocitl se na schodech do bunkru a zahlédl Alexův zvrhlý škleb, když od svého postroje odpínal granát se zpožďovačem.

A v tom dorazili Bhorové.

Jejich lodě se řítily z východu a přistávací světla měly zapnutá naplno. Snesly se sotva deset metrů nad zdemolované letiště. Z každé díry v jejich bocích se sypala palba.

Výkonné atmosférické obchodní lodě jsou docela dobré křižníky, když jsou otevřeny všechny vykládací poklopy a v nich je tucet Bhorů s laserovými děly, mnohohlavňovými samopaly a s výbušninami.

Sten měl pouze čas zamyslet se, odkud pochází jejich inteligence. Letouny se otočily těsně nad janičárskými liniemi a rozdávaly smrt, než celý svět vybuchl a janičárští důstojníci se vyřítili po schodech z bunkru. Alex však už mezi ně hodil granát a kropil je kulkami ze svého samopalu. Vtom byl Sten poražen tlakovou vlnou a byl vržen dopředu,

takže dopadl na měkká těla, skutálel se po schodech dolů...

A ocitl se uvnitř bunkru.

Svalil se z nějakého slizkého těla, vstal a okamžitě zase padl na zem, když spatřil černovousého Khoreu, jak se na něj se zbraní řítí přes celou délku bunkru, a vtom zhaslo světlo.

Nad sebou Sten slyšel svistot a výkřiky boje. Zapomeň na to. Zapomeň na to, poručil si a pomalu se plížil tmou vpřed.

V bunkru o rozloze sto čtverečních metrů byl pouze Khorea a on.

Sten na něco šlápl. Klekl si a zvedl myš počítače. Hodil ji před sebe a málem to odnesl, když střelba zajiskřila zhruba v místech, odkud myš mohla být vyhozena.

Sorry, generále, řekl v duchu Sten. Vypadáte hloupější, než ve skutečnosti jste.

Lehni si na beton a zamysli se. Bitvy nad hlavou si nevšímej. Teď jsi slepec a pokoušíš se zabít dalšího slepce, který ti usiluje o život.

Udýchaný, s očima vypoulenýma do tmy se Sten plazil dál a rukama šmátral do všech stran, aby se vyhýbal překážkám. Á, mikrofon s kabelem... Zajímavé. S dlouhým kabelem.

Sten se doplazil k jednomu sloupu a udělal kolem něj smyčku. Volný konec kabelu provlékl očkem kolem spoušti své ruční zbraně a ještě mu zbylo dost kabelu, aby se odplazil o pět metrů dál.

Jeho samopal teď byl připoutaný k vertikálnímu sloupu. Sten zkušebně zatáhl za kabel. Ze zbraně se zablesklo a kulka se divoce odrazila od stropu, podlahy a zdi.

Khorea tím směrem okamžitě vyslal krátkou dávku.

Sten trhl kabelem, jak nejsilněji dokázal, takže zbraň přepnula na plně automatickou palbu a tma se proměnila ve stroboskopické záblesky. Samopal hlučně vyprazdňoval zásobník do prostoru bunkru. Khorea vstal zpoza pultu a zamířil na záblesky se záměrem ukončit duel v temnotě. Stačil však již pouze zahlédnout Stenův nůž, než se mu ze strany zabořil do hlavy. Sten narazil do mrtvého generála a bolestivě dopadl na rozvrzaný stůl.

Najednou bylo ticho až na zvuky zvenčí, kde Bhorové zpívali píseň vítězství, bouchaly granáty a ozývaly se salvy. Sten zaslechl jásot svých žoldáků a Druhů, kteří se vyřítili ze smrtelného obklíčení, aby Janičárům zasadili poslední ránu.

Sten si přitáhl židli, posadil se a začal spřádat plán na odvetu proti Parralovi.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

Schůzka se konala na neutrální půdě - na planetoidu, který v Lupuské hvězdokupě fungoval jako území nikoho. Bylo to místo ze všech nejsvětější. Právě zde poprvé přistál zakladatel Talameinova kultu, když na hvězdokupu uprchl.

Vypadalo to tam tak trochu jako v přírodním parku s rozlehlými loukami, zurčivými potůčky a lesy plnými drobné zvěře. Uprostřed jedné takové louky stála malá kaple - jediná stavba na celém planetoidu.

Dvě skupiny vojáků na sebe hleděly z protilehlých stran kaple se zbraněmi ve střehu a nervózními prsty na spouštích. Vojáci byli osobní strážci dvou konkurenčních proroků. Po generacích vzájemných bojů a zvěrstev čekali na signál, kdy si skočí po krku.

Nejprve Teodomir a potom Ingild vystoupili z hloučku svých strážců a přes louku se blížili k sobě. Oba muži byli nabroušení, poněvadž nevěděli, co mají očekávat. Zastavili se několik metrů od sebe.

Jako první se odhodlal Teodomir. S obrovským úsměvem ve tváři rozpřáhl ruce nad hlavou. „Bratře Ingilde, jsem tak rád, že tě konečně osobně poznávám."

Ingild se také usmíval. Vykročil a přátelsky objal svého rivala, načež opět ustoupil. Z očí mu kanuly slzy jako hrachy.

„Tys mi řekl ‚bratře'. Jaký krásný pozdrav. I já jsem měl vždy pocit, jako bychom byli bratři."

„Navzdory všem nesrovnalostem," souhlasil Teodomir.

„Ano navzdory všem nesrovnalostem."

Oba muži se opět objali, otočili se a bok po boku kráčeli ke kapli, před níž stál malý stolek se sněhově bílým ubrusem. Zastiňoval jej malý pestrobarevný slunečník. Na protějších stranách stolu čekala dvě pohodlná křesla. Jako první promluvil Teodomir.

„Konečně mír."

„Ano, bratře Teodomire, konečně mír."

Teodomir obřadně nalil víno. Rychle usrkl. „Jsem si jist," spustil slavnostně Teodomir, „že se na nás v tuto chvíli usmívá sám velký Talamein, a je šťastný, že jej obě jeho děti uposlechly a složily zbraně."

Ingild už se chtěl napít vína, ale vtom se zarazil. Velmi slabě a kněžsky si usrkl. „Byli jsme bláhoví. Koneckonců, jaký je mezi námi rozdíl? Ve skutečnosti šlo vždy jen o moc, o pouhé tituly. Ne o náboženství."

Ty prolhaná hromado hoven, pomyslel si Teodomir a nasadil ještě vřelejší úsměv.

Ty měchu nadmutý smradlavými pšouky, řekl v duchu Ingild, který opětoval úsměv a natáhl se přes stůl, aby Teodomirovi stiskl ruku.

„Bratře," špitl Teodomir emocionálně.

„Bratře," zajíkl se Ingild a po nose mu skanula stejně emocionální slza, neboť celou svou bytostí litoval, že se neodvážil uklidnit se několika dávkami od narkopijavic.

„Je zvláštní, jak snadno lze urovnat naše rozepře," řekl Teodomir. Blýskl pohledem k Ingildovým strážím a potlačil v sobě nutkání popadnout toho vychrtlého narkomana pod krkem a vymlátit z něj duši.

„Přišlo to na mě jako blesk z čistého nebe," pokračoval. „Ze rtů velkého Talameina."

„Velmi podivné," podotkl Ingild. „Mě v tu chvíli napadlo to samé." Pomyslel na obrovské ztráty, které jej potkaly, a co je důležitější, na hrozné náklady svaté pokladny. Momentálně by si za půl kreditu nechal vrtat koleno.

„Takže já navrhuji smír," prohlásil Teodomir. „Ekumenický smír."

Ingild se napjatě předklonil.

„Skončeme s naším nepřátelstvím," pokračoval Teodomir, „a každý z nás převezme

duchovní vůdcovství nad svými právoplatnými regiony v Lupuské hvězdokupě.

Oba budeme nazýváni Pravými proroky. A oba se budeme vzájemně podporovat."

„Domluveno," souhlasil Ingild téměř příliš zbrkle. „Jedině tak bude možno skoncovat s tím hloupým proléváním krve a oba se budeme moci plně věnovat našemu hlavnímu poslání. Našemu jedinému poslání."

Ingild sklopil hlavu. „Spáse duší našich bratří."

A za dva roky, řekl si v duchu, zaútočím na Sanktus s půl milionem Janičárů a tvůj podělaný trůn spálím na prach.

Teodomir poplácal dokumenty, které před ním ležely. Byly to smlouvy narychlo sepsané jeho písaři.

„Než to však podepíšeme, bratře, neměli bychom to společně oslavit?"

Ukázal na malou kapli.

„Jen mi dva před oltářem. Zpěvem modliteb k Talameinovi."

Ach, ty bídný červe, pomyslel si Ingild. Ty kacíři. Ty jsi snad schopen úplně všeho. „To je opravdu báječný nápad," řekl.

Oba proroci vstali a rozvážně vstoupili do kaple.

Parral se uvelebil ve svém křesle a sledoval na monitoru, jak se dveře kaple otevřely, oba proroci zmizeli uvnitř, a zase zavřely.

Po tvářích mu stékaly slzy smíchu. V životě neviděl nic legračnějšího. Dva svatí pokrytci, kteří se najednou bratříčkují a přitom se do hloubi duše nenávidí.

Zazvonil na sluhu, aby mu přinesl něco ostřejšího na zapití. Opravdu mistrovský kousek. Teodomir se bránil, když mu setkání navrhl. Křičel, až mu šla pěna od úst.

Když však vyslechl zbytek Parralova plánu, zmlkl.

Parral se předklonil, když skrytá kamera v kapli zabrala oba muže. Tohle bude velmi zajímavé.

Děkoval si, že prozíravě zůstal na Nebtě, protože si navzdory tomu, že Teodomira ujistil o úspěchu, nebyl jist, jak se situace bude vyvíjet.

Oba proroci se blížili konci obřadu a ozvěna jejich modliteb se rozléhala kaplí. Trvá to již příliš dlouho, pomyslel si Teodomir. Velké přijímání normálně trvá asi hodinu. Oba muži se však snažili přetrumfnout toho druhého, a tak modlitby pronášeli slavnostně a velmi pomalu. Každé slovo bylo vyslovováno, jako kdyby jim opravdu naslouchal Talamein.

Teodomir děkoval Talameinovi, že už jim zbývá pouze akt odložení knihy a požehnání obětním vínem. Muži se otočili k oltáři, samozřejmě každý jiným směrem, a vonnými hůlkami mávali nad velkou knihou, která stála uprostřed.

Udělali dva kroky vpřed a oba současně zvedli knihu. Ingild vykročil doprava. Teodomir doleva. Najednou se začali o knihu přetahovat.

„Tudy," vykřikl Ingild.

„Ne, ne, ty blázne, doleva."

Potom si téměř současně uvědomili, kdo jsou, a nervózně se rozhlédli po prázdné kapli.

„Eh, promiň, bratře, ale na Sanktu odkládáme knihu nalevo."

„Je to ve smlouvě?" zeptal se Ingild podezřívavě.

Teodomir zamaskoval netrpělivost. „Vždyť na tom nesejde," odpověděl se sebezapřením. „V duchu ekumenismu ji můžeš odložit, kde chceš."

Ingild se před ním uklonil a odbelhal se na pravou stranu oltáře, potěšen tímto malým vítězstvím.

Rychle přistoupili k poslední části obřadu: posvěcení vína a jeho vypití. Zlatý kalich vína byl ukryt uvnitř malého svatostánku se šikmou stříškou. Otevřeli malinká dvířka, vytáhli kalich a odříkali posledních několik modliteb.

Teodomir přistrčil pohár Ingildovi. „Až po tobě, bratře," vybídl ho k napití.

Ingild na něj podezíravě pohlédl. Zaváhal a zavrtěl hlavou.

„Ne. Nejdřív ty."

Teodomir popadl kalich a velmi neobřadným způsobem vyhltl polovinu jeho obsahu. Potom jej znovu přistrčil k Ingildovi.

„A teď ty," vyhrkl.

Ingild zaváhal, ale nakonec pohár pomalu přiložil ke rtům a opatrně usrkl. Chutnalo to dobře. Vyprázdnil zbytek poháru a opatrně jej postavil zpět na oltář.

„Obřad skončil," řekl. „A nyní pojďme podepsat ty..."

Rozkašlal se. Nejprve slabě. Potom intenzivněji. Vzápětí zmodral v obličeji, popadl se za břicho a začal křičet bolestí.

„Ty hlupáku," chechtal se Teodomir. „Víno bylo otrávené."

„Ale... ale..." přemáhal Ingild své utrpení, „vždyť jsi ho také pil."

Skácel se k zemi a zmítal se v agónii. Z úst mu vytékala krev, jak se v záchvatu zuřivosti kousl do jazyku.

Teodomir kolem něj začal poskakovat. Kopal do něj. Křičel na něj.

„Pro mě bylo posvěcené. Pro mě ano. Ale ne pro narkomana. Ne pro narkomana."

Ingild se pokusil vyškrabat na kolena, ale Teodomir jej znovu skopnul k zemi.

„No, kdo je teď Pravý prorok, ty blbe, co? Kdo je Pravý prorok?"

Parral sledoval Ingildův tanec smrti a smál se, až se za břicho popadal.

Vypnul monitor. Bylo po všem. Ano, už bylo po všem.

Na chvíli jej mrzelo, že vedle něj nesedí ten mladík Sten. Domníval se, že mazaný plukovník by jeho plán jistě ocenil. Války se dají vyhrávat mnoha rozličnými způsoby.

Vtom se mu však srdce proměnilo v kus ledu a podvědomě se sklonil, protože mu nad hlavou zasvištěly rakety a zvuková vlna otřásla palácem.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

„A VIDA, PLUKOVNÍKU," utrousila Ffillipsová suše. „Oni mají tanky." Žena působila naprosto klidným dojmem, když žoldáci a Druzi zaujímali bojové pozice.

Bhorové, kteří již v podpoře Stena spatřovali velký komerční potenciál, s radostí souhlasili s pomocí při přistání na Nebtě. Vypustili nad jejím hlavním městem tolik diverzních střel, že to zmátlo i imperiální bezpečnostní radary. Bhorské transportéry poté zaútočily na okraje hlavního města. Sten měl dojem, že se bhorští piloti schválně snaží zlikvidovat co nejvíce monumentů a pomníků.

S radostí přivítal, že po delší době podnikl invazi beze ztrát na životech - s výjimkou dvou Vosberhových mužů, kteří se opili streggem a po hlavě spadli ze schodů bhorského letounu.

Tři sta vojáků se rychle seřadilo do bojových formací a postupovalo k Parralovu sídlu. Vtom však zarachotily motory, vyrojily se tanky a Sten si uvědomil, že si Parral pořídil ještě druhou obrannou linii. Muži proti tankům.

Pro nezkušené vojáky zajisté panický faktor. Ale pro vycvičené? Obrátil se k rozesmátému Alexovi.

„Jsem ztracený," hlásil. „Parralovo vojclové maj padesát zgenerálkovanejch tanků a asi dvacet obrňáků. Máme se vzdát?"

„Spíš jim moc neubliž," odpověděl Sten.

Bitva o Nebtu - první a pravděpodobně jediná - trvala sotva hodinu od chvíle, co tanky zformované do šípu zaútočily.

Alex zvedl raketomet pro střely s plochou dráhou letu, které jinak obsluhovala skupina mužů, donesl si jej skoro na špici formace tanků a střely vypustil. Z hlavní vylétly malé rakety a začaly lovit. Pět jich rychle zacílilo na tanky a proměnilo je v ohnivé koule. Šestá, z důvodů známých pouze jejímu idiotskému počítači, se rozhodla, že socha jednoho z Parralových předků je mnohem důležitější cíl a zamířila k ní.

Tanky byly zastaveny hustým, asi dva metry vysokým pletivem. Narážely o něj, popojížděly tam a zpět, zatímco byli nezkušení řidiči zápasící s řízením chladnokrevně odpravováni Stenovými odstřelovači. Dva velitelské obrněné vozy vydržely o několik minut déle - tak dlouho, než deset zbývajících dětí z lycea odřízlo všechny komunikační kanály a Sten se spolu se třemi muži prodral za ně a nepozorovaně vyslal rakety do jejich nekrytých zadních dvířek.

Nebyla to příliš velká bitva, uvědomil si Sten, když viděl Ffillipsovou, jak strká obrovský pajcr mezi kola útočného pásového vozidla a ustupuje ve chvíli, kdy se pajcr rozsypal na kusy. „V některých mých starších příručkách se tvrdí, že překážka v kolech zastaví každý pásový vozidlo," zklamaně poznamenala Ffillipsová, než hodila granát na umaštěný výfuk tanku a ten se proměnil v pochodeň.

Poté se všechny tanky zastavily, jejich posádky se vyhrnuly ven, a když se Parralovy jednotky začaly hromadně vzdávat, Sten pochopil, proč konvenční vojáci stále nosí pod uniformou bílé podvlíkačky.

Tak, pomyslel si Sten, a teď je čas vypořádat se s naším přítelem Parralem...

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ

PARRALOVI DOCHÁZELY ALTERNATIVNÍ plány. Jeho velký scénář, který spoléhal na to, že se Janičáři do žoldáků pustí jako zběsilí, nějak nevyšel. Dokonce i jeho špičkový obranný systém byl propadák. A tak Parral dohlížel na nakládání posledních několika uměleckých klenotů do lodi.

Loď - modifikovaný vysokorychlostní transportér -dosedla na rozsáhlém pozemku jeho sídla a nejpřenosnější a snadno zhodnotitelné poklady byly nakládány na palubu.

Jeho novým plánem bylo opustit Nebtu, najít nějaký obyvatelný svět a tam se usadit, dokud to neskončí. Jestli to vůbec někdy skončí. Protože za situace, kdy je Ingild mrtvý, Janičáři nemají moc a on byl obelstěn při vlastní přesilové hře, Lupuské hvězdokupě poprvé po mnoha generacích hrozí mír.

Byl si víc než jist, že Sten odevzdá Parralovy obchodní stezky Bhorům, takže Parral bude více než zbytečný.

No co, utěšoval se. Ten ochlasta Teodomir to za žádných okolností neudrží dlouho pohromadě. Dříve nebo později bude potřebovat odbornou pomoc, peníze a někoho, kdo vydrží střízlivý déle než dvě hodiny. Sídlo i Nebta mohou být postaveny znovu.

Sluha naložil poslední obraz a Parral vyběhl po schůdcích na palubu. Slyšel stále se přibližující střelbu z ručních zbraní. No co? Ať si mé sídlo klidně vyrabují. Když se poklop zavřel, krátce si vzpomněl na svoji sestru Sofii, která před několika hodinami zmizela. Pokrčil rameny. Možná si myslí, že na tom bude s tím svým milovaným Stenem lépe než s vlastním bratrem.

Parral si to namířil do řídící kabiny. Už asi hodinu udržoval pilot loď ve stavu, kdy je schopná do třiceti vteřin odstartovat. Když se Parral pohroužil do akcelerační pohovky, pilot začal s posledním odpočítáváním.

Venku se vytvořila mlha od motorů Yukawa a Parralovy pečlivě udržované zahrady se rozplynuly.

Posledních pět vteřin do startu...

„Talamein nám požehnal," zvolal Mathias, když zaměřil hledí své přilby na pozemek sídla. „Byli jsme Talameinem vybráni, abychom vykonali jeho vůli." Jeho prsty zmáčkly přípravná tlačítka na odpalovacím pultu.

Mathias a jeho deset Druhů narychlo sestavili raketomet pro střely země/vzduch na přístupové cestě za Parralovou vilou. Mathias zaklapl víko přilby a jeho výhled se proměnil v omezený průzor zaměřovadla balistické střely. Po obou stranách měl dvě vypouštěcí trubice a ve středu viděl teplem spálené stromy zahrady. „Mám to," oznámil.

Sevřel dva joysticky ovládacího panelu. „Sekvence střelby dle rozkazu."

„Připraveno," oznámil jeden z Druhů.

„Systém v pohotovosti. Všechny systémy ve stavu pohotovosti."

Mathias ucítil zachvění, jak se kilometr vzdálená Parralova loď odlepila od země. Předčasně zmáčkl spoušť jednoho z joysticku a náhle se mu vidění proměnilo v široký a zdeformovaný obraz, jak raketa vystřelila z trubice a vylétla padesát metrů do atmosféry.

Mathias ponechal druhý palec na primárním spínači joysticku. Spoušť se teď automaticky proměnila v manuální odpalovací spínač.

Mathias uvedl střelu na orbitálu, počkali si, dokud se Parralova loď neodpoutá od přízemních překážek a potom, jakmile se elegantní torpédo vrátilo, přepnul senzory střely na infračervené paprsky.

„Normální obraz," rozkázal. Jeden Druh přepnul na primární přepínač a rychlostí Mach 8 střela prosvištěla prostorem s hledím zamířeným na čumák Parralovy lodi, která nabírala

výšku. Šedivá ocel se přibližovala k Mathiasovým očím, dokud neviděl nic než tetelící se horký vzduch a kov. Potom nebylo nic.

Mathias si strhl přilbu z hlavy právě včas, aby zahlédl ohnivou kouli, která zasáhla čumák Parralovy lodě. Palivové nádrže se vznítily a vesmírný transportér se proměnil v podlouhlý ohnivý doutník, z něhož se na zem snášely hořící kusy oceli.

Druzi jásali, když Mathias usedl do velitelského křesla. Mathias se krátce zasmál, ale záhy zvážněl.

„To jsem nebyl já," prohlásil, když jásot náhle zmlkl. „Ale Talamein. Je mi potěšením, že si mě Talamein vybral za nástroj své pomsty k počátku toho, co z naší víry učiní kalený meč, který byl původním záměrem Pravého proroka. Za to, co vnímám jako pouhý začátek, bychom mu měli poděkovat."

A tak když se Sten s Alexem prodrali křovím, našli deset klečících mužů, kteří se modlili jakoby k prázdnému přenosnému raketometu.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ

SOFIE SEDĚLA na malém kameni na břehu. Hleděla do míst, kde se obrovské vlny, které milovala, lámaly dál, jako by k těm dramatickým změnám v jejím světě nikdy nedošlo.

Dvacet metrů za ní těsně na okraji černého písku čekal Sten.

Sofii nalezl s hysterickým záchvatem, když jeho vojáci prohledávali sídlo a odváděli služebnictvo z ohnivé vřavy, kterou způsobila Parralova havarovaná loď. Píchl jí do ramene pohotovostní uspávací injekci a nařídil, aby byla odnesena na velitelství. Po tomto setkání však bylo pro Stena velmi těžké soustředit se na své povinnosti a na nekonečnou řadu detailních postupů v případě, že je válka dovedena do úspěšného konce.

Samozřejmě, že prvním úkolem bylo předat řetězově kódovanou zprávu. Prostřednictvím Parralova supervýkonného vysílače ji poslal na volný transponder na nějakém minisvětě mimo Lupuskou hvězdokupu. Zpráva v podobě krátké řady kódovaných závorek zněla:

SPRAVEDLIVÍ A VYVOLENÍ ZVÍTĚZILI. VŮDCEM SPRAVEDLIVÝCH TEODOMIR. FÁZE A & B UKONČENY. ČEKÁME NA ODPOVÍDAJÍCÍ AKCI Z VAŠÍ STRANY.

Během tří imperiálních hodin se zpráva řetězcem Jednotek Mercury dostala do Mahoneyho a Císařových rukou. Byla vyslána odpověď:

ZŮSTAT V POHOTOVOSTI. IMPERIÁLNÍ BIŘMOVÁNÍ NA CESTĚ. NEDĚLAT CÍSAŘI OSTUDU. PŘEDÁNÍ MOCI SE USKUTEČNÍ ZA TÝDEN. DÁVÁTE PŘEDNOST POVÝŠENÍ, MEDAILI NEBO DLOUHÉ DOVOLENÉ? VAŠE ÚSPĚCHY JSOU DŮKAZEM LSTIVÉ TRADICE KUDLANEK.

Takže zbývalo jen pár malicherných detailů, než se objeví imperiální svita, aby potvrdila Teodomira v úřadu právoplatného proroka a svrchovaného vládce Lupuské hvězdokupy. Malicherných detailů jako je pohřbení mrtvých, ošetřování nemocných, zabránění žoldákům v nechutném drancování a... a Sofie.

A tak jeli na černou pláž. Sten ani Sofie neřekli jediné slovo, dokud gravisaně nedosedly na písek. Potom Sofie shodila šaty a šla rovnou ke kameni, kde mlčky seděla již téměř dvě hodiny.

Najednou vstala a šla zpátky ke Stenovi. Schoulila se na písek vedle něj.

„Ty jsi nezabil mého bratra?"

„Ne. Nezabil."

„Udělal bys to, kdybys měl tu příležitost?"

„Pravděpodobně."

Sofie přikývla. „Ty a tvoji vojáci teď odjedete?"

„Ano."

„Pojedu s tebou."

Sten znejistěl - měl pocit, že by nebylo dobré, aby se Bet setkala se Sofií, přesto že už není jeho milenkou. A vysvětlovat, že Sten není ani plukovník ani bývalý voják, by bylo také velmi zajímavé.

Sofie pokrčila rameny. „Vezmeš si po výplatě dovolenou?"

„Pravděpodobně."

„Strávím ji s tebou." Baronským manýrům se těžko odvyká. „A potom," pokračovala Sofie, „odjedu. Vždycky jsem chtěla vidět císařský dvůr."

Sten skryl mírnou úlevu. Láska je krásná věc, ale bohužel netrvá tak dlouho jako vojna.

„Nebtu už nechci ani vidět. Alespoň na nějaký čas," dodala Sofie. Sten neřekl nic. Vzala jej za ruku, oba vstali a zavěšeni do sebe odešli do malé chatrče na okraji pláže.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ

PĚT imperiálních bitevních lodí třídy *Hero* viselo ve stacionární oběžné dráze kolem Sanktu. Tyto vesmírné žraloky doprovázela letka křižníku a tři eskadry torpédoborců. Celá formace byla podporována letkou složenou ze servisních člunu a planetárních útočných strojů se dvěma bataliony první divize gardy.

Císař na svých cestách za slavnostním otevíráním budov nebo uváděním nových dobyvatelů do úřadu, nemá rád žádná překvapení - a nejméně ta třeskavá. kdy na něj lítají kulky.

Brožura, kterou doručil kurýr, vážila téměř kilo a obsahovala všechno, co je třeba za tímto účelem vykonat:

Protokolární příručka pro imperiální návštěvy.

Byly v ní informace typu, jaké zbraně smí mít čestná stráž (žádné zbraně obsluhované posádkou, žádné neznámé zbraně, pouze konvenční a bez zásobníků a s deaktivovanými úderníky); délka uvítacího proslovu (maximálně pět minut); počet lidí, kteří smí při přistání promluvit (maximálně tři); požadavky na ubytování Císařovy ochranky (kasárna spojená s imperiální družinou); dietetické požadavky pro bezpečnostní jednotky (normální imperiální strava pro civilisty; čočka, rýže a drůbež nebo sojové maso pro Gurkhy); a tak dále a tak dále až donekonečna.

Ačkoliv byla příručka propracovaná až do nestoudných podrobností, představovala jeden z důvodů, proč Císař přežil - podle vlastních odhadů - více než 160 atentátů, z nichž pouze tři byly úspěšné.

Na Sanktu bylo samozřejmě opět slunečno. Na ostrovním kontinentu to však také znamená vlhko, že by se v něm dalo plavat. Shromážděná hierarchie Talameinovy církve, která stála na přehlídkové tribuně ve svých slavnostních róbách již hodinu před úsvitem, si jako jeden muž přála, aby přišla pořádně hustá mlha nebo dokonce sněhová bouře.

Císař je podle svých zásad nechával čekat.

Pohlaváři stáli na přistávací ploše o jednom čtverečním kilometru s Druhy ve svátečních uniformách po boku. Na opačné straně letiště, za střeženými liniemi, stáli ti šťastlivci, kterým bylo dovoleno pozorovat první imperiální návštěvu na Sanktu. A tím vlastně i v Lupuské hvězdokupě.

Mathias a jeho otec stáli bok po boku na tribuně a nechutně se potili. Ani jeden z nich neměl důvod zapříst s tím druhým rozhovor.

Vtom to v davu zašumělo, když se vysoko ve vzduchu objevilo pět teček řítících se k zemi.

Tečky se zvětšovaly a zvětšovaly, až z nich byly kosmické křižníky. Dav začal jásat - křižníky byly Císařovou předsunutou stráží. Koráby se náhle zastavily v pádu asi tisíc metrů nad zemí a potom se už jen pomalu snášely každý do jednoho rohu přistávací plochy a pátý přímo naproti tribuně.

Vysunuly se schůdky a po nich seběhly uniformovaní vojáci, kteří se okamžitě postavili do řady. Byli to gardisté a jejich pozvednuté willypušky byly nabité.

Další formace vyběhla z páté lodi přímo pod tribunu. Všichni měli na sobě poměrně obyčejné hnědé livreje Císařovy družiny. Všechno to byli bývalí gardisté, vojáci jednotek Mercury či agenti od Kudlanek.

Bez průtahů, aniž si dělali hlavu s něčí důstojností, zkontrolovali zbraně Druhů, jestli nejsou nabité.

Další skupinka s omluvami přispěchala na tribunu a detektory prověřila všechny hodnostáře. Teodomir byl pobouřen. Jeden civil měl dokonce tu troufalost zabavit mu

placatku vína, kterou nosil v náprsní kapse jako rezervu pro případ nouze.

Potom šéf ochranky odepnul od opasku nějaký malý přístroj a něco do něj naťukal. Mluvil do přístroje nesrozumitelným šifrovaným jazykem, potom chvíli poslouchal. Vypnul přístroj a obrátil se k Teodomirovi. Hluboce se uklonil.

„Připravte se prosím na přijetí Věčného Císaře, Pána tisíce sluncí."

A Teodomir se proti své vůli - byl přece posvěceným prorokem Talameinovy víry! - pokorně uklonil.

„Myslíš, že těm volům bude vadit, když si dam jednoho panáka, plukovníku?" zeptal se Císař trochu žalostně.

„Ne, pane," ujistil jej Mahoney - ale ani se nepohnul, aby ze skříňky přinesl láhev.

A Císař také ne.

„Jednoho krásného století," pokračoval Císař, „se vypotácim po schůdkách, falzetem prohlásim, že most je otevřenej, a prvnímu pohlavárovi udělam obřízku nůžkama k přestřižení stuhy. Potom pobleju zbytek těch vznešenejch zlodějů, co mě budou zdravit."

„O tom není pochyb," souhlasil nezaujatě Mahoney. „Výborný nápad."

„Jo. Ještě jedna věc. Tvůj agent, ten-"

„Sten."

„Jo. Sten. Dostali on i jeho žoldáci patřičné instrukce?"

„Jsou uklizení, pane. Nikoho z nich nespatříte."

„Nedělali problémy?"

„Ani náhodou. Teodomir je jimi zahanben a většina z nich jsou stejně dezertéři z gardy. A navíc, kterého vojáka by bavilo stát až do omdlení v pozoru?"

„Plukovníku," řekl Císař a snad již po dvacáté zkontroloval, jestli má správně zapnutou svoji černou blůzu, „ty přece něco víš o psychologii a podobnejch věcech, ne. Proč jsem z těchhle věcí nervózní i po tisíci letech, co je provádím?"

„To je vaším neutuchajícím mládím," odpověděl Mahoney. „Vaší okouzlující mladistvou naivitou. Uvědoměním, díky kterému vás všichni zbožňujeme a sloužíme vaší Vznešené utrápenosti."

„Pché," zavrčel Císař a zmáčkl nějaké tlačítko. „Kapitáne, přistaňte s tou popelnicí. To čekání už mi leze na nervy."

Pět bojových lodí, každá téměř kilometr dlouhá, se sneslo nad přistávací plochu, takže se jejich stíny spojily a zakryly slunce Sanktu.

Čtyři z nich zůstaly viset sto metrů ve vzduchu, ale ta pátá, *Vercingatorix,* se pomalu snesla dvacet metrů nad přistávací plochu, kapitán dle rozkazu vypnul McLeanovy generátory a loď ladně dosedla na zem. Byl to Císařův osobitý způsob oslovování takovýchto světů.

Bok lodi se otevřel a proměnil se ve dvacet metrů široké schodiště.

Teodomir divoce zamával a jeho kapela začala hrát. Asi po dvaceti taktech hudba utichla, protože na schodech se stále nikdo neobjevoval. Právě ve chvíli, kdy zavrzaly poslední nástroje, vyšel na schody Císař. Tři kroky za ním se šinuly dvě jednotky Gurkhů. Zatímco se snědí mužíčci rozprchli do stran, jejich pán kráčel k tribuně.

Dnes Císař podává dobrý výkon, pomyslel si Mahoney, když pozoroval osamělého muže, jak kráčí k Teodomirovu pódiu. Věžičky střílen na *Vercingatorixu* se zuřivě otáčely, aby kryly případnou akci.

Císař se zastavil před tribunou a čekal.

Celá hierarchie Talameinu padla na kolena. Dokonce i Teodomir, který si uvědomoval, že je to určitě hrozný přestupek.

Jenom Mathias zůstal stát a prohlížel si svalnatého muže pod sebou.

Císař si zapnul hrtanový mikrofon a techové někde na *Vercingatorixu* naladili frekvenci reproduktorové soustavy přistávací plochy a připojili ho na ni.

„Zdravím tě, velký proroku," rozléhalo se po ploše. „Jako tvůj Císař vítám tebe i tvé lidi zpět do svazku Imperiální ochrany. Jako tvůj Císař uznávám hrdinství a pravdivost tvé víry a mučednictví vašeho zakladatele, Prvního proroka Talameina."

Císař vypnul mikrofon a vykročil po schodech na tribunu, přemítaje, jak dlouho ještě nechá ty voly dusit na slunci, než jim dovolí přejít k další, naprosto předvídatelné části ceremoniálu.

„A toto," pronesl pyšně Teodomir, „je replika děla, které při své cestě za svobodou obsluhoval sám Talamein."

Mathias, Císař a Teodomir byli hluboko ve vnitřní pevnosti Sanktu na prohlídce pokladů Talameinova kultu.

Na každou zastávku šla před Císařem jeho civilní ochranka a Gurkhové, kteří poskakovali jako žáby sem a tam. Asi čtyřicet metrů za nimi se táhl ohromený průvod pohlavárů a Druhů.

„Víte," prohodil Císař jen tak mezi řečí, „znal jsem Talameina. Osobně."

Teodomir zamrkal a Mathias až teď ucítil nutkání pokleknout. Císaře jejich zmatení pobavilo.

„Připadal mi... zajímavý," pokračoval. „Bylo až neuvěřitelné, jak odhodlaný tento mladík byl."

Mathias zamrkal - jediná Talameinova holofota, která viděl, jej ukazovala jako postaršího muže s vousy. Nebyl si jist, co je pro něj větším šokem - to, že Talamein opravdu kráčel galaxií jako člověk z masa a kostí, nebo že se ten výmluvný muž naproti němu osobně setkal s Prvním prorokem.

Daleko v průvodu to zašumělo, jak jeden z Druhů při Císařových slovech sykl „kacířství" a sáhl po zbrani, protože zcela zapomněl, že je deaktivovaná.

Dřív než se dotkl pouzdra, měl na krku gurkhovský kukri ostrý jako břitva a slyšel tiché: „Okamžitě dej tu ruku dolů, bezvěrče."

Druh uposlechl a mladý havilda-major se přívětivě usmál, uklonil se a zasunul svůj dlouhý nůž do pochvy.

Po bohoslužbě se Císař rozhodl pronést řeč na širokých schodech uvnitř pevnosti. Tentokrát byl jeho projev nahráván a vysílán do celé hvězdokupy.

„Navštívil jsem Sanktus, viděl plody Talameinovy víry a usoudil jsem, že jsou hodny toho, aby patřily do mé Říše.

Dále jsem poznal a hovořil s tímto mužem, vaším prorokem Teodomirem, a usuzuji, že je to nejen dobrý, ale i moudrý člověk.

A proto prohlašuji, že Císařova ruka se prodlužuje až do Lupuské hvězdokupy a že budu jí i jejímu lidu nápomocen, kdykoliv mě o to požádají.

Dále prohlašuji, že prorok Teodomir je právoplatným vládcem Lupuské hvězdokupy a že on i jeho potomci budou právoplatnými vládci této oblasti, dokud se nerozhodnu stáhnout ochrannou ruku nad jejich hlavami.

Nechť síly vesmíru a První prorok Talamein požehnají a schválí mé rozhodnutí."

Nato dav propukl v radostnou hysterii a Císař si ze všeho nejvíc přál nasednout do své lodě, shodit ze sebe ty hadry a kopnout do sebe pár - ne, hodně - panáků.

To však nemohl. Na řadě byla slavnostní večeře.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ OSMÁ

MAHONEY POČÍTAL HROBKY, když se plížil Ulicí pomníků. Našel smluvenou kryptu a čekal. Nezaznamenal žádné známky toho, že by byl sledován, ani na něj nikdo nečíhal. Skrčil se a vstoupil do tmavého vchodu krypty.

„Plukovníku," ozval se z temnoty Stenův hlas, „myslím, že máme problém."

„Ven s tím," vybídl suše Mahoney.

„Nemám žádné hmatatelné důkazy."

„Řekl jsem podat hlášení."

„Jsou to jen dojmy, zvěsti. Mezi lidmi se mluví o svaté válce. Nic jistého ale nevím."

Mahoney byl vděčný za přítmí v kryptě. Náhlý šok není v přítomnosti podřízených ta nejlepší reakce.

„Teodomir?"

Sten pokrčil rameny.

„Jak to?" podivil se Mahoney. „Je to zkorumpovanej alkáč. Nemá žádnej tah."

„Já vím," odvětil Sten. „Nedává to smysl."

„A co Mathias?"

„To je možné. Ale jak jsem už řekl, jenom se to povídá. I tak mi to dělá starost. Škoda že jste celé věci nedali delší čas na uklidněnou."

Mahoney se na chvíli zamyslel. „Ty jsi vlastně o čas žádal."

Sten neodpověděl.

„Měl jsi pravdu, chlapče. Měli jsme počkat, až jak se situace vyvine. Nemůžu ti říct proč, ale nám žádný čas nezbýval.

No tak dobrá," pokračoval unaveně. „Ty se tu vyznáš nejlíp, poručíku. Takže prognóza?"

Sten si ohmatával vyboulení v paži, kde měl nůž, a usilovně přemýšlel. „Nemám šajn," řekl zcela upřímně. „Ale své žoldáky bych raději držel nějaký čas pohromadě. Jediné, co mě napadá, je vyčkávat uprostřed dění."

„Uvědomuješ si, co by se mohlo stát, kdyby se vyplnil nejhorší scénář - kromě půl milionu zabitých těžařů, války běsnící po celé Lupuské hvězdokupě, ozbrojených proroků startujících do širého vesmíru a plného nasazení gardy - ne? Myslím tím s tebou a se mnou, což je docela podstatný, hochu."

„Šel bych k základňáckému praporu a vy na polní velitelství."

„Omyl. Z nás obou by se stali kmitající poskokové na nějakým močálovitým světě. Ty jako vojín a já jako seržant," dodal Mahoney. „To samozřejmě jen v případě, že si Císař z našich kůží neudělá předložky k posteli.

Hádám ale, že tvá současná prognóza je správná. Doufejme, že až to praskne, dokážeš to se svýma vojákama nějak zastavit. Ale silně o tom pochybuju."

Smutně potřásl hlavou a vyhlédl z krypty.

„Plukovníku?"

„Ano, poručíku?"

„Mám takovou menší žádost. Vlastně dvě."

Mahoney ztuhl. Poručici od svých velících důstojníků nežádají žádné laskavosti, dokonce ani u Kudlanek. Ale většina poručíků také nemá dost odvahy na to, aby svému velícímu důstojníkovi otevřeně řekla, že jeho bojový plán je plný kopanců.

„O co jde?"

„Sloužil u mě jeden člověk. Vojín William Kurshayne. Zahynul při posledním útoku na Janičáry."

„Pokračuj."

„Bývalý gardista. První útok. Byl bych rád, kdyby byl posmrtně rehabilitován. A nějaká medaile by taky neuškodila. Třeba má nějaké příbuzné, kterým by to udělalo radost."

Mahoney se neptal, jestli je žádost oprávněná. Přesto zavrtěl hlavou. „A jak mám asi najít jeho záznamy, Stene? Víš, kolik Kurshayneů budu mít v gardě?"

Sten se zazubil.

„Najdete ho velmi snadno, pane. Čtrnáctkrát degradován a snad čtyřikrát nominován na Galaktický kříž."

Mahoney svolil. Udělá to.

„A co ta druhá služba, když už ses rozhod, že si ze mě uděláš poskoka?"

Sten zaváhal. „Je to tak trochu osobní záležitost."

Mahoney čekal.

„Jedná se o Sofii," vypáčil ze sebe konečně Sten. „Parralovu sestru."

„Překrásná žena."

„Vezměte ji s sebou. Chce se dostat ke dvoru."

„Tak podle tebe je to už takhle blízko, hochu?"

„Nevím, pane."

Mahoney o tom chvíli uvažoval a pokrčil rameny. Ale co. I tohle může udělat.

„Zítra večer, poručíku. Při třetí výměně stráží ať se hlásí na *Vercingatorixu.* Schody C. Postarám se o ni."

„Děkuji, pane."

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DEVÁTÁ

JAKO BY SE ostrovní kontinent Sanktus otřásl, když se imperiální flotila zvedla ze země. Chvíli se vznášela na úrovni tribuny, na níž stál Teodomir a Mathias s Druhy po boku. Poté vesmírné koráby zahalila mlha a zmizely ve tmě.

O mnoho dál na přistávací ploše za hangárem stáli Otho, Sten a Alex.

Sten zamával Sofii. Zprávu o svém naléhavém odjezdu přijala bez většího překvapení. Alespoň na to nic neřekla. Vlastně mlčel i on, protože je pohltila milostná bouře trvající až do chvíle, kdy ji Sten eskortoval ke schůdkům obrovského imperiálního křižníku.

Uložil tuto část svého života někam dozadu do hlavy a obrátil se k Othovi.

„Vy lidé hrozně milujete loučení," spustil Bhor.

„Nech toho, Otho," řekl Sten. „Chci, abys nechal natankovat jeden ze svých člunů a uvedl jej do stavu bojové pohotovosti, aby byl kdykoliv schopen do deseti minut odstartovat. A chci ještě dvě pohotovostní lodě z Nebty.

Co se týče člunu, jako posádku chci ty dva rakeťáky, které jsi měl na Urichu, a tebe jako pilota."

Otho svraštil čelo. „To nepůjde, plukovníku. Vzhledem k tomu, že válka skončila, mám jisté obchodní zájmy, které jsem již takhle musel-"

„Je to důležité. Protože když to neuděláš, mohlo by se stát, že veškeré obchodní zájmy Bhorů přestanou navždy existovat."

Otho zavrčel, ale potom, jak se zdálo, pochopil. „Máte k tomu nějaký důvod?"

„Nic, co bych ti mohl říct."

„V tom případě vám rozumím. Opět to vaše podivínství."

Teď byl pro změnu ohromený Sten.

„Udělám to. Lodě z Nebty tu budou během pěti dnů. Předpokládám jejich použití pro případ, že se vaši vojáci budou potřebovat okamžitě ukrýt."

Sten si oddychl. Teď má alespoň jistotu, že on i jeho žoldáci mají zadní vrátka otevřená.

Škoda jen, že jeho příští osud bude zpečetěn již v následujících dvaceti hodinách. Příliš brzo pro Othovy lodě.

KAPITOLA PADESÁTÁ

STEN ZASTAVIL s gravisaněmi na konci prašné cesty, vystoupil, narovnal si uniformu a dál už šel pěšky.

Za cestou byl chodník, jenž vedl do tábora Mathiasových Druhů, nyní nově lemovaný rudými prapory. Když mezi vlajkami procházel, vzpomněl si, jak mu jednou Mahoney řekl, že není nic nebezpečnějšího než voják, který právě dostal první stužku za hrdinství.

„Pó-zor!"

Mathias se dvěma Druhy po boku čekal u posledního ohybu chodníku. Všichni tři stáli v pozoru a salutovali. Sten jejich pozornost opětoval vláčným, ležérním zasalutováním vyššího důstojníka.

„Pohov," řekl a Druzi se uvolnili.

Mathias udělal několik kroků vpřed a s velkým úsměvem podal Stenovi ruku. „Jsem moc rád, že jste přišel, plukovníku."

Sten si nechal zapumpovat rukou a upřeně pohlédl Mathiasovi do očí. „Válka skončila. Pro vás už nemám žádnou oficiální hodnost ani titul." Připažil a udělal krátký krok vzad. „Vaše pozvání jsem přijal jako rozkaz. Bylo snad míněno jinak?" dodal po chvíli.

„Bylo míněno jako přátelské pozvání," odpověděl trochu zaskočený Mathias. Nato uchopil Stena za loket a vedl ho do své malé tělocvičny. „Musíme si promluvit o spoustě důležitých věcí." Sten zvedl obočí.

V malé tělocvično-kanceláři došlo k menším změnám. Byl zde nový polohrdinský obraz Mathiase a stejně velké foto důstojníků Druhů s Mathiasem uprostřed. Sten si také všiml velmi malého portrétu Mathiasova otce Teodomira. Byla tam i nová nástěnka plná velmi militantních rad, oznámení a Mathiasových rozkazů.

Máš napilno, hochu. Dobře jsem tě vyučil, pomyslel si Sten a křečovitě se usmál. Mathias si nalil pohár čisté vody a Stenovi pokynul ke karafě s vínem. Sten víno ignoroval, natáhl se po vodě a nalil si. Zvedl pohár, aby si připil s Mathiasem. „Na vítězství," řekl a vyhltl vodu.

Mathias následoval jeho příkladu.

„Na vítězství," řekl a krátce se napil. Posadil se a kývl na Stena, aby si udělal pohodlí. Sten se posadil a čekal. V této činnosti měl čím dál tím větší zkušenosti.

„Vy jste změnil historii této hvězdokupy," spustil nakonec Mathias.

„S vaší pomocí," pokývl Sten k Mathiasovi.

Mathias na Stena pohlédl, jako by s něčím zápasil. Najednou vstal a začal nervózně přecházet po místnosti. „Dívám se kolem sebe," vybuchl, „a všude vidím zlo. Vidím pokrytectví. Slyším jen prázdná slova."

Sten věděl, že Mathias hovoří o svém otci a mlčel. Mathias se k němu prudce otočil. „Můžu - můžeme to změnit."

„Jsem si jist, že to dokážete," ujistil ho Sten. „Jednoho dne - až váš otec zemře - se stanete prorokem."

Mathias na Stena pohlédl s téměř prosebným výrazem. „To ale nic nemění na skutečnosti, že nyní je vše špatně. Válka ještě neskončila."

„Nevím, co tím myslíte?" kontroval mu Sten. „Podle mého soudu - a zjevně i Císařova - je po všem."

Pokračoval přes Mathiasovy zadržované námitky. „Mějte trpělivost," radil mu. „Za dvacet, nanejvýš třicet let všechno zdědíte vy." Sten mávl rukou a obsáhl celou tělocvičnu, ale myslel tím celou Lupuskou hvězdokupu. „Počkejte si, až budete mít moc něco změnit."

„Ale ti bezvěrci-" zablekotal Mathias a zarazil se. Rychle přešel k jinému tématu.

„Co nyní hodláte dělat, plukovníku?"

Sten pokrčil rameny. „Najdu někoho dalšího, kdo si mě najme." Co budete dělat, poručíku? Vypadnu někam, kde to připomíná civilizaci a kde si před spaním nebudu muset kontrolovat pokoj, jestli v něm nemám štěnici nebo nájemného vraha. Vyrazím na pořádný tah s lidmi od Kudlanek. Poplácám pár tygrů. Poslechnu si Dokovy nejnovější nenávistné průpovídky, Idiny plány na vytunelování nějaké galaxie a možná zkusím zjistit, jestli už Bet nezula toulavé boty.

Najednou si Sten uvědomil, že je velmi, velmi unavený a je rád, že jeho úkol skončil. „Žoldáci se rádi toulají," řekl, jen aby prolomil nepříjemné ticho.

Mathias se zhluboka nadechl a řekl: „Přidejte se ke mně." Rychle se posadil, odvrátil zrak, ale čekal na Stenovu odpověď.

Sten si dával na čas, jako kdyby to zvažoval. „Není k čemu se přidat."

„K Druhům," naléhal Mathias. „Přidejte se k mým Druhům. Vím, že hluboko ve svém nitru jste věřící muž, jako my. Dám vám hodnost. Dám vám peníze. Já-"

Sten zvedl ruku, aby ho zastavil. „Já jsem žoldák, Mathiasi. Pochopte to. Žoldáci potřebují války. A jako žoldák jsem se naučil, že jakmile válka skončí, je nejlepší zmizet svému bývalému zaměstnavateli z očí."

Sten popadl víno a pořádně si nalil. Usrkl a dál čekal.

„Ale ona ještě neskončila," namítl Mathias.

Sten na něj jen nehybně hleděl. Dopil zbytek vína a vstal. „Ale ano, skončila. Nechte to plavat. Vaše hvězdokupa má podmínky pro dobrých tisíc let míru. Až se stanete prorokem, vy i vaši potomci si můžete dělat, co budete chtít."

Otcovsky poplácal Mathiase po rameni, přestože to byl vlastně jeho vrstevník. „A když to nepůjde ani potom, dejte mi vědět. Budu váš."

Sten odešel.

No tak dobře, pomyslel si Mathias. Mrzí mě to. Moc mě to mrzí, ale budu to muset udělat.

KAPITOLA PADESÁTÁ PRVNÍ

TEODOMIR PRÁVĚ dokončil poslední modlitbu velkého přijímání. Vyrazil uličkou ven z kaple, a dokonce ani nečekal na své rádce a strážce. Teodomir naléhavě potřeboval sklenku na uklidněnou. Pohlédl na lidi stále sedící v kostelních lavicích a v duchu se zasmál. Ovce, obyčejné ovce, řekl si a vyrazil z chrámových dveří.

Teodomir cupital po schodech a cítil se tak trochu uvolněně. Nyní, když byl zbaven i Parrala, představoval nejmocnější osobu na celé Lupuské hvězdokupě, posvěcenou dokonce Věčným Císařem. Mohl si dělat, co se mu zlíbí. Jeho sebemenší návrh se mohl na tisíc světelných let stát zákonem.

Momentálně však ze všeho nejvíc toužil po něčem k pití. Teprve potom začne uvažovat, co s načatým večerem. Koho si dneska vybere? Koho si vezme do postele? Toho mladičkého tanečníka? Nebo tu roztomilou zpěvačku?

Oba, rozhodl se.

Vtom se před ním odnikud vyloupl jeho syn. Teodomir se na něj krátce usmál a chtěl pokračovat dál.

„Otče," oslovil jej Mathias.

Teodomir se zastavil na schodech, nechápaje, co ten hňup může zase chtít.

Zalekl se, když spatřil, že Mathias vytasil dýku. Teprve teď si Teodomir uvědomil, že je pouze jedním z šesti mužů oděných v krvavě rudých uniformách Druhů.

„Nemůže to počkat?" zahudroval. „Mám naspěch." Kupodivu však věděl, co dýka znamená. Připadal si jako ve snu. Z nějakého důvodu se na nic nezmohl.

Všiml si, že i ostatní tasí dýky.

Teodomir vykřikl, když mu vlastní syn zabodl dýku do hrudi. A křičel dál a dál, jak i ostatní muži nořili nože do všech partií jeho těla.

Přihnala se Teodomirova stráž se zbraněmi v rukou a divoce blýskala pohledem po Mathiasovi a jeho společnících. Mathias pohlédl na zmasakrovaného otce. Ten naposledy zasténal, zachvěl se a zemřel.

„Je mrtvý," oznámil Mathias strážím svého otce.

Chvíli bylo ticho, ale pak to zašumělo a muži sborově svěsili zbraně a začali jásat.

Pravým prorokem se stal Mathias.

KAPITOLA PADESÁTÁ DRUHÁ

DALŠÍ NEPSANÝ zákon Kudlanek: Když jsi na pochybách, zajisti si únikovou cestu.

Alex únikovou cestu připravil, jakmile se Sten vrátil ze schůzky s Mathiasem. Neměl sice žádné důkazy, ale věděl, že se něco stane.

Vzhledem k tomu, že byli ubytováni přímo v chrámu, zadní vrátka tvořila dvě žulově zbarvená lezecká vlákna spuštěná z okna.

Do nejbližší urny schoval slaňovací karabiny ve tvaru čísla osm a zamykací karabiny, jež byly k rychlému sestupu po vlákně nezbytné. Jak Sten, tak Alex si zvykli nosit pod uniformou sedací postroj, aby až to praskne, byli dávno někde ve vesmíru.

Mýlili se, ale byli připraveni.

Jakmile byl zahájen smutek za Teodomira, Sten s Alexem byli v pohybu. Prvních dvacet ctižádostivých Druhů, kteří prolétli dveřmi, zakusili jedno z Alexových nejnepříjemnějších překvapení.

Ručně rozmístil směrové miny, připojil je k senzorům, které upevnil po obou stranách vchodu. Miny napáchaly pěknou paseku, čímž spolehlivě pozdržely další vlnu Druhů.

Pauza Stenovi umožnila zaháknout slaňovače na vlákno a vycouvat z okna. Sunuli se rovnou dolů podél vertikální stěny chrámu.

Pouze blázen se spouští po zdi v deseti nebo dvacetimetrových skocích - pouze blázen nebo zoufalý voják od Kudlanek.

Dopadli na zem, přičemž Sten už posledních patnáct metrů seskočil a s heknutím se odkutálel do bezpečí. Vzápětí oba shodili postroje a dali se na útěk.

„Poď, hochu," pobízel jej Alex, „tyhle podělaný abstinenti si na nás nepřídou."

Vyběhli z bran chrámu a uháněli k městu pod ním. Postranními uličkami se blížili k přistávací ploše Sanktu, kde, jak Sten zoufale doufal, čeká Otho se svým transportérem.

„Žádný strachy," povzbuzoval Alex. „Zbejvá nám jen zbavit se těch fanatiků, vodstartovat a sme v pohodě - tedy až na hněv Věčnýho Císaře a Mahoneyho."

V tu chvíli se do uličky přiřítila četa Druhů. Jakmile oba muže spatřili, vyrazili za nimi. Alex poklekl, vytáhl zbraň a oběma rukama spustil automatickou střelbu do mužů.

Oba uprchlíci vstali a vběhli do nějakého průchodu.

Jestli přežiju následujících padesát minut, pomyslel si Sten, hněv Věčného Císaře mě nemůže rozházet.

KNIHA PÁTÁ

FLÉCHÉ

KAPITOLA PADESÁTÁ TŘETÍ

MATHIAS, jediný Pravý prorok Talameinu, stál před rudým mořem svých Druhů, které se táhlo do dáli.

Prorok k nim řečnil celé tři hodiny, omílal, jaké hrdinské činy vykonali, upevňoval víru v něj i v Talameina a uváděl je do transu. Byli již ochraptělí z neustálého křičení, měli zarudlé tváře a na několika místech v řadě byly díry po Druzích, kteří omdleli.

Mathias jim vyprávěl o zradě Stenových žoldáků, kteří se spolčili s osobní stráží jeho otce, aby jej zbaběle zavraždili.

Teodomir se stal mučedníkem Talameinu. Mathias ujistil své Druhy, že dokud bude živ, jméno jeho otce nebude nikdy zapomenuto.

Potom nechal předvést podlé členy otcovy stráže. Zbití muži mlčeli. Někteří plakali. Jednoho po druhém je nechal popravit, Druzi hlasitě jásali pokaždé, když jeden strážce zemřel.

Mathias se dostával k posledním větám svého proslovu.

„Toto však není smrt, jakou chystám pro žoldáky toho zrádce Stena," zvolal. „Momentálně čekají na svůj osud v mých celách, opuštěni svými dvěma vůdci, Stenem a Kilgourem, kteří zbaběle prchli."

„Zabijme je," volali Druzi jeden přes druhého.

Mathias zvedl ruku a vyžádal si ticho. „Ještě ne. Ještě ne, drazí bratři. Nejprve je postavíme před soud, aby se říše dozvěděla o jejich podlých zločinech, a teprve potom je usvědčíme a popravíme."

Usmál se na mladé vojáky. „Zřídil jsem komisi z řad Druhů, aby určila, jakou smrtí mají žoldáci zemřít."

Krátká efektní pauza. „A slibuji vám, že to bude dlouhá smrt. Bolestivá smrt. Vymačkáme z nich poslední kapky krve, aby zaplatili za smrt mého otce."

Druzi souhlasně zaburáceli.

Mathias ztišil hlas, připraven vytáhnout svoji poslední kartu. „Lupuská hvězdokupa je nyní naše, drazí přátelé. A já se zasvěcuji životu proroka, aby všechen lid mohl uctívat Talameina a vyhřívat se na výsluní jeho slávy."

„Budiž," vykřikli muži sborem.

Mathias zvážněl, předklonil se a očima provrtával jednoho muže po druhém. „Proti nám však stojí obrovská síla. Síla, jež popírá Talameina."

Druzi ze sebe vyloudili slabé, zklamané zasténání.

„Právě v tuto chvíli se náš nepřítel staví do šiků. Plíží se k našim branám."

Další Mathiasova odmlka.

„Ale já říkám: ‚Budeme bojovat,'" vykřikl.

„Bojovat. Bojovat. Za Talameina," skandoval dav.

„Tímto vyhlašuji svatou válku. Proti kacířství. Proti velezradě. Proti všem, kteří znevažují Talameinovo jméno."

Muži byli v extázi, řady se rozpadly a všichni pospíchali vyzdvihnout Mathiase na ramena a triumfálně jej odnést.

KAPITOLA PADESÁTÁ ČTVRTÁ

PLUKOVNÍK IAN Mahoney, stále ještě velitel jednotek Mercury, stál v pozoru se sraženými patami, rudý v obličeji a jeho páteř byla ocelová tyč. Dostával největší kázání ve svém životě. Hlavu mu myl odvěký a největší mistr na mytí hlav.

„Plukovníku Mahoney, nevím, co mám s tebou dělat. Nevím, co mám říkat."

Mahoney se vyhnul poznámce, že již nejméně hodinu Císaři slova nedocházejí.

„Uvědomuješ si, co se stalo, Mahoney? Právě jsem požehnal fanatikovi. Fanatikovi, který mě nazývá kacířem. *Mě.* MĚ!"

Mahoney moudře mlčel.

„Kurva, chlape. Já si tam plácam játra jako nějakej blbec. Státní návštěva. Vysílá se to videm po celý Říši. Já vůl prohlásil Lupuskou hvězdokupu za otevřenou."

Naklonil se přes svůj starožitný stůl. „A když něco prohlásím za otevřený, při všem, co je svatý v týhle přiblblý Říši, kterou já vůl vůbec neměl zakládat, očekávám, že to otevřený *zůstane.* Rozumíš, plukovníku?"

„Ano, pane!"

„A neříkej mi ano, pane!"

„Ne, pane."

„A neříkej mi ne, pane." Upřeně pohlédl na Mahoneyho celý roztřesený hněvem. Dlouze vzdychl. „Do hajzlu, Mahoney. Posaď se. Nalej nám oběma panáka. Něco drsnýho. Něco jedovatýho. Něco, abych se dobře a pořádně zlil."

Mahoney se posadil - ale vyvaroval se zásadní chyby a neuvolnil se. Jestli je možné sedět v pozoru, přesně o to se pokoušel. Sáhl po Císařově nejnovější várce experimentální skotské a oběma jim nalil. Napil se s takovou vojenskou důstojností, s jakou je možné pít.

Císař poznal skotskou. Nepatrně se na Mahoneyho usmál. „Tys tuhle srágoru nikdy moc nemiloval, co Mahoney?"

Mahoney vydal neurčitý zvuk. Čekal, až vrchní velitel největší vojenské síly v historii lidstva skončí se svým proslovem.

Císař do sebe kopl skotskou, oklepal se a nalil si další.

„Já jsem rozumnej člověk, Mahoney. Chápu, že se to člověku někdy může ošklivě vymknout. Dobrá. Tak jsem po krk v jezeru s aligátorama. No a co? Už jsem tam byl hodněkrát."

Napil se.

„Mam jen jedinou otázku," řekl co nejmírnějším tónem.

„To jest, pane?" zeptal se Mahoney.

Věčný Císař vstal.

„KDO DOSTAL MOU PRDEL DO TĚCHLE SRAČEK, MAHONEY? KDO? ČÍ NÁPAD BYL CELEJ TENHLE PODĚLANEJ DEBAKL?"

Mahoney nemohl svému šéfovi říci, že to byl mimochodem právě Císařův nápad.

„Beru na sebe plnou odpovědnost, pane."

„To děláš zatraceně dobře. To mi věř, Mahoney. Já tě... Já tě.... Plukovníku, chci, aby sis sám vybral ten nejhorší velitelskej post v celý mý Říši. Nějakou pekelnou díru. Svět, na kterým neni záruka přežití delší než jedinej ubohej tejden."

„Ano, pane."

„Zejtra ráno chci mít na stole podrobný hlášení."

„Ano, pane."

„A teď mi pověz, co je s tim druhym maníkem. Poručíkem - jak se zase jmenuje?"

„Sten, pane. Sten."

„Jo. S tim Stenem. Přežil to?"

„Ano, pane."

„To byla jeho velká chyba, plukovníku. Takže Sten. S tím mám zvláštní plány. Vlastním pořád ještě Pluto, Mahoney?"

„Myslím, že ano, pane."

„Ne. Ne. To je slabota. Vymyslím něco jinýho. Takže Stena nech na mně, jasný. Stejně budeš mít spoustu práce s hledánim tý pekelný díry, na kterou tě pak pošlu."

„Ano, pane."

Věčný Císař se opřel v křesle. Zavřel oči, téměř jako by spal. Mahoneyho čekání bylo velmi dlouhé a velmi nepříjemné. Nakonec je opět otevřel. Unaveně na Mahoneyho pohlédl. Mahoney na chvíli zpozoroval, že Věčný Císař je ve skutečnosti stařec.

„Spoléhám na tebe, Iane," řekl Císař mírně. „Vyřeš to. Zbav mě toho proroka. Zbav mě toho Mathiase."

Mahoney vstal s vědomím, že od Císaře konečně dostal rozkaz. Co nejzdvořileji zasalutoval.

„Bude mi největším potěšením, pane." Otočil se na patě a vykročil ke dveřím.

„Mahoney?"

Plukovník se zastavil. „Ano, pane?"

„Hlavně mi prosím tě znovu neudělej ostudu. Prokaž svýmu parťákovi tuhle laskavost, jasný?"

„Spolehněte se, šéfe."

„Ostuda je jedna z mála věcí, který těžko snášim. Zajímavý je, že čím jsem starší, tím je to horší."

Vzhlédl k Mahoneymu. „Myslel bys, že to bude obráceně, co? Myslel bys, že mi to už může bejt putna."

„To ne, šéfe."

„No, ale neni, Mahoney. Neni mi to putna."

A Věčný Císař opět zavřel oči. Mahoney se tiše odplížil.

KAPITOLA PADESÁTÁ PÁTÁ

VYHLÍDKA EXILU na Plutu - nebo něco horšího - Stena momentálně trápila ze všeho nejméně. Spolu s Alexem se krčili nad komem v Othově hradu - nejchladnější, nejšedivější a nejzatuchlejší budově, v jaké kdy Sten pobýval. Oběma jim už celé týdny mrzly zadky a jakžtakž se vyrovnali s nejhorším jídlem v celém vesmíru.

Před dvěma hodinami dostali upozornění, aby byli v pohotovosti u komu. Mahoney se právě chystal vyslat rozkazy.

„To bude určitě voprátka, já to čuju," řekl Alex.

„Ne," oponoval mu Sten. „Mahoney nedovolí, abychom se z toho vyvlíkli tak snadno."

„Maměnka mi vždycky říkala, že jsem se nikdy neměl stát vojákem."

Ztuhli, když linka komunikátoru zapraskala a na obrazovce se objevila Mahoneyho zamračená tvář.

„Právě jsem byl u Císaře. Je velmi nešťastný."

„To docela chápu, pane," odvětil Sten.

Mahoney změkl. „No co, aspoň že vy dva jste naživu."

Pohlédl na ně z obrazovky. „Udělal jsem pro vás, co bylo v mých silách, pánové," ujistil je Mahoney. „Ale..." Pokrčil rameny. Bylo to takové to pokrčení ramenou, které nevěstí nic dobrého.

„Co budeme dělat, pane?" zeptal se Sten.

„Vy nebudete dělat nic," odsekl Mahoney. „Vy pěkně seďte na zadku. Hlavně se nepřipleťte do dalších průšvihů. Během několika týdnů vás nechám vyzvednout nějakou lodí."

„Ale Mathias-"

„Žádné strachy, poručíku Stene. My už se o něj postaráme. Než se vrátíte domů, vysadím tam další skupinu Kudlanek a za chvíli bude po všem. Tak nebo onak."

„Pane," vyhrkl Sten. „Svěřte mi ten úkol. Vraťte mi moji skupinu. Skupinu třináct. My toho Mathiase srovnáme."

Mahoney se zamračil. Alex do Stena varovně šťouchl.

„Pomsta, poručíku? To jsem myslel, že jsme tě vycvičili lépe."

„Ne. Nejde mi o pomstu. Jde o to, že máme větší šanci. Znám Mathiase. Znám Sanktus."

„To nemůžu riskovat, hochu," řekl Mahoney laskavě. „A mimoto předtím, než se Mathias uchýlil k otcovraždě, Císař osobně schválil všechny těžební a průzkumné certifikáty. Do Eryxské oblasti směřuje flotila těžařů. Poletí přímo přes Lupuskou hvězdokupu."

„Mathias je všechny zabije," odtušil Sten. „O to důležitější je, abyste nás nechal jednat."

„Nevidím žádnou možnost," řekl Mahoney.

„Mám plán." A stále překvapenějšímu Mahoneymu vše dopodrobna vyložil.

KAPITOLA PADESÁTÁ ŠESTÁ

NEBYLO TO POPRVÉ, kdy byla spoutaná Ffillipsová vyvlečena ze žaláře a vržena na kolena před Mathiase.

Ale - napadlo ženu, když se vrhla stranou, odvalila se před očekávaným kopancem a znovu se postavila -mohlo to být naposledy.

Když se rozhlédla, zjistila, že trůnní sál nikým neoplakávaného Teodomira doznal značných změn. Tapisérie a exotické sochy zmizely stejně jako polštáře na kamenném trůnu. Vidmapa Sanktu byla teď zakryta vlajkou Talameinova kultu - ruce sepjaté v modlitbě nad mečem.

Zůstaly pouze dvě louče po stranách vidmapy.

Na kamenném trůně seděl Mathias oděný do nově oficiální rudé uniformy bez vyznamenání. Ffillipsová sklonila hlavu a mlčela - zpomalovací taktika zabrala při jejích minulých vojenských soudech poměrně dobře.

„Promlouvám k vám Talameinovým jménem," zaintonoval Mathias.

„Budiž," odrážela se od holých stěn odpověď Druhů.

„Zde, na nejposvátnějším místě, na stolci Talameinova kultu, vás major Ffillipsová, v nepřítomnosti vašeho vůdce, hlavního arciateisty Stena, obviňuji z velezrady. Z velezrady proti našemu státu, naší církvi a mému lidu."

Ale hochu, to si neumíš vymyslet lepší obvinění, ptala se v duchu Ffillipsová.

Věděla, že nejdůležitější ze všeho je bojovat o čas. Smrt - což je nejobvyklejší výsledek odsouzení z velezrady - je zpravidla velmi pomalá a neposkytuje přílišnou útěchu - pokud ovšem dotyčná osoba nevěří na posmrtný život. Ffillipsová, která sloužila ve více než dvaceti válkách, v něj určitě nevěřila.

Chvíli čekala, potom zvedla oči a setkala se s Mathiasovým pohledem. Nečekaně padla na kolena. V řadách Druhů to překvapeně zašumělo, a dokonce i Mathias byl zaskočen.

„Nerozumím vašemu obvinění, Velký proroku."

„S bližšími podrobnostmi budete seznámena později, ale jedná se o zavraždění našeho posledního a nejuctívanějšího proroka Teodomira a o váš pokus svrhnout naše svaté státní zřízení."

„Dřív, než jste se stal prorokem, znala jsem vás jako statečného vojáka a příjemného společníka. Mohu pouze naznačit, že původci těchto obvinění jsou žárliví a nechápaví podřízení."

„Mýlíte se, major Ffillipsová. Tato obvinění vyvěrají z mého osobního pohledu na věc, z mých modliteb a z mých rtů."

Hmmm. Chce nás mrtvé, pomyslela si Ffillipsová. Poté se pokusila o další manévr. „Vzhledem k tomu, že váš právní systém je nám naprosto cizí, proroku, zajímalo by nás, jakým způsobem bude probíhat posouzení tohoto obvinění?"

„V případě velezrady se soud skládá z církevních stařešinů a z představitelů Talameinova kultu."

Banda fanatiků a soudce hrdlořez. „Jsou podmínky soudu stejné pro bezvěrce jako pro členy Talameinova kultu?"

„Zatímco rozsudek může být stejný," pokračoval Mathias trochu nejistě, „způsob jeho vykonání se liší. Těm, kdo jsou pod ochranným pláštěm církve, je povolen lehčí konec." Nepatrně se mu zaleskly oči. Kdyby tušil, kam Ffillipsová směřuje, jen by ho to utvrdilo v přesvědčení a jen by to podepřelo rozhodnutí.

Mám tě, ty jeden fanatickej chcípáku, pomyslela si Ffillipsová. „Rozumím, proroku. Nechci však, aby to vyznělo, jako kdybychom - jsme-li opravdu vinni - se pokoušeli vyhnout spravedlivému trestu. Dotazovala jsem se pouze ze zvědavosti. Já a moji vojáci

jsme si dobře vědomi statečnosti a vznešenost těch, kteří bojují za skutečnou víru."

„Oč tedy žádáte, majore?"

„Neboť předpokládám, že nám budou přiděleni poradci, aby byl soud před očima samotného Talameina spravedlivý," pokračovala Ffillipsová, „myslím, že by bylo velmi moudré, kdybyste nám nejprve přidělili náboženské instruktory, od nichž bychom se o Talameinu mohli dozvědět více, a teprve potom učinili své rozhodnutí."

Mathias se zamyslel a po chvíli s nevolí přikývl. To samozřejmě zpomalí soud. Ale kdyby se někteří žoldáci obrátili na pravou víru, bylo by to požehnání. Kdyby nějací obyčejní vojáci nalezli ve svých srdcích sílu následovat Talameinovu cestu, mohli by být ušetřeni, aby vypomohli při výcviku Druhů k svaté válce. Ale určitě ne Ffillipsová a její důstojníci, ani Sten - za předpokladu, že by se jej podařilo nalézt.

„Vezmu vaši žádost na vědomí, majore," řekl Mathias. „Musím přiznat, že stojí za posouzení. O rozhodnutí proroka vás budu informovat poté, co se prorok pomodlí, postí a požádá éterické srdce Talameina o souhlas."

Ffillipsová se uklonila, Mathias vstal a rozpřáhl ruce.

„Děkujeme ti, Talameine, že jsi vyslechl toto zasedání, a modlíme se, aby spravedlnosti bylo učiněno zadost. Budiž."

„Budiž," ozvalo se sborové amen, když byla obžalovaná zvednuta z kleku a vlečena zpět do žaláře. Ffillipsová se potácela, předstírala, že kulhá, a zatím přejížděla očima chodbu a hledala nějaký impuls.

To nebylo zlé, majore, utěšovala se. Zpomalila jsi rozhodnutí jejich vůdce a vymohla si účast pravděpodobně podplatitelných církevních hodnostářů. Ale předně všeho jsi získala aspoň trochu času.

Napadlo ji, co asi dělá Sten, jestli opravdu opustil její vojáky a pláchl.

Prostý žoldácký rozum, zocelený v mnoha bitvách, jí bohužel říkal, že by byl naprostý hlupák, kdyby udělal cokoliv jiného.

KAPITOLA PADESÁTÁ SEDMÁ

OTHO SI BYL POMĚRNĚ jist, že žoldák, který si říká Sten, je někdo mnohem důležitější. Například ta vysoce modifikovaná vysílačka namířená směrem, který, jak Otho tajně zjistil, se velmi podezřele blížil Galaktickému centru. Navíc představa, že by nezaplacený žoldák čekal na příležitost vysvobodit své méně šťastlivé podřízené, byla naprosto idiotská.

A tak Otha vůbec nepřekvapilo, když se jeden ze strážníků vyklonil přes cimbuří a hlasitě křikl.

Ve sněhu před hradem stála nějaká hubená lidská žena se dvěma obrovskými černobílými šelmami na čtyřech nohách; velmi obézní humanoidní žena se zajímavým knírem a malé chlupaté stvoření s chvějícími se úponky. Plus čtvery mohutné gravisaně.

Kdo jsou, jak se jim podařilo nepozorovaně proniknout na bhorský svět, a jak to, že ví, kde se Sten nachází, byly Othovy nezodpovězené otázky.

A tak otevřel brány, připravil chutné jídlo ze sušených slanečků, z vařených dobytčích žaludků plněných zrním, i z toho, co zbylo po hodech předešlé noci, a poslal podřízeného, aby probudil Stena s Alexem.

KAPITOLA PADESÁTÁ OSMÁ

PŘIVÍTÁNI SE skupinou Kudlanek bylo krátké a divoké. Munin se dokonce postavil na zadní a olízl Stenovi tvář. Hugin, podle Stena chytřejší z tygrů, jednou zavrněl, poté vyskočil na stůl a slupl celý tác slanečků.

„Už věříš, že si beze mě ztracenej, ty jedna hroudo sádla?" hulákala Ida na Alexe.

Alex se dávil svým obilným jídlem, ale přiznal, že je to tak, a byl docela rád, že mohutnou Romku vidí.

Bet si odtáhla Stena stranou. Měla vážný výraz. „Co se přihodilo?"

„Museli jsme postupovat příliš rychle," řekl Sten zasmušile. „Za chvíli udělám podrobný brífink."

Dok byl podivně klidný. Stenovi se podařilo dvakrát obejmout Bet, a vyvolalo to v něm zajímavé vzpomínky na to, co dělávali v raných dnech svého vztahu. Potom přešel ke koalovitému Altairianovi a poklekl, aby mu viděl do očí,

„Pomsta bude hrozivá, Stene," prohlásil Dok zasmušile.

Sten nechápal.

„Víš, čím nás Mahoney pověřil, jakmile jsi byl převelen? Víš, co nám ten imperiální pitomec řekl?" Dokův hlas stoupal do falzetu.

Sten věděl, že mu to Dok poví.

„Jednoduchý úkol," pokračoval malý antropolog. „Perfektní pro oslabený tým, ujistil nás. Tropický svět, na němž se nějací místní humanoidi chystali svrhnout vládu. Naším jediným úkolem bylo hlídat ambasádu."

„Mahoney nás ujistil, že Císař s revolucí naprosto souhlasí," pokračovala Bet. „Měli jsme jen zabránit tomu, aby imperiální zaměstnanci - a jejich rodiny - skončili ve stejném šrotovníku, do něhož měla každou chvílí spadnout místní vláda."

„Dokázali jsme to," dodala Ida. „Až na to, že tam nebyl jedinej komsken, kterej by nebyl sledovanej. Víš, o kolik kreditů sem přišla? Víš, kolik mých investičních podniků - našich podniků - zbankrotovalo jen proto, že sme v tý díře uvízli?"

„A to nebylo zdaleka to nejhorší," navázal Dok. „Byli jsme převlečeni za bezpečnost gardy - a dokonce se nám podařilo přesvědčit ty voly, kteří si říkají zahraniční služba, že Hugin a Munin jsou normální součástí gardistické skupiny.

Pché," ušklíbl se, uchopil do packy obrovský řízek a začal jej okusovat.

„Bylo to šílené," převzala slovo Bet, protože Dok zachmuřeně žvýkal dál. Musela se držet, aby se nerozesmála, ale příliš se jí to nedařilo.

„Domorodci obsadili palác. Obklíčili ambasádu. Obvyklý případ. Párkrát jsme jim vystřelili nad hlavy a oni se rozprchli do svých domovů, aby si to ještě rozmysleli."

V Dokově tlamě rychle zmizelo sousto, které by se hodilo spíše pro Munina, načež řekl: „Samozřejmě, že jsme si připravili únikovou cestu - zadní brankou a nějakými spojitými chatrčemi jsme se dostali ven, proběhli jsme nehlídanou městskou branou a potom jsme pěkně po svých ťapali dvanáct kilometrů k torpédoborci gardy."

„A v čem je nějaký problém," divil se Sten.

„Ty děti," odpověděl Dok. „Ida mi jako služebně starší nařídila, abych se staral o nezletilé obyvatele ambasády. Malí, nechutní, masožraví, hluční humanoidi."

„Byly z něj u vytržení," hájila se Ida. „Poslouchaly ho na slovo. Zpíval jim písničky. Dávaly mu cukroví. Hladily ho."

„Těmi jejich *olepenými* prackami," zabrumlal Dok. „Trvalo celé tři cykly, než jsem si vyčesal kožich. A říkali mi, že jsem jejich-" otřásl se, „- plyšový medvídek."

Sten vstal s odvrácenou tváří, aby nevyprskl smíchy. Shodil Hugina ze stolu, uklidnil se a otočil se k Dokovi.

„Takže byste se po dovolené rádi pustili do něčeho krásného a nemožného?"
Dok popadl další řízek a celá skupina podřepla, aby vyslechla Stenovu rekapitulaci.

KAPITOLA PADESÁTÁ DEVÁTÁ

PLÁN ÚTĚKU vychází báječně, pochvalovala si Ffillipsová. Ti žoldáci, kteří již měli nějakou zkušenost s prohranou válkou, si někam do uniformy schovali menší ostrou zbraň. Zbraně byly dány na hromadu a ty z nich, které se hodily ke kopání a řezání, byly přiděleny nejmenším, nejhouževnatějším a nejméně klaustrofobickým žoldákům.

Dlažební kostky v podlaze kobky byly během dvou nocí vypáčeny a začalo kopání. Při každém počítání vězňů a při výměně stráží, byly usazeny zpět na místo a utěsněny falešným cementem vyrobeným z rozkousaných a usušených kousků chleba.

Viola, která po Eganově smrti převzala velení nad dětmi z lycea, vytyčila směr tunelu pouze za pomoci trigonometrie a toho mála, co viděla ze zamřížovaného okna v horní části kobky.

Někteří zbožnější žoldáci a ti, kdo měli předpoklady vypadat jako věřící, vstoupili do studijních skupin Mathiasových instruktorů.

Zatímco poslouchali, kladli inteligentní otázky a předstírali, že jsou stále více nadšeni, uvolňovali si tkaničky, jimiž měly uvázané kalhoty kolem bot, a na ušlapaný hliněný dvorek trousili hlínu z tunelu.

Jde to *báječně,* ujišťovala se Ffillipsová, když se jedna směna umouněných vojáků vyhrnula z díry a byla nahrazena další. První parta se okamžitě začala omývat v posledních zbytcích denního litrového přídělu vody na pití i osobní hygienu.

Opravdu báječně, zopakovala si Ffillipsová. Zbývá pouze tři sta metrů kamenité zeminy, než se ocitneme někde mimo tyhle zdi. Jakmile se probouráme ven, což znamená na skalní stěnu, stačí už jen vymyslet, jak zdolat stometrový útes a zmizet v hlavním městě Sanktu. To vše by nemělo trvat déle než deset let.

Plukovníku Stene, kde jste? Ffillipsová si stáhla blůzu a navzdory poměrně silné klaustrofobii zapadla do tunelu, aby se kolem upocených dělníků pumpujících dovnitř vzduch doplazila na jeho konec a zahájila svou kopáčskou směnu.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ

SKUPINA SEDĚLA a rozjímala. Všichni si v duchu probírali nějakou alternativu ke Stenovu návrhu. Tygři, kteří to rozebírali pomocí svých velmi omezených myslí, vytasili drápy, ale jejich plán ‚všechno zabít' byl zamítnut, takže se zase schoulili do klubíčka a začali se navzájem olizovat.

Ida shrnula situaci: „Fanatik s armádou. Vyhlásil náboženskou válku. Poté, co mu náš neskutečně prozíravej Císař požehnal k jakýmkoliv zvěrstvům, který by chtěl spáchat v následujících sedmi generacích, ámen.

„Na cestě jsou těžařské lodě - lodě, které budou těmito Druhy zajisté napadeny."

„Bravurní sumarizace," souhlasil Alex.

„Možné řešení," zkusil to Dok. „Počkáme si, až budou žoldáci odsouzeni k smrti a předvedeni k popravě. Váš Mathias se jí bezpochyby bude účastnit a udělá z toho veřejný ceremoniál. A až se budou škvařit, nebo jak budou tvoji bývalí podřízení popraveni, ho sebereme."

„Nepřichází v úvahu," prohlásil Sten suše. „Úspěšnost plánu závisí na záchraně co největšího počtu žoldáků."

„Ví Mahoney o tomto tvém záměru?"

„Ne," odpověděl po pravdě Sten. Ostatní členové skupiny se tomuto tématu vyhnuli. Všichni kromě Doka se Stenovým romantismem tajně sympatizovali.

„Takže je rozhodnuto," prohlásila Bet. „Jedinou možnou variantou zůstává sebrat Mathiase dřív, než svatá válka vůbec začne."

„Hodně štěstí," utrousila pochybovačně Ida. „Mimochodem, vzhledem k tomu, že nevíme, jak se na Sanktus dostaneme, nehledě na to, jak se proplížíme do jeho hlavního města, promyslela tvá moudrá hlavička jak proniknout do chrámové pevnosti, abychom Mathiase zajali? Samozřejmě za předpokladu, že zvládneme všechno ostatní, můj velký veliteli?"

„Žádná moudrá hlavička," poznamenal Sten, „ale zmrzlej zadek."

„Cože?" zeptala se Ida.

„Má studená řiť. Mahoney před třemi dny poslal na Sanktus geoloď, aby sestavila seismotabulku."

„Uvědomuješ si, že nikdo z nás nemá nejmenší tušení, o čem mluvíš, Stene?"

„Samozřejmě, Bet."

„Dobrá," pokrčila rameny. „To bude tvoje starost. Moje starost bude - právě jsem vymyslela, jak se dostaneme na Sanktus a do hlavního města.

Mimochodem k tomu nebude zapotřebí žádného plížení a plazení, které mimochodem vůbec nesvědčí mé jemné pleti."

„Netušim, co máš v pácu," ozval se Alex. „Tvý kočky, Dok a ta báječná rybí žena se ve městě jen těžko schovají."

„Proto tam také půjdeme zcela veřejně," namítla Bet. Její záměr udržet si vážnou tvář selhal. „Kluci a holky, uspořádáme pořádný divadlo."

Nastala chvíle zmatení, ale Stenovi s Alexem to došlo a všichni propukli v hlasitý smích, s výjimkou tygrů kteří vypadali popuzeně, a Doka, který neměl ani tušení, o čem je řeč.

Máš ho mít," řekl Sten, když se přestal smát. „Víš, co to mimo jiné znamená?"

Jistě," řekla Bet. „Připravíme se na to, co se stane, až Mathiase i s jeho Druhy a celým Talameinovým kultem spálíme na prach. Řešení situace celé Lupuské hvězdokupy."

Sten pokrčil rameny. Takže jeho trumf byl ukraden. Stejně nikdy nevěřil na toho detektivova v živobijících, co vždycky řekl „á-ha" a všichni jen seděli a užasle poslouchali.

„Othovi se to bude moc líbit," řekl a namířil si to ke dveřím.

„Pro matčiny vousy," chechtal se Otho, až se rozhoupal lustr a dva skafandry pro lov stregganů se zatřásly na stojanech. „Děláte si ze mě i z ostatních Bhorů blázny."

„Omlouvám se," řekl Sten. „Ale je to jediné řešení, a jestli zabere, nebudeš muset mít tak zmrzlé půlky jako tvůj otec."

„Neudělám to," namítl Otho.

Sten nalil dva plné streggorohy s jeden strčil před Otha. Věděl, že chlupatý Bhor na jeho návrh nakonec přistoupí. Pouze se modlil, aby zítra zvládl kocovinu, kterou si právě hodlá přivodit.

Sten se choulil pod těžkými kožešinami. Mysl měl zakalenou přemírou streggu, ale spát nemohl. Už posté probíral plán zepředu i zezadu a jeho hlava ne a ne vypnout.

Venku zaslechl slabý šátravý zvuk a úplně se probral, když se otevřely skřípající dveře. Ohnul prsty, aby do nich zachytil nůž, ale potom se uklidnil, protože dovnitř vstoupila malá postava.

Byla to Bet. Zavřela dveře, šla k posteli, rozepnula si kombinézu a nechala ji spadnout na zem. Pod ní byla úplně nahá. Sten téměř zapomněl, jak je Bet krásná. To už ale vklouzla pod kožešiny a přitulila se k němu.

„Ale já myslel... že jsme jen přátelé."

„Já vím." Rozesmála se. „Ale tak nějak jsem cítila-"

Sten těžce polkl, když jej začala líbat a postupovala od hrudi dolů.

,,-že hodně dobří."

Jak se mohl takové logice bránit?

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PRVNÍ

VOUSATÝ MUŽ stál na pláži se sítí a rybářským kopím přes rameno. Bez nějaké zvláštní zvědavosti zíral na podivnou partu na břehu. Potom si zamyšleně vysál zub a vykročil k pestrobarevné skupince krabic, před nimiž stála skupina Kudlanek a zamračený Otho.

Vzhledem k tomu, že tento svět tvořil jediný ostrovní kontinent, bylo pro bhorskou loď velmi snadné snést se nad planetu na vzdálené straně Sanktu. Sten s jeho lidmi pak vše přeložili do letounu, který si to šinul jen několik metrů nad mořskou hladinou, aby je vyložil na pláži poblíž severního cípu ostrova. Sten si byl vědom, že to je snazší část akce - obchodníci se schopnostmi Bhorů by zajisté byli i dobří pašeráci, protože se uměli proplížit kamkoliv, aniž by spustili radarové alarmy.

„Vy ste duchové, co?" prohlásil rybář nevzrušeně.

Na hlavním ostrově Sanktu bylo kromě církevních hodnostářů a Druhů spousta dalších lidí a Sten doufal, že právě ti mohou být klíčem k úspěchu celé operace.

Většinu obyvatel tvořili negramotní farmáři nebo rybáři. Tak jako všichni venkované byli velmi podezřívaví, pověrčiví, skeptičtí a velice tvrdohlaví. Nicméně tento rybář byl ještě trochu pověrčivější a omezenější, než Sten považoval za možné.

Sten si uvědomoval, že kdyby byl rybářem, který si to za úsvitu vyšlapuje ke svému oblíbenému místečku a najde tam malého medvěda, velké chlupaté stvoření, dvě hodně přerostlé kočky a čtyři humanoidy, nejlogičtějším řešením by pro něj bylo vzít nohy na ramena a běžet do nejbližšího Talameinova kostela ke zpovědi.

Namísto toho si domorodec znovu něco vycucl ze zubu a odplivl si, že to málem zasáhlo Hugina, který varovně zavrčel.

„Ne, milý pane," spustil Sten. „Jsme jen chudí herci, jejichž člun dnes časně zrána ztroskotal. Ještě štěstí, že se nám podařilo zachránit vybavení, ale o loď jsme bohužel přišli."

„Aha," řekl rybář.

„Potřebujeme pomoci. Potřebujeme dát dohromady tyhle vozy - zaplatíme rudými geldy. K vozům budeme potřebovat také nějaká tažná zvířata.

Na oplátku vám nejen zaplatíme geldy, ale předvedeme ve vaší vesnici své nejlepší představení."

„Takže vy říkáte, že ste ztroskotali, jo?"

„Přesně tak."

„Radši zůstaňte duchama," řekl rybář. „Zní to mnohem pravděpodobnějc."

Když Alexova ruka nepozorovaně sklouzla k miniwillypušce pod červenomodrozelenou blůzou, rybář se otočil.

„Pojďte do mý vesnice. Tam seženete fachmany i zvířata." Znovu si odplivl, otočil se a beze spěchu či nervozity vykročil k domovu.

Vojáci od Kudlanek a Otho na sebe nechápavě hleděli, když začali rozebírat svoji výzbroj - pět desetimetrových vozů narychlo postavených bhorskými řemeslníky Byly v nich různé potřeby pro Betino představení a zamčené bedny plné imperiálních zbraní nejtěžšího kalibru, včetně paprskových komů, willypušek a exotického demoličního náčiní.

Sten věděl, že operaci již nemohou zastavit. Buďto uspějí, a bude to jedno, nebo zemřou. V kterémžto případě by Císař do šesti měsíců poslal na Lupuskou hvězdokupu První útok gardy.

Kdyby se to stalo, ztráta jedné skupiny Kudlanek by Císaři nedělala starosti.

Ale kdyby došlo k nejhoršímu, uvědomil si Sten, byli by stejně mrtví.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ DRUHÁ

KAMPAŇ, KTEROU Dok naplánoval, měla dva cíle. První a nejdůležitější měl poskytnout prostředky, aby se extrémně podivným stvořením včas podařilo proniknout do velmi dobře střeženého hlavního města Sanktu, vysvobodit žoldáky a zmařit Mathiasův sen o svaté válce. Jedním z nejefektivnějších způsobů vedení tajné operace je vést ji zcela veřejně, neboť protivník obyčejně předpokládá, že nikdo nemůže být *tak* omezený a neopatrný. Při tajných operacích se agenti většinou zamotají v bludišti dvojakostí a trojnásobných lstí.

Druhým záměrem bylo zvýraznit narůstající rozdělení mezi lidem Sanktu a jeho církví. A tak byla hra i poznámky po představení sestaveny tak, aby Druzi i hierarchie vypadali propastně hloupě - tak hloupě a zkorumpovaně, aby bylo každému poctivému venkovanovi jedno, jestli režim padne. Tedy alespoň ti čestní vesničané, kteří nemají šanci na příjem úplatků.

Dok věděl, že v převážně negramotné a částečně utlačované kultuře se dobrý vtip či skandál roznese téměř stejně rychle, jako kdyby byl vysílaný v živovizi.

Kdyby byla kampaň úspěšná a venkované se začali smát vtipům proti Druhům, mohlo by místní obyvatelstvo zaujmout neutrální postoj, až skupina Kudlanek pronikne do hlavního města a zahájí útok. Kdyby povstali na Mathiasovu podporu, Stenovi, celému jeho týmu i uvězněným žoldákům by ze života zbývalo velmi málo. A samozřejmě, kdyby se rozhodli spolu se Stenem svrhnout palácovou vládu, mohlo by dojít k občanské válce a občanská válka s náboženským podtónem může trvat celé generace a totálně zdevastovat celou kulturu.

Než byl proveden výsadek skupiny Kudlanek, Dok strávil mnoho hodin u počítače. Při práci se řídil osmadvaceti základními pravidly humoru (Dok, stejně jako ostatní Altairiané, neměli ani špatný smysl pro humor), svou niternou nenávistí vůči humanoidům a absolutním pohrdáním jakoukoliv motivací kromě vlastní sobeckosti. Vymyslel tak půl sta vtipů, některé velmi pikantní skandály a jednu hru.

Hra byla velmi neobvyklá. Jednalo se o jakéhosi kříženec mezi středověkou pozemskou záhadou a novodobou černou komedií s velkou dávkou improvizace.

S obsazováním do rolí vznikl menší problém. Vzhledem k tomu, že Sten s Alexem byli všem Druhům dobře známí, jejich jevištní i nejevištní angažmá se muselo odehrávat v přestrojení.

Pokud šlo o hru, tak to nebyl problém. Stenovi s Alexem byla vnucena role klaunů. Pod bílým mejkapem mimů s černě obtaženými rysy a fantastickými parukami byli naprosto nerozpoznatelní. Mimo pódium však nastával menší problém.

Základní pravidlo mejkapu je, že někdy stačí jen málo, aby dotyčný nebyl poznat. Kudlanky toto pravidlo znaly velmi dobře. Sten si oholil hlavu a na jedné tváři si udělal poněkud nevzhlednou skvrnu. Alex si nechal narůst knír typu mrož, nechal si ostříhat vlasy podle kastrolu a na hlavě vyholit mnišské kolečko.

Zápletka hry byla idiotsky prostá. Bet hrála osiřelou vesnickou dívku, jejíž počestnost byla ohrožována zkorumpovaným vesnickým úředníkem (Alexem s dlouhými vousy a bez přízvuku) spolčeným s ďábelským duchovním nedávno zaniknuvšího a nikým neoplakávaného Teodomirova režimu. Kanovníka hrála Ida v převleku.

Jedinou Betinou nadějí byl její krásný milenec, který opustil vesnici, aby se připojil ke křížové výpravě Mathiasových Druhů proti zlým Janičárům. Oficiální doktrína totiž tvrdila, že žoldáci se pouze poflakovali, štípali cudné ženy do zadnic a chlemtali alk.

Milenec se nikdy neukázal na scéně, což bylo štěstí, protože herecký personál začínal docházet.

Zhruba ve dvacáté minutě hry se dívka ohrožená úředníkem a knězem rozplakala a padla na kolena, aby se pomodlila k Talameinovi. A Talameinův hlas - opět Ida - k ní promluvil zpoza jeviště a nabádal ji, aby uprchla do lesa.

Tam jí o život usilovali hladoví tygři. Zachránil ji až ztroskotavší žebravý Bhor, kterého hrál Otho - úpěl, když se dozvěděl, že budem muset hovořit lichotivě o tom směšném náboženství, a ve svých replikách tvrdit, že *všichni* Bhorové mají k Talameinu stejný vztah.

Poté žebravý Bhor odvedl dívku do úkrytu ke dvěma klaunským zálesákům (Sten s Alexem).

Někde uprostřed děje Dok trochu překroutil zápletku, ale publiku to, jak se zdálo, nevadilo. Tygři se proměnili v milá zvířátka, která začala provádět obdivuhodné kousky, aby potěšila osamělou dívku, když zrovna neodříkávala náboženské hymny, zatímco zálesáci byli někde pryč.

Na scéně se objevila zlá věštkyně (opět Ida), která dívku chtěla zavraždit. Zachránilo ji však milé mazlivé stvoření (Dok, ačkoliv vehementně protestoval).

Zpívaly se další písně, přednášely další modlitby. Potom znovu promluvil Talameinův hlas a oznámil, že zlý úředník a kněz se vypravili do lesa se soukromou armádou (Sten a Alex v roli venkovanů odvedených do armády).

Armáda zabila zálesáky (velmi stupidní scéna, při níž se zálesáci z jeviště na voze skutáleli do zákulisí a narazili si ocelové přilby) a nebohá dívka byla vydána do náruče zvrhlého úředníka.

Vtom však promluvil Talamein, tygři a Otho vtrhli na jeviště, sežrali zloduchy a vojáci se dali na útěk. Při oslnivém finále se herci zmínili o úspěchu Mathiasovy křížové výpravy proti Janičárům. Betin milý byl bohužel zabit při nějakém neuvěřitelně hrdinském činu. Talameinova víra zvítězila. Všichni začali provolávat slávu, klauni metali kozelce a tygři poskakovali. Herci odcházeli ze scény uprostřed mohutného aplausu obecenstva.

Sten s Alexem zamířili do davu a předváděli různá klaunská čísla, Bet se mezi lidmi procházela s tygry, Ida si zřídila věštecký stánek a Dok jí naháněl zákazníky.

Scénář byl v každé vesnici stejný, od premiéry v jednom rybářském městečku až po rodinné usedlosti, a dokonce i pár čestných představení pro venkovské duchovenstvo.

V zemi, kde jedinou legální „zábavu" skýtalo jednotvárné náboženské vysílání na velkoobrazovkách na návsích a náměstích, bohoslužby a kocovina z tuřínového vína, nebylo těžké uspět.

Kočovní herci se pomalu blížili k hlavnímu městu.

„Jsme dva kilometry od bran Sanktu," oznámila Ida zevnitř vozu.

Sten zdvořile pokývl na hlídku přísných Druhů, kteří kolem nich projížděli v gravisaních, a švihl tažná zvířata otěžemi přes záda. Ta se přestala potácet a dala se do pomalého kroku.

„Jo, jo," povzdychl si Alex. „A nýčko vlezeme do velký tygří tlamy."

„Huginova a Muninova tlama proti tomu není nic," dodala Bet přímo za Stenem a Alexem, kteří seděli na kozlíku.

„Ty mlč, dívče," ohradil se Alex. „Cítim, že sem ztracenej. Mam takový tuchy, že tenhle plán Kilgourům neprospěje."

„Asi máš pravdu," souhlasil Sten. „Jsme odsouzeni k záhubě a nikdy už se nedozvíme, jak skončil příběh toho Ryšavého obra."

„Tak tebe zajímá Ryšavej Rory, jo?" rozzářil se Alex. „Myslim, že naposledy jsme byli u toho, když celá kumpanie Britů vyrazila na kopec, aby přinesla jeho hlavu, ne?"

Sten znaveně přikývl. Jeden by nevěřil, co všechno musí pro morálku mužstva vytrpět.

„Takže se vozvalo chroupání, řev, rány a tak všelijak podobně a najednou *hopky, hopky, hopky,* z kopce se skutálej hlavy celý kumpanie.

A ten britskej jenerál zůstane ohromeně stát, páč před nim v prachu leží mrtvá celá jeho kumpanie.

Ale než si to vůbec stačil srovnat v lebedě, obr na kopci začal znovu hulákat:

‚Sem Ryšavej Rory z tohodle údolí! Pošli sem celej svůj regiment!"

A ten jenerál se celej rudej obrátil ke svýmu adjunktovi a zařval, až myslel, že ho z toho klepne pepka: ‚Adjunkte!

Pošli tam nahoru celej zatracenej regiment! CHCI HLAVU TOHO CHLAPA!'

Celej regiment se tedy sešikoval a vzal ten kopec útokem. Znova se vozvalo chroupání, řev a naříkání, a tak to pokračovalo půl dne.

Na kopci se zvedal prach a střílelo se jako ve vopravdový bitvě.

Jenerál to pozoroval zespoda.

Najednou se vám z toho mračna prachu vyřítí ten adjunkt a uhání z kopce dolů.

A ten adjunkt řve na celý kolo: ‚Utíkejte, pane! Utíkejte! Je to léčka, voni sou tam dva!"

Několik minut bylo naprosté ticho.

Nakonec se Sten nevěřícně obrátil k Alexovi. „Chceš říct, že *tohle* je pointa, na kterou čekám skoro rok?"

„Jo," odvětil bezelstně Alex. „No řekni, neni to báječný?"

Následovalo ještě delší ticho...

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ TŘETÍ

MATHIAS sledoval, jak přivádějí dalšího žoldáka Ffillipsové. Nahý muž se pod rotujícími výslechovými lampami silně potil. Po dlouhých dnech bití měl tělo pokryté modřinami a šrámy. Voják byl vyčerpaný a oči měl vypoulené strachy.

Mathias kývl na hlavního vyslýchajícího; muž byl přenesen na židli a přivázán k ní. Pomocník vyslýchajícího mu chladně a rychle připnul k tělu elektrické dráty.

Prorok k němu došel a sklonil se nad ním. Mluvil jemně. „Synu, nedovol, aby to pokračovalo. Pohled na utrpení ubohého hříšníka mě skličuje. Skoncuj s ním. Snažně tě prosím ve jménu našeho laskavého otce Talameina."

Naklonil se k muži blíž.

„Žádáme od tebe jen prosté dosvědčení hříchů tvých vůdců... Tak co, budeš svědčit? Prosím tě o to, synu."

Vysláblý voják zavrtěl hlavou.

Mathias kývl na inkvizitora, aby začal. Z vojákova pohmožděného těla se vydral první výkřik.

O hodinu později vyšel Mathias z mučírny s trochu upjatým, ale spokojeným úsměvem na rtech.

Mathias si nalil pohár čisté chladné vody z křišťálové karafy. Pocházela z jednoho horského pramene, který Mathias nedávno prohlásil za svatý.

Na Sanktu byla noc a Mathias seděl ve své spartánsky vybavené komnatě úplně sám. Za dveřmi slyšel jen tiché kroky stráží.

Ještě jednou prošel své plány, než ulehl na tvrdé vojenské lůžko.

Nešťastně si uvědomil, že jeho plán na nové uspořádání Sanktu není uskutečňován tak rychle, jak by si přál.

Tato myšlenka se dostavila jako vize. Viděl spoustu malých izolovaných duchovních komun oddaných rozjímání a bohoslužbám. Aby tyto komuny vytvořil, musí vyprázdnit města a vesnice. Vystěhuje rolníky z farem.

Z posledních hlášení se dozvídal, že jeho myšlenka se setkala se silným odporem obzvláště mezi farmáři a řemeslníky. Kdo bude obdělávat půdu, stěžovali si. Kdo bude míchat maltu a stavět domy?

Toto přízemní a bezbožné uvažování musí skončit, rozhodl Mathias. Nedovolí, aby nezasvěcenci bránili jeho rodné planetě v cestě k její slavné budoucnosti.

Naškrábal rozkaz pro Druhy, aby vtrhli do vesnic. Čeho nebylo dosaženo rozumem, bude vynuceno silou. K rozkazu připsal ještě osobní návrh: Spalte domy a zničte farmy. Venkované se tak nebudou mít kam vrátit.

Mathias byl mnohem spokojenější s pokrokem, jehož dosáhl s žoldáky. Samozřejmě, že těmi se zabývá osobně. Konání veřejného soudu naplánoval na zítřejší den. Dost žoldáků již se přiznalo, takže úspěšnost je zaručena.

Jeden po druhém budou uznáni vinnými a Mathias nařídí okamžité vykonání rozsudku - popravu. Ta bude také veřejná.

Po této báječné události bude následovat velká oslava. Mathias již oznámil, že po dobu oslav budou zrušena některá pravidla talameinského chování.

Moudrý prorok musí chápat, že jeho lidé jsou pouze slabé lidské bytosti.

Udělal si několik poznámek ohledně celoplanetového měsíce očisty, který vyhlásí bezprostředně po skončení oslav.

V tomto ohledu měl Mathias několik zajímavých nápadů. Například bičování - samozřejmě, že naprosto dobrovolné.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ČTVRTÁ

FFILLIPSOVÁ STÁLA VE strnulém pozoru před otrhanou skupinou svých lidí. Byli vyvlečeni na nádvoří uprostřed chrámu. Ffillipsová vnímala skryté vidsnímače, jež událost vysílají po celé planetě. Byli obklopeni nekonečnými řadami hrubých lavic plných Druhů v rudých uniformách. Před lavicemi seděli soudci osobně vybraní Mathiasem z důstojnického kádru.

Na jedné straně seděl sám prorok. Hověl si v malém onyxovém trůnu. Měl na sobě prostou uniformu se dvěma zlatými medailemi - symboly pochodně - na znamení jeho hodnosti.

Bylo podáno svědectví - převážně šlo o ponížené doznání mužů a žen, kteří podlehli mučení. Soudci zvážili verdikt. A právě měl být vynesen.

Ffillipsová věděla, že je mrtvá žena.

Mathias zvedl ruku. Dav okamžitě utichl. Mírně se na trůnu předklonil. Měl klidný, téměř laskavý výraz. „Přejete si říci cokoliv na svoji obhajobu?" zeptal se Ffillipsové. „V zájmu spravedlnosti?"

Ffillipsová chladně pohlédla na Mathiase a poté na skupinku soudců. „Žádnou tu nevidím."

„Koho?" vyhrkl nechápavý Mathias.

„Spravedlnost," odpověděla Ffillipsová. „A teď vás jako voják vojáka žádám, abyste ukončil celý tenhle tyátr. Moji lidé a já čekáme na vaše rozhodnutí."

Ale dřív než Mathias stačil dát znamení, Ffillipsová vykřikla: „JEDNOTKÓÓÓ, PÓÓÓ-ZOR."

A její smutné, otrhané mužstvo se najednou opět proměnilo ve vojáky. Srazili paty a odhodili vyčerpání i strach. Dokonce i ti zmrzačení vyslýcháním se narovnali. Pár z nich však potřebovalo pomoci. Někteří se na Mathiase a na Druhy usmívali skrz vylámané zuby.

Mathias se zarazil a otočil se.

„Jaký je rozsudek?" zeptal se soudců.

Řadou deseti mužů postupně zašumělo stejné slovo.

„Vinni... Vinni... Vinni..." A tak dál až poslední soudce zpečetil verdikt.

Mathias vstal a uklonil se před soudci. „Trápil jsem se tím," prohlásil. „Důkazy byly velmi přesvědčivé dokonce ještě před soudem. A jak všichni jistě víte, žádal jsem o shovívavost."

Udělal efektní odmlku.

„O tom nepochybuju," sykla Ffillipsová dostatečně nahlas, aby to vidsnímače zaznamenaly.

Mathias ji ignoroval.

„Avšak," pokračoval prorok, „i já se musím sklonit před moudrostí soudců. Oni nejlépe znají Talameinovu vůli. Mohu s nimi pouze souhlasit. A poděkovat našemu Otci za moudrou radu."

Obrátil se k Ffillipsové a jejím lidem. „S velkým zármutkem musím oznámit rozsudek-"

Ffillipsová křikla: JEDNOTKÓ, VPRAVÓ HLEĎ!"

Její vojáci se otočili jako jeden muž. Hrdí muži a ženy připraveni jít si pro smrt. Stráže porušily důstojnost okamžiku a s křikem se na ně vrhly mávajíce zbraněmi.

Mathias si se svou řečí musel pospíšit.

„Jste všichni odsouzeni k smrti," vykřikl. „Do pěti dnů. Dřív než lid Sanktu a-"

Ffillipsová prolomila jeho křik: „POCHODEM... VCHOD..."

A vojáci naprosto přesně vykročili směrem k vězení.

„A Talameina..." křičel Mathias.

Ffillipsová vysekla univerzální gesto opovržení a velice přehlídkovým hlasem štěkla: „JDI DO HAJZLU!"

Když žoldáci zmizeli, v davu propukl chaos. Mathias chrlil rozkazy na stráže a marná vysvětlení do vidsnímačů.

Ffillipsová byla možná mrtvá žena, ale i smrti dokázala čelit s jistým stylem.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ PÁTÁ

OBŘÍ POHŘEBNÍ komíny Sanktu chrlily popel, kouř a oheň. Pracovaly přesčas, zatímco velmi majetná a neméně nervózní vládnoucí třída Lupuské hvězdokupy posílala své příspěvky novému prorokovi.

Sten, Bet, Alex a ostatní kličkovali se svými pestrobarevnými vozy zástupem lidí směřujících do svatého města.

Rudí Druzi prováděli náhodné kontroly poutníků. Tu a tam si někoho odtáhli stranou a pomocí detektorů mu prohledali tělo i zavazadla. Ale převážně jen pouštěli hordy dál, protože sotva stačili řídit dopravu natož potom vyhledávat případné rebelanty.

Jakmile prošli branami, Sten vzal své lidi stranou. Znovu si prohlédl Mathiasův Sanktus.

Obě strany Ulice hrobek. Oči-uši-nos-i-hrdlo-otravující monumenty se rozlézaly po celém městě. Směskou malých domků, činžáků a tu a tam vil se sedlovou střechou se plazily uzounké ulice a uličky. Hlavní město Sanktu zjevně nemělo žádnou plánovací komisi.

Nyní se sotva průchodnými ulicemi valily davy návštěvníků. Stenovi přejel mráz po zádech, když si uvědomil, že farmáři, řemeslníci i obchodníci jsou oblečeni do svých nejlepších a nejpestrobarevnějších šatů. Tu a tam zahlédl i vozy dalších herců.

Chaos nevěstil nic dobrého. Skýtal sice skvělý úkryt, to ano, ale spontánní oslavy naznačovaly, že Sten a jeho lidé mají ještě méně času, než se domnívali. Nikdo z nich se zatím nedoslechl o rozsudku, ale podle množství svátečních turistů usoudil, že musí jednat rychle.

Bet na kozlíku se přisunula ke Stenovi a pošeptala mu: „Mathias postupuje mnohem rychleji, než jsme čekali." Záměrně se zasmál a přitáhl si ji blíž, aby ji políbil. Chvíli na ně zvědavě civěl jeden Druh, ale potom šel raději dál. Kolem se potácel opilý žebrák a mával svazkem lístků.

„PÓÓÓPRAVA," hulákal. ,,ZÚČASTNĚTE SE OSOBNĚ.... JEŠTĚ STÁLE ZBÝVÁ NĚKOLIK MÍST PRO VEŘEJNOST."

A potácel se dál.

„NAVŠTIVTE PÓÓÓPRAVU... ZRÁDCI TALAMEINA BUDOU..."

Jeho hlas se ztratil v davu. Bet se odtrhla od Stena a sklouzla ze sedačky vozu. Sten ji plácl přes zadek.

„Zkus o tom něco zjistit," špitl.

Bet kývla, roztouženě se zasmála a skočila na ulici.

V momentě zmizela ve změti těl.

Alex vystrčil hlavu z vozu, a když uviděl, že je vedle Stena volno, přisedl si.

„Měli bysme vyrazit, hochu."

Sten ještě jednou pohlédl na to, co je čeká, a uvedl zvířata do pohybu.

Chrám stál na mírně svažitém kopci na konci Ulice hrobek, zhruba tri sta metrů nad branami města. Jeho věž se tyčila vysoko nad silné ochranné zdi. Pod chrámem stála budova dřívějšího mnišského kláštera.

V minulosti to bylo klidné místo zasvěcené kněžím Talameinu. Poslední dobou je však Teodomir a po něm i Mathias používal jako vězení.

Sten na něj ukázal.

„Tam je na beton zabásnutá Ffillipsová," odtušil Alex. Podal Stenovi měch s vínem, Sten jej obrátil vzhůru nohama a nalil si víno do úst. Potom měch vrátil Alexovi, který jej pozvedl k očím a v jeho zákrytu pozorně prohlížel krajinu.

„Tamhle," řekl Sten a kývl ke konstrukci budovy vedle starého kláštera/vězení. „Tudy tam půjdeme."

Alex na ni krátce pohlédl a odvrátil zrak.

Viděl jen vysokou ocelovou jehlu. Slyšel, že to mají být nová kasárna, která dal Mathias postavit pro Druhy. Ironie osudu byla v tom, že mají být pojmenována po Teodomirovi.

Všimli si, že na stavbě nejsou žádní dělníci. Zjevně dostali na oslavy volno. Také zpozorovali, že ačkoliv byla většina ulic ucpána jásajícími obyvateli Sanktu, vězení se každý pozorně vyhýbal.

Dole pod kopcem, stále ještě na Ulici hrobek, spatřili hlavní zbrojovku Druhů. I její okolí bylo opuštěné.

„Chápeš?" zeptal se Sten Alexe.

Alex se krátce zamyslel.

„Trochu nebezpečný, hochu," utrousil. „Ale vono se to podá."

Sten dal znamení a všechny vozy se vydaly hlouběji do středu svatého města.

Vedle ulice o kus dál od zbrojovky Druhů se nacházel bývalý park. Před příchodem Mathiase to byl jakýsi zelený plácek pro poutníky. Místo k odpočinku po bohoslužbě a k piknikům po dlouhých půstech. Plácek byl ze tří čtvrtin zastíněný kruhem vysokých štíhlých stromů.

Druzi jej však využili k mnohem praktičtějším účelům. Tam, kde kdysi rostl krásný zelený trávník, se teď nacházelo moře dobře prohněteného bahna. Park byl plný malých děl s vlastním pohonem, jejichž síťové štíty umožňovaly vysokou rychlost a obratnost. Transportéry byly zkonstruovány pro dva muže, měly malé otevřené věžičky a byly vybaveny čtyřmi plně automatickými padesátimilimetrovými projektilovými děly.

Jako pohon sloužily starodávné motory s nízkým třením, které poněkud těžkopádné hromádce dodávaly maximální výkon. V nekonečných uličkách mezi vozy se hemžili či odpočívali řidiči, mechanici, zaměřovači a obyčejní poskokové. Ačkoliv většina z nich předstírala, že má napilno, ve skutečnosti zevlovali na skotačící lidi na ulici vzdálené necelých sto metrů.

Ida s Dokem se odpoutali do davu. Chvíli je pronásledovala skupinka rozpustilých dětí, ale jak se začali přibližovat k parku, pozorní rodiče je přivolali zpět.

Ida byla oblečená ve svých nejlepších cikánských šatech v barvě duhy a na krátkém stříbrném vodítku za sebou táhla Doka.

„Elá-hop," vykřikla.

A Dok udělal těžkopádné salto.

Zastavili se nedaleko jednoho transportéru. Několik zvědavých vojínů šlo blíž, aby lépe viděli.

„Udělej, mrtvolu," řekla.

Dok padl naznak k zemi a vytuhl. „Moc to nepřeháněj! "sykl.

„Byl to tvůj nápad," špitla Ida, která si vzniklou situaci zjevně vychutnávala.

Několik mladíků se nervózně ohlédlo přes rameno, jestli někde nejsou jejich nadřízení, a přistoupilo blíž.

„Teď žebrej," nařídila Ida.

„Ne," špitl Dok. „Žebrání nedělám."

Ida škubala vodítkem, ale rozhlížela se přitom po parku a okamžitě si zapamatovala rozložení, bezpečnostní opatření, a hlavně si prohlédla zámky jednotlivých transportérů.

‚Řekla jsem, žebrej." Ida se sladce usmála.

Dok uposlechl, chvěl se na zadních nohou a mával tlapkami. V duchu se však zapřísáhl, že za toto ponížení bude Ida těžce pykat.

„Co to tam děláte?" okřikl vojáky velitel.

Mladí vojíni sebou okamžitě trhli, nervózně se rozhlédli a začali se vytrácet.

Ida pohlédla na mladého poručíka, poté na Doka.

„Je to naše nové číslo, pane," odpověděla. „Zatím je ještě trochu divoký. Neumí se chovat."

Před očima nasupeného důstojníka odtáhla Doka pryč.

„Příště jdeš na řetěz ty," sykl Dok, když byli z doslechu.

I když už se téměř ztratili v davu, poručík je neustále pozoroval. Ida, přirozeně pouze z krycích důvodů, Doka trochu nakopla.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ ŠESTÁ

MALÉ GRAVISANĚ zastavily u budoucích Teodomirových kasáren. Na jejich korbě bylo nepřeberné množství nářadí a chaotické hory náhradních dílů.

Sten s Alexem vystoupili a ignorujíce stráže si začali cpát ruksaky nářadím a pavoučími elektronickými součástkami. Znuděně se k nim dokolíbal hlavní strážník.

„Co tady vy dva děláte?"

Nato Sten jenom zafuněl. Alex podal strážníkovi umaštěnou kartu. Karta a vazelína se setkaly teprve před necelou hodinou. Strážník se do ní zahleděl.

„Tady píšou," komentoval propustku, „že jim v patnáctým patře nějak blbne svářečka." Probodl oba montéry podezíravým policejním pohledem.

„O tom sem nic neslyšel," nadhodil.

Sten si nasadil pás s nářadím.

„A co bys čekal vo svátcích?" prohodil Sten. „Nikdo se vo ničem nedoví, teda když nemá zrovna pech jako já a tady muj parťák.

Volové. Dneska sme si chtěli udělat takovej malej mejdan. Ale vono ne. Co je jim do nás? Utratili sme spoustu kreditů za oficiální chlast. Dokonce sme si i domluvili nějaký holky. Už se nám zapalovaly lejtka. A vtom nám zavolaj. Na Teodomirovo baráku se podělala svářečka.

Děte a vopravte to, povídaj nám. A já na to, pošlete tam někoho jinýho. A voni říkaj, spravte to, nebo už zejtra nechoďte. Takže sme tady. A hezky rychle to vopravíme, abysme mohli jet zpátky na mejdan."

Strážník byl trochu tvrdohlavý. I on se chtěl bavit a nečekal, že bude dnes muset něco dělat.

„Mně to ale nikdo nevoznámil. Dokud mi to někdo nevoznámí, nemůže se nic dělat."

Sten pokrčil rameny. On i Alex si nastoupili do gravisaní. Sten něco naťukal do palubního počítače, vytiskl to a kopii podal na papíře strážníkovi. „Podepište to."

Muž na to zíral s vyvalenýma očima.

„Tady stojí, že sem vám odmítl vstup. Viníte mě z toho, že nemůžete opravit rozbitou svářečku."

„Někoho vinit musíme," opáčil Sten. „Tak proč byste to nemoh bejt vy. Heleďte. Buďte vod tý dobroty. Podepište to. My vodjedem a můžeme jít pařit."

Strážník mu hlášení vrátil a zavrtěl hlavou. „Jděte udělat svou práci."

„Ale prosim vás," ošklíbal se Sten. „Mějte slitování. My chceme domů."

Strážník byl neústupný. „Spravte to," ukázal na budovu.

Sten s Alexem líně vylezli z gravisaní, naložili své nářadí, utrousili přes rameno několik nevinných nadávek a rozmrzele se vydali do patnáctého patra.

Ida s Dokem se otevřenou věžičkou vrhli do jednoho transportéru. Na zemi vedle něj něco mumlal omráčený velitel Druhů. Poté, co si pohráli se zkratovací soupravou, která patří ke standardní výbavě Kudlanek, vplížili se do vozového parku. Poručík měl tu smůlu, že se v nesprávný okamžik vyskytl na nesprávném místě. Ida mu loktem zasadila ránu do žaludku a Dok ho uspal, i když mu předtím ještě málem prokousl nohu.

Ida si krátce prohlédla ovládání a už z tašky vytahovala klamobox.

„Tam," řekl Dok a ukázal na bezpečnostní spínací skříňku samohybného děla. Během pár vteřin Ida přilepila krabičku na spínací skříňku. Klamobox analyzoval i rozšifroval trojsekvenční číselný kód a transportér náhle ožil.

Jakmile motor nastartoval, Ida se posadila do sedadla řidiče a zároveň střelce, stlačila ovládací páky dopředu a trochu se nahrbila.

„Hej, Doku. Tohle bude zatraceně báječná jízda."

Pásy samohybného děla vychrlily sprchu bahna, Ida zatáhla páky až k sobě; transportér se otočil kolem vlastní osy a vyrazil z parku ke zbrojovce.

Alex si dopřál jeden vznešený edimburghský vzdych, když v patnáctém patře Teodomirovy budovy shazovali ruksaky na podlahu.

Sten zalovil v jednom z batohů a vytáhl pušku na kotvu. Připnul kotvu na konec provazu na velké cívce, zatímco Alex úhledně smotal kabel z druhého ruksaku.

Sten opatrně zamířil hledí pušky na střechu vězení. Vystřelil, zasvištělo to a kotva se vyřítila na cíl, táhnouc za sebou lehkou stříbřitou šňůru.

Bet dala signál tygrům. Hugin a Munin vstřelili z postranní uličky a jako zvlněné stíny uháněli k branám zbrojovky. Několik metrů od ní se rozdělili a nepozorovaně se postavili po obou stranách brány.

Vklouzli do stínu a rázem byli neviditelní. Jen občas bylo možno zahlédnout komíhnutí ocasem.

Bet poplácala Otha po mohutném rameni. Vyšla z uličky a namířila si to přímo k železné strážní budce.

Měla na sobě velmi prosté, ale svůdné šaty venkovanky. Obepínaly jí tělo, ale nohy a ruce nechávaly odhalené. Hrála nejistou, zranitelnou, ztracenou dívenku. Bez nějakého váhání se blížila ke strážnici.

Vylezl z ní mladý, pohledný Druh. „Mohu ti nějak pomoci, sestro?"

Zakoulela očima, jak nejvíc to šlo. „Ach ano, pane. Doufám, že ano. Jsem ve svatém městě poprvé a... a..."

„Ztratila ses?"

Bet těžce polkla a nesměle přikývla.

„Byli jsme tu s naším vesnickým farářem," začala ze sebe sypat podrobné vysvětlení. „Celá Talameinova mládežnická skupina - a jeden z chlapců začal být, no, vždyť to znáte... až moc přátelský a - a..." Bet se zarazila a začervenala se, jak to neuměl snad nikdo na celé galaxii.

„Opustila jsi skupinu." Strážce všechno chápal. Věděl, že dívka potřebuje ochranu.

Bet přikývla.

„A teď potřebuješ najít cestu na ubytovnu?"

Bet opět přikývla.

Strážník ukázal dolů po ulici. „Tudy, sestro. Je to jen pár set metrů."

Bet zajíkavě poděkovala a vlnivou chůzí vykročila k ubytovně.

„Budu stát tady," volal za ní mladý Druh, „a dohlédnu na tebe."

Bet mu poděkovala mávnutím a váhavě šla dál. Zakopávala o malinké výmoly jako nějaká „Princezna na hrášku". Slyšela, že se za ní otevřely brány, a zvuk vojenských bot. Výměna stráží probíhala na chlup přesně. Když míjela postranní uličku, nepatrně kývla.

V tom se z ní vypotácel Otho jako opilý bhorský pobuda. Zakaleným zrakem pohlédl na Bet, chlípně se usmál, říhl a vyrazil k ní. „Pro matčiny vousy," zvolal nahlas. „To je ale kus!"

Bet vyjekla a dala se na útěk, ale podpatek se jí zachytil mezi dlažebními kostkami. Těžce dopadla na zem.

V momentě se na ni svalil Otho. Smál se a sevřel ji obříma, chlupatýma rukama. Museli předpokládat, že člověk, který je tak hloupý, aby se stal Druhem, nebude vědět, že páření s člověkem je pro Bhora jen o trochu méně odpudivé a nepřípustné než se stregganem.

Otho předstíral, že neslyší křik řítících se Druhů a ostatních stráží.

„Dneska mam štěstí," chechtal se na Bet. „Žádný strachy, slečinko. Otho vám nic-"

Zasténal bolestí, jak do něj narazil jeden z Druhů. Svalil se z Bet, ovinul Druha mocnou paží a ozvalo se ostré zapraskání, jak mu zlomil páteř.

Druh, jenž stál těsně za ním, jen překvapeně zíral. Bet na něj vystřelila a on se bezhlesně skácel k zemi.

Výkřiky. Řinčení. Zmatek. Bet vzhlédla a spatřila stráže s ústy otevřenými údivem. Před bránou stálo asi dvacet mužů, kteří křičeli a ukazovali na ně. Zbraně už se zvedaly.

Bet hvízdla na prsty. Celá ulice jako by se otřásla, když tygři zařvali a vyběhli z úkrytů přímo na stráže.

Tři z nich se s vyhřezlými vnitřnosti složili dřív, než ostatní zjistili, co se děje. Hugin a Munin skočili mezi ně, trhali a sekali drápy. Vojáci okamžitě propadli panice.

Ozvaly se výstřely, ale kulky zasáhly Druhy namísto tygrů.

Potom se vyděšení Druzi rozběhli ke strážnímu tunelu, předhánějíce se, kdo bude první.

Byl to dlouhý, úzký koridor s bránami na každém konci. Ta, která vedla do ulice, byla otevřená na výměnu stráží. Bezpečnostní předpisy nařizovaly, že ta druhá - jediný východ - musí být zavřená.

Druzi uvnitř zbrojovky zděšeně pozorovali, jak se k nim ženou jejich přátelé a bezmocně tlučou na mříže, zatímco je Hugin a Munin dohánějí.

Zoufalí muži dokonce vylézali ke střílnám a snažili se protáhnout jejich štěrbinami. Byli staženi dolů.

Strážník uvnitř porušil řád a zmáčkl tlačítko, jímž se otevírá vnitřní brána. Když se dovnitř nahrnulo těch několik Druhů, kteří ještě přežili, strážník pozvedl zbraň, aby odpravil tygry. Ještě než stačil vystřelit, explodovala mu hlava. Bet a Otho s křikem a rachotícími zbraněmi v ruce vběhli na vnitřní dvůr. Vchod do zbrojovky byl otevřen.

Sten s Alexem připnuli na tenké lanko kladky. Klášter byl asi o dvacet metrů níž a možná o sto metrů dál. Sten zkušebně zatahal za držátka kladky. Potom je pevně sevřel, beze slova zvedl nohy a začal se spouštět dolů na střechu kláštera. Tajil dech, jak s každým metrem svislého kabelu nabíral rychlost. Za sebou slyšel slabé bzučení - Alex se vydal za ním. Střecha se rychle blížila a Sten se připravil na náraz. Těsně před střetem se přesně podle příruček uvolnil a připravil. Jakmile narazil do střechy, rozezněly se alarmy. Překulil se na nohy a už z pytle vytahoval granát, když zaslechl Alexovo žuchnuti.

Alex udělal parakotoul a rozběhl se po střeše.

Jeden ze strážníků na střeše na ně začal střílet, ale Alex ho dávkou z willypušky přeřízl vejpůl. Zastavili se asi třicet metrů od vnitřního okraje střechy. Sten rychle zkontroloval ventilační otvor a jeho pozici si zaznamenal do mentální mapy.

„Tady," vykřikl a zároveň otočil časovačem granátu na sedm vteřin. Alex vytáhl ze svého pytle ještě tři takové granáty. Všechny je hodili do šachty a co nejdále od ní odběhli.

Čtyři, pět, šest a granáty vybuchly. Otřes je oba poslal na zem a v uších jim burácelo. Všude byla oblaka kouře, když uháněli zpátky k díře ve střeše.

Alex vytáhl z malého ruksaku sprej s lezeckým vláknem, ukotvil jeden konec na střeše a s plechovkou pevně v rukou se dlouhými dávkami spustil do vězení.

Sten připnul na vlákno speciální osmičkovou karabinu - jakýkoliv konvenční materiál by vlákno prořízlo - a následoval Alexe. Posledních pár metrů už skočil a dopadl vedle těžkosvěťana. Okamžitě se postavil a pelášil kamenným koridorem.

Za tlustými zdmi slyšeli bubnování vojenských bot. Rozrazily se dveře a z nich se vyřítili zmatení muži s puškami.

Ve stejnou chvíli Sten s Alexem zahájili palbu a všude kolem nich prskaly kulky. Sten přeskakoval mrtvá těla a pospíchal na konec chodby.

Mezi nimi a Ffillipsovou byly už jen těžké kovové dveře. Sten na dveře připlácí demobalíček, zmáčkl tlačítko a shýbl se. Ozvala se exploze a roztrhané dveře vypadly z pantů.

Sten s Alexem ještě vypálili pár smrtících dávek na skupinku Druhů za nimi a pospíchali chodbou k hlavním celám.

Z alarmů se do prázdných ulic ozývalo: „Pomoc... pomoc... pomoc."

Ida s Dokem čekali, až Ulicí hrobek poběží posily buďto do zbrojovky, nebo do vězení za ní. Ida si rychle osvojila jednoduché dvoupákové ovládání a Dok se naučil obsluhovat nabíjecí mechanismus kvadroděla.

Rozdělili si jednu dávku proteinu a při pojídání páchnoucí tyčinky se dohodli, že se nebudou hádat. Potom uslyšeli rachot blížících se posil. Ida už chtěla nastartovat vůz.

„Počkej," radil jí Dok.

Ida zadržela nějakou netrpělivou oplzlost a čekala.

Potom periskopem zahlédla blížící se vojsko. První se do ulice vřítila navlas stejná samohybná děla jako to jejich. Za nimi se valila horda pěšáků.

„Teď," řekl Dok.

Ida zatlačila páky naplno dopředu, pásy zarachotily a dělo vjelo doprostřed ulice. Než ostatní stačili zareagovat, Ida zahájila palbu.

Ulice se rázem proměnila v sopku a jedna střela za druhou zasahovala blížící se vozy i muže.

Dok kmital tak rychle, že skoro ani nebyl vidět a nabíjel téměř stejně rychle, jak Ida stačila střílet. Moc ho však mrzelo, že se nemůže podívat periskopem na ta krvavá jatka na ulici.

Sten strčil do dveří cely demoprst a zakryl si oči. Trochu to zažhnulo, potom *pink* a dveře byly otevřené. Ffillipsová vyšla ven a dlouze na Stena pohlédla. „Že vám to ale trvalo, plukovníku," řekla.

„Stihli jsme to s odřenými zády," přiznal Sten.

„Výborně. Takže jsme volní. Kde jsou naše zbraně?"

Sten ji popadl za ruku a vyvedl ji ven. Všichni vojáci následovali svoji velitelku.

Žoldáci se valili z bran vězení. Vzpouru vězňů by bachaři možná zvládli, ale ne pokud šlo o zkušené, vycvičené vojáky, kteří se postupně vyzbrojovali zbraněmi mrtvých stráží.

Jakmile byli volní, namířili si to přímo do zbrojovky. Kousek za ní viděli střílející transportér, kterým Dok s Idou odráželi útok Druhů.

Potom už vběhli do tunelu a ocitli se uvnitř zbrojovky. Bet s Othem již otevřeli sklad a rozdávali zbraně, granáty a pásy s municí.

Šlo to jedna báseň. Profesionální vojáci moc nepoužívají bojové pokřiky, ale doba strávená v Mathiasových kobkách ze žoldáků udělala něco víc než jen chladnokrevné profesionály. Volajíce a jásajíce se rozbíhali bránami Sanktu do všech stran, vždy za svým určeným cílem, ale vyhledávali i terče msty za své ponížení:

Mučení muži;
Zbití muži;
Muži odsouzení za svou věrnost.

Ffillipsová spatřila skupinku Druhů jako první. Pokynula četě svých mužů a ti se rychle a tiše vysunuli vpřed.

Žoldáci rozdávali Druhům mnohem lehčí smrt, než oni plánovali pro žoldáky.

Bylo to stejné po celém Sanktu. Žoldáci se rozptýlili po městě a účinně a chladnokrevně zabíjeli. Honili Druhy a stříleli do vzduchu, když se jim v hledí náhodou objevili nějací civilisté.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ SEDMÁ

JEDEN DRUH zaútočil na Alexe puškou s bajonetem. Alex udělal krok stranou, zastavil úder pažbou a vytrhl Druhovi zbraň z rukou.

Usmál se, sevřel zbraň oběma rukama a zlomil ji na dva kusy. Potom ledabyle vytrhl bajonet z úchytu a zdvořile vrátil kusy zbraně zděšenému majiteli.

Vtom Alex zajódloval a zaútočil.

Druh i jeho spolubojovníci se otočili a dali se na útěk ulicemi města. Za nimi uháněl Alex, nějací žoldáci a kulhající Ffillipsová.

Ulice ústila na velkém tržišti lemovaném obchody se zamřížovanými okny. Jen jediný, největší obchod byl stále otevřen. Druzi zamířili ke vchodu, ale majitel rychle spustil kovovou roletu.

„Ve jménu Talameina," zavyl vůdčí Druh.

„Do hajzlu s Talameinem," zavrčel hokynář a zabouchl jim kovové okenice před nosem.

Druzi se otočili právě ve chvíli, když do nich naběhl Alex. Někteří měli dost rozumu na to, aby padli a předstírali, že jsou mrtví. Většina čety však zahynula pod Alexovými bušícími lopatami.

Zbýval jediný. Alex ho jednou rukou zvedl a chtěl vyzkoušet hod oštěpem, ale potom si to rozmyslel. Postavil muže na zem a obrátil se k Ffillipsové.

„Omlouvám se, majore. Myslim, že vám ho přenecham."

„Děkuji, seržante," odpověděla. „Tohohle chlápka si pamatuju. Hej," otočila se, „nebyl jsi to náhodou ty, komu připadalo tak vtipný naplnit nám zásobník na vodu močůvkou, co?"

Aniž by Ffillipsová čekala na odpověď, vystřelila. Velkorážné náboje proměnily Druhy v krvavý vodotrysk smrti. Ffillipsová s Alexem se rozběhli ulicí k chrámu za dalšími prchajícími Druhy.

Mathias dýchal zhluboka. Nalezni Talameinův klid. Nalezni Pravdu ohně, připomínal si, když pozoroval své Druhy, jak ustupují branami chrámu hluboko pod ním.

Toto je pouze výzva. Talamein tě neopustí, domlouval si v duchu, když se brány zavřely a on spatřil otrhané, kulhající žoldáky, kteří obsadili hradby chrámu.

Talamein potvrdí moji pravdu, ujistil se naposledy a odstoupil od okna, aby uklidnil své vyděšené poradce.

Situace:

Chrám. Pevnost obehnaná širokými zdmi, postavená na hřebeni hory. Bráněna motivovanými, poměrně zkušenými vojáky. Zásobena na celá století a vybavena hlubokými studnami.

Civilní obyvatelstvo vně pevnosti se zoufale snaží zůstat neutrální.

Malá skupinka vojáků obléhající tuto pevnost, vyzbrojená pouze osobními zbraněmi a lehkými pancéři.

Prognóza? Klasické obléhání, které se může táhnout desítky let.

Vzhledem k tomu, že Věčný Císař zakázal používání nukleárních zbraní, by to nemohlo být jinak.

Sten byl rozhodnut prolomit obléhání a skoncovat s válkou - i s Mathiasem - během týdne.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ OSMÁ

PROBLÉM JAKÉHOKOLIV přístavního města, a zvláště pak na ostrovním kontinentě, je, že hladina spodních vod je poměrně blízko povrchu. Při stavbě jakékoliv budovy vyšší než tři patra tím pádem vzniká zajímavý konstrukční problém, zvlášť když je v dané lokalitě zaznamenána seismická aktivita, tak jako na Sanktu.

Nejen že se hladina spodní vody nachází už padesát metrů pod úrovní země (což znamená zhruba 350 metrů pod chrámem), ale podloží se skládá převážně z písku. Ten se v případě zemětřesení ve spojení s vodou promění v suspenzi a stane se z něj tekutý písek - nestabilní, pohyblivá substance podobná lepidlu.

Vysoké budovy musí být pevně ukotveny, což znamená, že hluboko v zemi jsou zapuštěné pilíře. To však není zdaleka tak snadné řešení, neboť tyto sloupy budou při zemětřesení reagovat na posuvy břečkovité vodnaté směsi a budou se prohýbat nebo lámat.

Řešením je tedy použít duté pilíře. Při zemětřesení směs vody a písku proteče vnitřkem sloupů a budova tak získá zvýšenou stabilitu. Tento víceméně základní stavitelský postup byl znám již někdy v devatenáctém století.

Duté pilíře fungují velmi dobře až na to, že vodí studený vzduch - vzduch zchlazený na teplotu podzemní vody nebo otevřeného oceánu - přímo nahoru do budovy nad nimi. A právě tyto duté pilíře Stenovi dodávaly pocit chladu, když čekal na rozhovor s Parralem, Teodomirem a Mathiasem.

A tyto pilíře v kombinaci s Mahoneyho geoprůzkumem poskytnou Stenovi cestu do chrámu.

Několik kroků od místa, kde s Alexem stáli, se z otevřené odpadní roury valily splašky a tekly strouhou dál až do sanktského oceánu. Strouha se za rourou rozšiřovala (naštěstí, pomyslel si Sten) a poté se zužovala, aby zmizela v průrvě pískovcového útesu.

Dok si hověl v Alexově malém ruksaku a díval se do trhliny. Kromě malého Altairiana ruksak obsahoval malou svítilnu, stejnou jakou měl Alex na přilbě, nějaké potraviny a náhradní pár rukavic. U opasku měl Alex navíc minitranspondér a sprej s horolezeckým vláknem.

Sten byl vybaven podobným způsobem. Měl však také vuprojektorovou reprodukci jeskynního systému pod chrámem. Byla zmapována imperiální geolodí a Sten si byl poměrně jist, že jej dovede k jednomu z dutých pilířů - a odtud rovnou do chrámu.

Minitranspondér byl jednou z báječných technických vymožeností, pro kterou většina vojáků nikdy nenašla využití. Teoreticky fungoval velmi dobře. Stačilo jen umístit jeden či dva vysílače alespoň jeden kilometr a třicet stupňů od sebe. Tyto vysílače generují signál, čímž uživateli transpondéru dávají přesnou informaci o jeho poloze. Je to jakýsi druh kompasu s velmi vysokým faktorem blbovzdornosti.

Důvod, proč většina vojáků tento přístroj nikdy nemohla použít, byl, že tvůrci tohoto báječného vynálezu zapomněli vymyslet způsob, jak tyto vysílače umístit hluboko do nepřátelského území, a systém tudíž nemohl pracovat.

Sten zapnul transpondér a zmáčkl tlačítko KONTROLA SYSTÉMU. Umístili kolem chrámu již čtyři vysílače a měli by teď přesně vědět, kde se nacházejí. Nicméně Sten, který postrádal hlubší důvěru k technologii, si stejně jako Alex připnul na opasek ještě obyčejný kompas.

„Nebyl sem si jistej, kam nás ty sračky dovedou," zavrčel Alex. „Každopádně sem připravenej vyzkoušet svou klaustrofobii."

A vkročil do štěrbiny. Byla dost těsná a Dok zavyl, když v ní zmizeli. Sten se spustil do tmy za nimi.

Dokova pohodlná jízda v Alexově ruksaku netrvala dlouho. V prvním užším místě z něj Alex málem vymáčkl duši, takže dal poměrně hlasitě najevo, že bude raději pokračovat po svých.

Dok vyskočil z ruksaku a ujal se vedení. Alex šel jako druhý a Sten za ním. Dok mohl snadno vyčmuchat nejsnazší cestu a s Kilgourem jako druhým se nestane, že by vstoupili někam, odkud nemohou ven.

Jeskyně pokračovala přesně podle mapy a medvědí chůzí - po čtyřech - byla snadno zdolatelná. Pouze ve dvou částech museli klesnout na kolena. Rychle zdolali zhruba tisíc metrů do jeskyně. Bylo to příliš snadné, aby to mělo delšího trvání.

Nemělo.

Dok varovně zapištěl, když pár centimetrů před ním cesta náhle skončila. Padl na všechny čtyři a namířil svou mini svítilnu do tmy.

Hluboko, hluboko dole se zaleskla voda.

Oba společníci se doplazili až k němu. Sten pohnul hlavou a svítilna na jeho přilbě se zaměřila na vertikální stěny pod nimi. „Další průchod. Tam." Ukázal do místa světlem. Průchod začínal asi čtyři metry nad temnou hladinou.

Alex odepnul sprej s lezeckým vláknem, zkontroloval tvrdidlo na špičce plechovky a nastříkal na skalní převis trochu lepidla. Poté zaklesl ruce do držátek plechovky, přehoupl se přes převis a krátkými dávkami se spouštěl dolů. Padal, až z něj zbylo jen pohupující se světýlko přilby. Dok vytáhl ze svého ruksáčku speciálně vyrobené žumáry, strčil do nich tlapky a sjel po stejném vlákně dolů. Sten vytáhl žumáry normální velikosti a udělal to samé.

Alex klesal, až se ocitl pod průchodem, potom připnul a přilepil vlákno ke skále pod průchodem a vytáhl se do něj. Jeho druhové drželi těsně za ním.

Tady už se jim postupovalo o mnoho hůře a strop se pozvolna začínal snižovat, takže byli přinuceni lézt po kolenou, potom už i po loktech a nakonec se museli klasicky plazit.

Sten si o strop jeskyně roztrhl uniformu.

„Nejsem žádný geolog," poznamenal Dok, „ale znamená vlhkost na stropě to, co hádám?"

Sten mu neodpověděl, ačkoliv vlhko napovídalo, že štěrbina, kterou se plazili, byla ještě nedávno pod vodou. Kdyby venku začalo pršet (což se nemohli dozvědět včas), hladina by stoupla. Sten neměl náladu rozebírat podrobnosti utopení v jeskyni.

Vtom se zasekl.

Kamenitý strop se vyboulil a Sten, aniž by si to uvědomil, pod něj vlezl právě ve chvíli, kdy se nadechl. Zasekl se! To není možné. Vždyť to prolezl i ten špalek Alex!

Sten kopal nohama, zapíral se o stěny chodby. Nic. Cítil, jak se mu nadmula hruď a začal hyperventilovat.

Přestaň s tím. Začal odříkávat mantru proti bolesti. Panika pominula. Vydechl, lehce se protáhl pod překážkou a plazil se dál.

Jeskyně se otevřela a její strop se klenul mnohem výš, než dosáhla jejich světla. Když vstali a znovu vykročili, ve světle jejich svítilen se zaleskl mnohobarevný krystal a pod nohama jim zachroupal měkký, jakoby plážový písek.

Kolem nich se zcela nepochopitelně objevovaly skalnaté a solné útvary; tu obří smrž, tam věže gotické katedrály, jinde zas mnohobarevný had.

Nikdo z nich nenacházel slov, když procházeli monstrózním dómem a svítilny jim odhalovaly klenoty poprvé a možná naposledy spatřené lidským okem. Poklady opět zmizely ve tmě a oni pokračovali dál.

Ohromující dóm náhle skončil vertikální stěnou, zurčícím vodopádem a hlubokou tůní. Žádné postranní cesty. Žádné alternativy. Jeskyně prostě skončila.

Sten nechápavě prohlížel mapu. Podle projekce by v nižší úrovni měla být další chodba. A zjevně tu neměla být žádná řeka ani vodopád.

V duchu zaklel, když si uvědomil, co se stalo. Někdy nedávno se do dómu dostala podzemní řeka a zaplavila nižší chodbu. V jeskyňářském žargonu se tomu říká sifon. Přirozeně, že průzkumná geoloď něco tak nehmotného jako voda vůbec nezaznamenala.

Takže jeskyně, kterou se vydali, *pokračuje* dál, a kdyby měli tři vojáci od Kudlanek žábry, bylo by všechno v naprostém pořádku... Stena vytrhl z rozjímání Dok, který shodil svůj ruksáček a po hlavě zmizel pod hladinou.

„Navrhuju, abysme si zkontrolovali ciferníky," řekl Alex. „Páč Altairiani často zapomínaj, že lidi narozdíl vod nich nemůžou na několik hodin prostě přestat dejchat."

Podle Stenových hodinek trvalo čtyři minuty, než se Dok vynořil a celý rozechvělý vylezl z ledové vody. Alex si přes menší protesty strčil Altairiana pod košili, aby jej zahřál.

„Šachta jde tři metry dolů, potom možná čtyři metry pokračuje rovně. Je tam jedno hodně úzké místo, ale myslím, že ho projdete. Potom musíte zatočit o devadesát stupňů a natlačit se do malé jeskyně, která už vede na vzduch přímo nad hlavou."

Sten s Alexem na sebe pohlédli. Potom Sten pokynul Alexovi, aby šel.

„Ne, hochu. Musíš jít ty. Já pudu poslední."

Sten se tucetkrát zhluboka nadýchl, aby si nasytil plíce, ale tak, aby se nedostal do hyperventilace. Sundal si ruksak i opasek, připnul je k sobě a po nohou skočil do vody.

Tma. Bahnitá voda. Jen slabé žhnutí svítilny. Dolů. Dolů. Chlad. Sten se dotkl nohama skalnatého dna a pokračoval vpřed. Dno se mírně zvedlo a otřelo se Stenovi o břicho, ale vzápětí proplul úžinou. Srdce se mu rozbušilo, když jeho prsty narazily na skálu. Šátral jimi do stran a nahmatal pevný bod. Sten se ohnul do pravého úhlu a pomalinku se sunul do jeskyně. Odřel si kůži, jak se dral dovnitř. Ocitl se v malém lůně, odrazil se ode dna a s rukama nad hlavou stoupal temnými vodami. V ušních bubíncích mu bušilo, srdce se křečovitě stahovalo a v očích se začalo objevovat světlo. Vynořil se, dlouze zalapal po dechu a plaval k plážičce, kterou mu odhalila svítilna na přilbě.

Když se doplazil na břeh, něco vedle něj zašplouchalo a na písek dopadl Dok. V mokrém urousaném kožichu vypadal velmi zbědovaně.

Mezitím byl Alex uvězněn dole v šachtě. Jeho tělo se prostě nechtělo dostatečně ohnout, aby mohl provést devadesáti stupňovou otočku. Alexe napadlo, proč si na podobné situace nikdy nevzpomene vždy, když mu nějaký ťulpas od Kudlanek říká, že by měl shodit pár kilo.

Přesto si z toho nedělal velkou hlavu. Jeho obrovské plíce měly vzduchu víc než dost. Jo, hochu, asi se teď votočim, vrátim se a vykoumam, co dál. Možná že náš milej Sten bude muset pokračovat beze mě.

Vzápětí však Alex zjistil, že nemůže ani zpátky. A tak se odrazil a zkusil to znovu dopředu, ale marně.

Uvědomil si, že se začíná topit.

Sem v řiti, pochopil rozezleně. Když nejde hora k Mohamedovi, pomyslel si a zvedal nohy, aby se zapřel o stěnu chodby. Uchopil hranu skály a zatlačil.

Není pravda, že se zem pohnula, jak se později mezi Kudlankami vyprávělo. Ve skutečnosti se pouze odlomilo půl metru skály.

Potom už snadno vplul do dómu a namířil si to nahoru za světlem a za vzduchem.

Vynořil se jako prskající velryba a pospíchal k plážičce. Sten, který nesměle obeplouval díru, z níž se Alex vynořil, a už už se připravoval na nesmyslný záchranný sestup do hlubin, plaval na břeh v poměrně velké brázdě za Alexem.

„Myslel sem, že sem potkal jednu známou rybu," vysvětlil stroze Alex a tým pokračoval dál.

Odtud už to bylo snadné. Transpondér je směroval přesně do míst, kde stropem jeskyně procházel jeden sloupec z litého a vyztuženého betonu. Malá demonálož dostatečně narušila stěnu sloupce, aby se do něj protáhli.

Pak už jen stačilo, aby tři vyčerpané, zubožené bytosti vystoupaly sedm set metrů po mokrém betonu hladkém jako sklo.

KAPITOLA ŠEDESÁTÁ DEVÁTÁ

NEBYL TO příliš velký diverzní útok. Koneckonců to ani nebylo v plánu. Ale bitevní plány včetně falešných diverzních akcí nikdy nezabírají přesně tak, jak by měly. Oddíl Kudlanek a zhruba sedmdesát žoldáků, kteří nebyli okamžitě hospitalizováni, plánovali shromáždit se před zadními bránami chrámu a odstřelit každého Druha, který bude tak hloupý a vystrčí hlavu nad zdi. Potom hodlali zaútočit na brány lehkým dělostřelectvem i dostupnou pyrotechnikou a nakonec, až se Sten s Alexem vydají pro Mathiase, měli všichni vtrhnout dovnitř.

Přestože byla Ffillipsová zralá na pobyt v kapsli intenzivní péče, trvala na tom, že musí jít. Docela dobře plnila funkci Idina nabíječe, zatímco romská žena vysílala dávky padesátimilimetrových střel na brány chrámu.

„Já samozřejmě netvrdim, že tu pro žoldáky neni místo," vysvětlovala Ida. „Ale podle mě to je hodně hloupej způsob jak vydělávat kredity."

„Některým z nás," spustila Ffillipsová, když do nabíjecího žlabu zasadila další zásobník, „nezbývá nic jinýho."

„Do hajzlu!" zafuněla Ida. „Vždycky existuje jiný řešení."

„Dokonce i pro žoldáky?" zeptala se Ffillipsová pochybovačně.

„Jistě. Z dobrejch zabijáků by museli bejt skvělí bankéři. Nebo diplomati. A nebo makléři, což podle mýho zaručuje milionovou kariéru."

Ffillipsová přemýšlela, jestli si Ida dělá legraci, když dávka zasáhla jeden z pantů brány a prokázala, že stavitelé chrámu nebyli o nic poctivější než většina dodavatelů veřejných staveb.

Celá rotující brána vylétla do vzduchu a nechala za sebou volný průchod do chrámu. Pouhá diverzní akce se náhle proměnila ve skutečný útok, protože žoldáci zavyli jako hladová vlčí smečka a vyrazili vpřed.

Pohublí, zakrvácení muži i ženy měli smrt v očích a v útrobách touhu po pomstě.

Ida skočila do sedačky samohybného děla a nastartovala motor. S Ffillipsovou stále jako nabíječem směrovala transportér na hlavní nádvoří chrámu.

Bet a její dva tygři je tiše následovali.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ

„JAKÝM SMĚREM se to odpálí?" šeptal Sten a prohlížel malou prstencovou nálož upevněnou na vrcholku dutého sloupu.

Sten, Alex a Dok byli pět metrů pod náloží, jejíž odpálení by jim mělo uvolnit cestu do chrámu. Byli připoutáni třemi lezeckými vlákny.

„Jo, hochu, právě takovýhle votázky dělaj svět zajímavým," vydechl Alex a odpálil nálož.

Víko sloupu se zvedlo i s trámy a dlažebními kostkami, které tvořily vlastní podlahu chrámu.

Kostky vylétly do vzduchu a srazily dva strážce, jednoho Druha a sochu nedávno zesnulého Teodomira.

Alex, Sten a Dok vyšplhali posledních několik metrů a byli uvnitř chrámu.

Vydali se hledat Mathiase.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ PRVNÍ

IDA SE vykláněla ze sedadla a nebyla chráněna štítem vozu, když Druh dokončil nabíjení. Romská žena sahala po praporu, který vypadal, jako by byl ze zlata, když ji čtyři kulky zasáhly do hrudi. Svalila se na kapotu vozu a jako pytel písku žuchla na zem. Motor nikým neovládaného vozu se zastavil. V její tváři se zračilo překvapení, vztek a obrovské zklamání.

Zatímco Hugin s Muninem pomalu rozsápali Druha, který střílel, Bet zvedla Idu ze země, ale vzápětí ji zase položila a vstala. Zatmělo se jí před očima a země se otřásla, jak se z její willypušky začaly sypat střely antihmoty dvě a postupně rozmetaly četu Druhů, kteří k nim běželi.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ DRUHÁ

MATHIASOVI PORADCI zemřeli při prvních výstřelech, když Sten s Alexem rozrazili dvojité dveře konferenční místnosti. Poradci byli příliš zaneprázdněni pozorováním debaklu na nádvoří z balkónu sto metrů nad ním. aby slyšeli masakrování stráží za dveřmi síně. Je; díky této drobné chybičce teď byli do jednoho mrtvi.

Mathias nevzrušeně pozoroval jatka kolem sebe. zatímco Dok vyklouzl z Alexova ruksaku a vytáhl injekci. Hledím své willypušky Alex sledoval pomalu blížícího proroka.

„Čekal jsem vás." řekl Mathias. „Můj nejlepší příteli a nejhorší nepříteli."

Shodil ze sebe červenou blůzu a napnul mohutné svaly. Sevřel dlaně v pěst. Sten čekal.

„Nechť vyjde najevo Talameinova pravda," řekl Mathias, když se dostatečně přiblížil.

Sten si připomněl, že měl v plánu vysvětlovat a přátelsky naléhat, aby se vyhnul konfrontaci. Nebylo to k ničemu. Shodil z ramenou ruksak a vydal se vyzývateli v ústrety.

Vtom si Mathias bleskově sáhl za záda a vylovil od opasku malou střelnou zbraň. Zvedl pistoli, právě když se Sten rozběhl, zvedl pravou nohu a v otočce mu ji vykopl z ruky. Zastavil se zády k Mathiasovi. Když ucítil, že se na něj řítí, přidřepl, zvedl ruku a otočil se k prorokovi, aby zblokoval jeho úder. Oba muži se vzpamatovali z nárazu a začali se k sobě blížit bokem.

„Nemusíš zemřít," řekl Sten.

„Samozřejmě že ne," souhlasil Mathias. „A také nezemřu. Ani tady, ani teď, ani nikdy jindy. Toto je Zkouška ohněm." Nato gymnasta vyskočil a střemhlav se vrhl do útoku.

Sten udělal krok do Mathiasova skoku, prudce jej zasáhl do stehna a odkutálel se těsně předtím, než prorok dopadl na zem. Vzpamatoval se ve chvíli, kdy Mathias zaútočil nožem na jeho hlavu.

Sten ucukl hlavou a vražedný úder mu sklouzl po spánku u uchu.

Dřív. než se Mathias mohl vzpamatovat, napřáhl se a udeřil jej otevřenou dlaní do spánku. Dočasně omráčený prorok udělal dvojitý kotoul a s přiblblým úsměvem se postavil.

„Vy jste vynikající soupeř." Znovu zaútočil. Sten zastavil jeho úder. ale druhá Mathiasova pěst zasáhla Stena do hlavy.

Najednou viděl rozmazané a dvojitě. Krycí rukou udeřil Mathiase do žaludku a proti všem konvenčním bojovým taktikám padl na zem, udělal kotoul, vstal a otočil se ve chvíli dalšího Mathiasova útoku.

Nepostřehnutelným pohybem zastavil další dvě rány. Zaryl koleno prorokovi do bránice a ten trochu ustoupil.

Potom Sten mírně přivřel dlaň a zaútočil na Mathiasův ušní bubínek. Úder obouruč by jej zabil, ale jedna ruka jej pouze roztočila a Mathias poprvé ztratil rovnováhu a zapotácel se.

Sten postupoval krok... úder... krok... úder. Sevřené pěsti bušily do prorokova hrudního koše. Mathias se předklonil.

Byla to finta. Jeho spojené pěsti vzápětí vystřelily ke Stenovu obličeji. Sten zkřížil ruce, odrazil úder nad hlavu, s výkřikem vyskočil do vzduchu a zabořil nohu do prorokovy hrudi.

Mathias udělal salto pozadu a jeho tělo zadunělo o podlahu.

V momentě byl u něj Dok a nahmatával mu pulz. „Přiměřený, přiměřený," zamumlal, když zmáčkl spoušť injekce a vstříkl drogu do Mathiasových žil.

„Pravděpodobně jsi mu zlomil nějaké kosti, ale nezabil jsi ho."

Sten neposlouchal. Seděl v tureckém sedu a celý udýchaný se pokoušel vzpamatovat.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ TŘETÍ

BETINY ZÁBLESKY z nádvoří: Idino tělo; Ffillipsová chladnokrevně odstřeluje každého Druha, kterého spatří; Otho se evidentně snaží zjistit, jestli by se nějakým Druhem nedala prohodit kamenná zeď; tygři se plíží neuvěřitelně nízko pod palbou světelných střel a potom se vrhají do zákopů střelců. Konec světelné střelby. Křik.

A v tom zaslechla ten hlas - mohutný hlas, který třeskot bitvy proměnil v ticho. Druzi, žoldáci i Kudlanky se otočili a vzhlédli po vysoké stěně chrámu k balkónu.

Na balkóně stál Mathias s mikrofonem od megafonu na hrudi. „PROMLOUVÁM JAKO TALAMEIN."

Boj okamžitě ustal. Druzi sebou trhli, ale pak se vzpamatovali a čekali opětné zahájení palby. Žoldáci však byli stejně ohromeni jako oni a zírali na postavu v rudém oděvu na balkóně vysoko nad nimi.

Druzi se poklonili, když jejich vůdce znovu promluvil. Jeho hlas byl sice upjatý a kovový, ale velmi působivý.

„Rozhodl jsem se dočasně vstoupit do této tělesné schránky, abych promluvil k vám, lidu víry a ohně.

Rozhodl jsem se představit se v tomto těle plném hříchů, abych své lidi ubránil před pádem do spárů kacířství.

Já, Talamein, jsem přijal oheň, abych svým milovaným daroval svobodu. Přesto, že jsem odešel na věčnost, stále tě miluji, lide Sanktu, i vás, národové celé Lupuské hvězdokupy.

Ale vidím vás jako pavouka, který se na tenkém vlákně houpá nad obrovskou propastí zkázy. I já jsem býval Druhem - Druhem, který hledal mír a svobodu.

Ale jakmile jsem ji našel, každý z nás se začal starat o to své, ať již o farmu nebo o obchod, a Talameinův oheň schraňoval hluboko v duši.

Neboť má víra je víra v člověka a ne víra v rasu.

Když jsem se rozhodl proměnit se v oheň, myslel jsem, že mohu s klidným svědomím odpočívat. A tak jsem půl eonu odpočíval," pokračoval Mathias.

Nebyla to špatná řeč, zhodnotila Bet, když pozorovala uhranuté Druhy. Dok bude na svoji kompozici velice pyšný.

„Ale potom jsem byl vytržen z klidu. Něco mnou začalo otřásat a znepokojovat mě. Byl jsem nucen odpoutat se od tepla ohně, abych se podíval na svůj lid.

K velké hanbě jsem ho našel na pokraji zkázy. Vyhledal jsem tedy mladíka, který se snažil promlouvat mým jménem.

Váš prorok Mathias nebyl zlý člověk. Vždyť přemohl kacířské Janičáry. Ale byl to člověk, který překročil hranice svého poslání.

A já, Talamein, nyní oznamuji jeho chybu.

Já, Talamein nařizuji svým lidem, aby složili zbraně a odebrali se do svých domovů hledat pravé štěstí. Protože jen v míru a bezpečí může opravdová víra v Talameina přinést své plody.

Pouze v míru a bezpečí může Talameinův oheň zářit vesmírem.

Nyní prohlašuji za prokletého kohokoliv, kdo v mém jménu pozvedne zbraň.

Prohlašuji za prokletého kohokoliv, kdo se pokusí přesvědčit nevěřícího jinak než slovy a dobrým příkladem.

Prohlašuji za prokletého kohokoliv, kdo zneužije Talameinova slova k uvěznění, zotročení jiných bytostí či k odepírání práv, jež nám všem náleží."

Druzi už všichni klečeli s hlavami položenými na dlažbě.

„A nyní vás opustím, abyste se mohli navrátit ke svátosti ohně. Zapřísahám vás, abyste

následovali mé rady.

Když tak učiníte, přivítám vás do Bratrství ohně, až se vaše pozemské schránky rozpadnou.

Také vás varuji, abyste nezavrhli tohoto muže Mathiase, z jehož těla k vám promlouvám. Přestože se zmýlil, hledal pravdu. Žádám vás, abyste na jeho památku vystavěli pomníky a monumenty.

Nyní se odevzdám zpět plamenům.

Jelikož jsem použil toto tělo a tím pádem jej posvětil, rozhodl jsem se vzít jeho majitele s sebou do svátosti ohně.

My, Talamein a Mathias prohlašujeme, že tato tělesná schránka se již nehodí k pozemským účelům.

Cokoliv podobného by znamenalo znesvěcení.

Dávám vám své poslední požehnání a nechť mezi vámi nastane mír."

V megafonu to cvaklo a Mathias se zrakem upjatým k horizontu udělal krok dopředu. Jeho tělo se přehouplo přes zábradlí balkónu a po stometrovém pádu se rozpláclo o dlažbu.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ ČTVRTÁ

NÁDVOŘÍ BYLO prázdné až na mrtvoly, omráčené žoldáky a narychlo odhozené zbraně, jak se Druzi hnali ven z bran do města pod nimi.

Bet se opírala o Hugina a opatrně vytahovala Muninovi z packy střepinu šrapnelu. Ffillipsová seděla na bobku před ní.

„Oddíl Kudlanek, co?"

Bet skryla reakci a vzhlédla. „Cože?"

„Já jsem logická ženská," řekla unavená vojanda. „Když se žoldácký důstojník vrátí, aby zachránil mě i mé mužstvo a přivede s sebou - s prominutím - ta nejpodivnější stvoření, s jakými jsem se kdy setkala, a následně vyhraje válku tím, že přinutí tyrana, aby veřejně zavrhl sám sebe, něco to znamená."

„Například?"

„Například to potvrzuje zvěsti, které jsem slyšela, než jsem, ehm, odešla od Imperiální gardy. Nejste snad od oddílu Kudlanek a nebyla tohle imperiální mise?"

„Do hajzlu, vy hovada," zaskřehotal někdo za Betinými zády. „Nechcete se vykašlat na ty svý kecy a radši mi sehnat doktora? Byla bych vám docela vděčná, protože mam čtyři díry v hrudi a spoustu investic, který musim chránit."

Nastala chvíle naprostého ohromení, ale vzápětí Bet s Ffillipsovou uháněly do chrámu, aby sehnaly Doka. Ida se mezitím nějakým zázrakem posadila. Přišel k ní jeden z tygrů a začal jí olizovat krev z krku.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ PÁTÁ

„MUSÍTE CHÁPAT naši zdrženlivost, plukovníku," zaskřehotal šedovousý stařec a vstal. „Nemyslím to zle, plukovníku.... nemýlím se, když vás tak oslovuji?

Musíte chápat zmatení, kterému nás vystavily události posledních dní. Nás, kteří jsme se zřekli světských slastí, abychom mohli v klidu studovat Talameina."

„To chápu," souhlasil Sten.

Před sebou měl dvacet teologů Talameinovy víry, které pečlivě vybral kvůli jejich věku, moudrosti, poctivosti a hlavně rozvláčnosti. Stáli v bývalém trůnním sálu chrámu. Vypadal téměř stejně, jako když jej ještě obýval Mathias, až na to, že meč nad vidmapami zmizel a dva věčné plameny hořely osaměle dál.

V místnosti byly další dvě bytosti.

„Tyto události," pokračoval jeden z členů rady, „musí být prozkoumány. Musí být zváženy. Talameinovo zjevení zajisté nikdo z nás nezpochybňuje...!"

Rada starších sborově pronesla své „Budiž".

„Co nás však zaráží, je požadavek tyto události posoudit. Požadavek posoudit je z hlediska pravdivosti a příslušnosti k ohni.

Posouzení těchto záležitostí si může vyžádat značně dlouhou dobu a kdo ví, co se za tu dobu stane se světem?

My, co jsme se tu shromáždili, jsme rada starších. Lidé tichých myšlenek. Musíme si však uvědomit, že za tímto chrámem a těmito zdmi jsou bytosti a světy, které musíme brát na vědomí. Kterým je třeba vládnout. Myslím, že budu mluvit i za své kolegy, když řeknu, že se nepovažujeme za dostatečně schopné vzíti na sebe tento těžký úkol. Předpokládám, že třeba vy..." Šedovousý muž taktně ztichl.

„Ne," odpověděl Sten. „Jsem jen obyčejný voják. Prostý člověk. Půjdu dál po své cestě, vstříc vlastnímu osudu.

Ale máte pravdu," dodal a podivil se, kde v sobě našel tu uhlazenost. Usoudil, že už se příliš dlouho motá mezi církevními hodnostáři, farizeji a šlechtici. „Vy i lid Talameinu budete potřebovat ochranu a pomoc.

Obojí vám mohu darovat." Otočil se k dvěma dalším bytostem v místnosti.

„Tato první osoba vám bude čestně vládnout a bude vás ochraňovat před hrozbou jakékoliv invaze."

Ffillipsová se usmála.

„A toto druhé stvoření se postará o veškeré obchodní záležitosti a předně všeho bude jednat s bytostmi z vnějšku Lupuské hvězdokupy, které žádají pouze vaši pohostinnost a možnost tranzitu."

Otho zamručel.

Sten zvedl medailon, který mu před několika měsíci daroval Teodomir, když jej prohlásil Talameinovým vojákem.

„Jak již jsem řekl, jsem pouhý voják, ale když jsem se stal nositelem ohně, byl jsem obdařen schopností nahlížet do budoucnosti.

Vidím dvě věci: Lupuskou hvězdokupu navštíví cizinci. Budou to poutníci. Muži, kteří hledají podivnou hmotu daleko za těmito světy. Vidím, že vaší povinností je poskytnout jim podporu a svým příkladem jim ukázat, jaký klid Talamein přináší. A vidím i něco dalšího: Je pravda, že Mathias sledoval cestu ledu, chladu a krve. Avšak tak nějak cítím, že ve své poslední chvíli dosáhl něčeho neobyčejného.

Při projevu na balkóně se opravdu stal tím, po čem toužil - převtěleným Talameinem."

Sten sklonil hlavu, počkal pět vteřin a odkráčel k východu. Teď bude potřebovat pár Alexových vtipů, Bet k něčemu mnohem zajímavějšímu a nejméně pět litrů čistého alku.

Byla to velmi žíznivá a únavná záchranná mise.

KAPITOLA SEDMDESÁTÁ ŠESTÁ

„NE, MAHONEY," zavrčel Věčný Císař, „nechci číst žádné plné znění. Chci posoudit to, co jsi mi právě sdělil."

„Ano, pane," řekl Mahoney neutrálním tónem.

„A než to zvážím, budeš stát pěkně v pozoru, plukovníku."

„Ano, pane."

„Tvá skupina Kudlanek a ten mladý poručík..."

„Sten, pane."

„Ano. Sten. S hrstkou žoldáků se mu podařilo svrhnout náboženskou diktaturu a přemluvit její fanatiky, aby pěstovali cokoliv, co u nich roste a vše zařídili tak, aby se mým těžařům dostalo dobrého zacházení."

„Ano, pane."

„Takže zatím všechno v pořádku?"

„Ano, pane."

„Obdivuhodné," poznamenal Císař. „Povyš ho na kapitána. Dej mu pár metálů. Je to rozkaz."

„Ano, pane."

„Tak a teď mi dovol, abych neformálně zhodnotil jeho řešení celýho toho průšvihu. Všechny politický a vojenský záležitosti tý podělaný Lupuský hvězdokupy svěřil nějakýmu žoldákovi. Nemám pravdu?"

„Ano, pane."

„Ženský, která, jak jsem se dozvěděl, dezertovala z Imperiální gardy, když jí hrozil vojenský soud za to, že ukradla zásoby pro celou divizi a prodala je na černým trhu. Jistá seržantka Ffillipsová. Pořád správně?"

„Ano, Vaše Výsosti."

„Výborně. A diplomatický, vnitrosoustavní, galaktický a obchodní záležitosti předal nějakýmu mimozemšťanovi?"

„Ano, pane."

„Mimozemšťanovi, kterej vypadá jako neandrtálec - nedělej nechápavý ksichty, Mahoney, a zajdi si do Imperiálního muzea, abys věděl, jak vypadá - a pochází z pirátskýho plemene. Jistý Otho?"

„Ano, pane."

„Chci toho Stena stáhnout z kůže," řekl Císař už tišeji. „Chci, aby byl zbaven hodnosti kapitána - povýšil jsem ho na kapitána, nemám pravdu?"

„Ano, pane, povýšil."

„Taky jsem ti nařídil, abys mi nalil, nemám pravdu?"

„Promiňte, pane." Mahoney si to namířil k baru.

„Ne, tuhle flašku ne, plukovníku. Tu erlenmayerku. Devadesát procent. A otevři nám k tomu dvě piva. Myslim, že budu hodně opilej, než zjistim, jestli můžu legálně nechat mučit jednoho ze svejch důstojníků."

Mahoneymu se to začínalo líbit, ale když naléval panáky a otevíral džbánky s pivem, raději svůj úsměv skryl.

„Sten. Sten. Odkud to jméno znám?"

„Zabil barona Thoresena. Proti vašemu rozkazu. Vzpomínáte, ta aféra s Vulkánem."

„A to jsem ho neposlal k trestnímu praporu?"

„Ne, pane. Povýšil jste ho na poručíka."

Věčný Císař do sebe hodil panáka, otřásl se a usrkl piva, přičemž vložil kartu s hlášením do prohlížečky.

„Tenhle Sten má zajímavý nápady," přemítal nahlas a upíjel pivo.

„Svrhnout tyrana a pak jmenovat radu starších, aby celou záležitost prozkoumala. Ty vydají autorizovanou zprávu nejdřív tak za tisíc let. Nemám pravdu, Mahoney?"

„Možná ještě déle, pane." Mahoney zachroptěl stále ještě knokautován čistým alkoholem. „Říká, že vybral nejnudnější teology, které mohl najít. Vypadá to spíš na dva tisíce."

Císař vypnul prohlížečku, vstal, popadl láhev a nalil další dva panáky. Kopl do sebe svůj a nahlas zapřemítal:

„Oddíl Kudlanek. Proč já si vás vlastně vydržuju, když pořád děláte přesně to, co chci způsobem, jakým nechci?"

Mahoney se raději mlčky věnoval pivu.

„Oprava mého posledního rozkazu, plukovníku," řekl Císař a na tváři mu zahrál tak trochu zlý úsměv. „Neposílejte toho Stena před vojenský soud.

Chci ho.

Přeložte ho z Kudlanek a z jednotek Mercury. Dejte mu nějaký přijatelný zázemí v gardě."

„Hmmm," vzpouzel se Mahoney.

„Kapitán Sten je teď velitelem mé osobní stráže. Gurkhů."

Mahoneyho panák se rozprskl po místnosti a džbánek piva se nepozorovaně vylil na podlahu.

„Zatraceně, Vaše Veličenstvo. Jak mám do hajzlu řídit tajnou službu, když mi neustále kradete nejlepší lidi?"

„Dobrá připomínka, plukovníku." Věčný Císař vzal ze stolu malou kartičku s rozkazem a Mahoney si uvědomil, jak strašlivě naletěl.

„Tady je tvůj rozkaz - gratuluji, generále Mahoney. Přijmi mé blahopřání k povýšení a k přeložení z Imperiálního velitelství k divizi Prvního útoku gardy."

Mahoney mrštil kartu na podlahu, ale kousek plastu se pouze pomalu snášel k zemi.

„Tohle mi přece nemůžete udělat! Vždyť sem budováním jednotek Mercury strávil celých pětasedmdesát let a-"

„A já jsem zase Věčný Císař, sakra," zavrčel muž a obešel stůl. „Můžu si dělat, co se mi zlíbí, generále. Ještě jednou blahopřeju a ptám se, jestli tě budu muset nechat zbičovat, aby ses se mnou konečně napil?"

Mahoney se na chvíli zamyslel a rozesmál se.

„Ne, pane. Děkuji, Vaše imperiální Veličenstvo. Vzhledem k tomu, že nemám na vybranou, přijímám."

Mimoto si Mahoney nebyl úplně jist, jestli by Císaře zvládl. Natož pak, co by následovalo, kdyby se mu to podařilo.

Císař zamručel a oběma nalil. „Sloužil jsi mi věrně, Iane. Vím, že si na svém novém místě povedeš stejně dobře jako doposud. A nekomplikuj mi to, do hajzlu, když se snažim bejt jednou hodnej.

Ale na tohodle Stena nezapomínej," dodal Císař a natáhl se po láhvi. „Mam takovej dojem, že to dotáhne hodně daleko.

Vlastně ti můžu prozradit, co mu prorokuju.

Sten buďto skončí na šibenici, nebo jako admirál vesmírný flotily."

A oba muži se dlouze napili.

Allan Cole a Chris Bunch

Vlčí světy

Z anglického originálu THE WOLF WORLDS
přeložil Petr Černý
Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer
Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň
Jazykový redaktor Jana Faloutová
Odpovědný redaktor Eva Hallerová
Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s.r.o.
jako svou 119. publikaci
Plzeň 1999, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 169,- Kč

ISBN 80-86030-83-0

PACIFIKAČNÍ TÝM

Věčný Císař vládl nesčetným světům po celé galaxii. Velel obrovským armádám a flotilám, ale když potřeboval vyřešit nějaký „menší“ problém, svěřil jej oddílu Kudlanek a jeho malé skupině specialistů.

Tentokrát Císař nařídil zpacifikovat Vlčí světy - planety bezvýznamné soustavy, která povýšila vesmírné pirátství na pokleslé umění.

Skupina Kudlanek mohla použít tolik mužů, kolik potřebovala - za předpokladu, že bude potřebovat maximálně dva.

9 788086 030838